DVD KOLEKSİYONU NO. 1: BU AY OSCAR'LI FİLM CRASH

TOTAL FILM

ŞUBAT 2007
SAYI 1

En Keyifli Sinema Dergisi

7,5 YTL

CİNAYET! TUTKU!
SCARLETT!
HEPSİ DE PALMA'NIN
CEHENNEM ÇİÇEĞİ'NDE

25 MADDEDE YENİ TÜRK SİNEMASI

NICOLAS CAGE'İN ATEŞLİ ELLERİ
LEONARDO'NUN ELMAS MERAKI
HALUK BİLGİNER'İN KÜLT POLİSİ
CLINT EASTWOOD'UN TÜKENMEZ YARATICILIĞI
BEYONCE'NİN GELİŞEN OYUNCULUĞU
ROBERT DE NIRO'NUN KETUMLUĞU

TURKMEDYA MAGAZİN
ISSN 1307-2641
9 771307 264006
KKTC FİYATI: 10 YTL

Which premium vodka brand has endured tsars and wars, armies and revolutions?

Clearly Smirnoff.

The brand revived by Vladimir Smirnoff- a man who lost his fortune, survived, imprisonment, and faced a death sentence, but still kept the Smirnoff name alive.

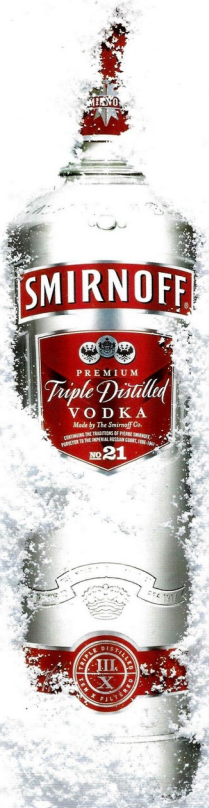

drink responsibly.

E250

Hayalinizdeki eğlence dünyasına geçiş

Samsung'un yeni kayan kapaklı telefonu E250 ile gerçekliği yeni bir seviyeye taşıyın. Renkleri, etkileyici tasarımı ve güçlü çoklu ortam özellikleriyle E250, hayatınızı monotonluktan çıkaracak ve rüyalarınızı gerçeğe dönüştürecek.

www.samsungmobile.com.tr

- VGA Kamera
- MP3 Çalar
- Artırılabilir Hafıza
- FM Radyo
- Tek Tuşla İmdat Mesajı
- Mobil İzleyici

BAŞARI

telpa
Cep Telefonu Uzmanı

SAMSUNG

İÇİNDEKİLER

KAPAK

40 **CEHENNEM ÇİÇEĞİ**
Josh ve Aaron, vahşice işlenmiş Siyah Dahlia cinayetini araştırırken, Scarlett ile muhatap oluyorlar. Kim demiş dedektif adamın ömrü ölülerle geçer diye?

48 **HAYALET SÜRÜCÜ**
Örümcek Adam değil, X-Men hiç değil, Marvel'in asi çocuğu Ghost Rider, popülerlik konusunda kardeşleri kadar aceleci davranmıyor. Bakalım beyazperde üzerinde yanık izleri kalacak mı?

56 **RÜYA KIZLAR**
Beyoncé'nin aynı anda hem poposunu sallayıp, hem de şarkı söyleyebildiğini biliyorduk da, Eddie Murphy'nin aynı anda hem karanlık bir karakteri canlandırıp, hem de şarkı söyleyebileceğinden haberimiz yoktu.

60 **YETKİN DİKİNCİLER**
Mavi Gözlü Dev'in Nazım Hikmet'i ile buluştuk. O konuştu, biz dinledik.

62 **KANLI ELMAS**
Leo'ya rahatlık battı herhalde. Bu kez de küçücük (!) bir elmas için kendini paralıyor. Değer mi be Leo?

26 VİZYON

Eleştiri

Cehennem Çiçeği 26
Hırsız 28
Rüya Kızlar 30
Kanlı Elmas 32
Kraliçe 33
Polis 33
Koku: Bir Katilin Hikayesi 34
Uygunsuz Gerçek 35

Konu

Iwo Jima'dan Mektuplar 12
Barda 12
Duvak 12
Cesur Balık 12
Mavi Gözlü Dev 13
Hayalet Sürücü 13
Hannibal Doğuyor 13
Neşeli Gençlik 13
Sis ve Gece 13

Yorum

Mehmet Açar: Seyircinin Sevdiği Anlatım Biçimleri

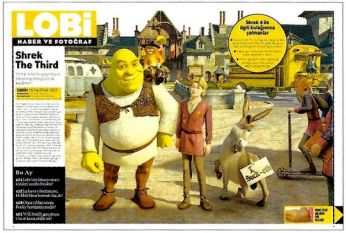

8 LOBİ

Emekleme aşamasında filmler, yönetmenlerin planları, oyuncuların ajandaları... Görsel zenginliği ve sıcak dedikoduları ile kapsamlı, eşsiz bir rehber; sinema dünyasının kahini...

8 SHREK THE THIRD Kral hasta! Bıçkın damat Shrek, tahta sahip çıkmak zorunda. Peki ya bataklığının tahtı ne olacak?

16 GELECEK POSTASI'NDAN SON HABERLER Harry Potter Magazin Servisi ile Gelecek Postası el ele verip, ortak gündem maddelerini oluşturdu.

18 KUBRICK'İN GİZLİ KASASI AÇILDI Ünlü yönetmenin arşivinden çıkan ve hayata geçirilemeyen projeler.

23 JIM CARREY'NİN HAYATINDA 23'ÜN YERİ Carrey'nin *The Number 23*'nin başrolünde olması bir tesadüf olamaz, hayatındaki "23"lere bir bakınız! (Bu haberin, dergimizin 23. sayfasına denk gelmesi kasıtlı olarak gerçekleşmemiştir. Biz de dergi baskıya girerken fark ettik ve tedirgin olduk doğrusu!)

68 **25 MADDEDE YENİ TÜRK SİNEMASI**
Türk sineması yükseliyor, coşuyor, şahlanıyor. Biz de yerli sinema dünyasında neler olup neler bitiyor, seyirci yeni Türk sinemasını nasıl karşılıyor, 25 maddede irdeledik.

76 **ANTHONY MINGHELLA**
Yönetmen Anthony Minghella, yeni filmi *Hırsız* vesilesiyle favori oyuncusu Jude Law'u anlatıyor.

78 **HALUK BİLGİNER**
Sinemamızın en önemli aktörlerinden biri olan Haluk Bilginer'le, yeni filmi *Polis*'i, karakteri Musa Rami'yi, yönetmen Onur Ünlü'yü ve kariyerinin köşe taşlarını konuştuk.

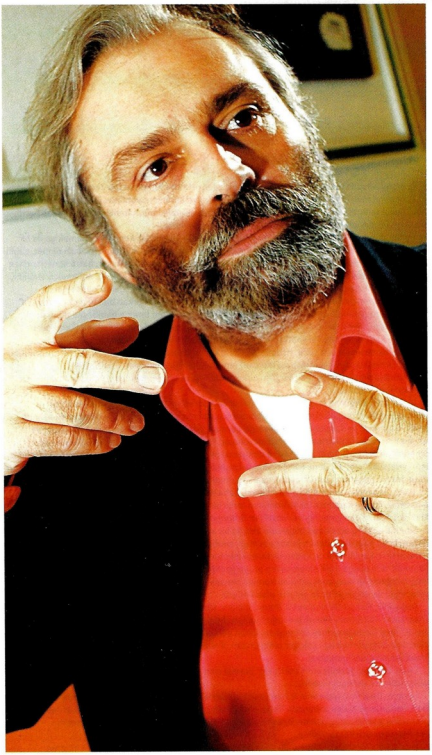

84 **KİRLİ SIRLAR**
Efsanevi aktör Robert De Niro'nun ikinci uzun metrajı *Kirli Sırlar*„CIA'in kirli çamaşırlarını ortaya döküyor. Başrolde Matt Damon ve Angelina Jolie. Ayrıntılar için sizi iç sayfalarımıza alalım...

92 **KRALİÇE**
Ekranda ve perdede kraliçe filmleri enflasyonu yaşanıyor. Bu rüzgarın en mühim filmi *Kraliçe*'nin ayrıntıları, şahane performansıyla filmi sırtlayan Helen Mirren'in kariyerine mini bir bakış ve sinema tarihinin unutulmaz on kraliçesi...

98 **ROBERT DE NIRO**
Robert De Niro yeni filmi *Kirli Sırlar*'ı anlatıyor. Aslında anlatmıyor. Ağzından kerpetenle sökebildiğimiz laflardan bir röportaj çıkarmayı başardık. De Niro'nun ne kadar az söyleşi verdiğini düşününce; bundan iyisi şamda kayısı!

104 **LOCA**
Yeni çıkan DVD'ler, arşivlik şahaneler, sevdiğimiz filmler ve niceleri. *Loca* öyle zengin ki, ayrıca dergi olarak çıksa *Total Film*'den çok satar!

104 YENİ Kovboyların aşkı, kovboyların dostluğu, Prada giyen şeytanlar ve modern masallar. Dört gözle beklediğiniz DVD'lerin tüm ayrıntıları bu bölümde..

114 ARŞİV Fellini, Bergman, Wajda, Jarmusch... Bilim kurgu sinemasının ilk klasiklerinden *Yasak Gezegen*. Arşiv, geçip giden yıllara dayanmakta zorlanmayan filmlerin DVD'lerini huzurlarınıza getiriyor.

120 KOLEKSİYON *Total Film* DVD arşivinizi arşa değdirecek. Koleksiyonunuza ilk hediyemiz, *Brokeback Dağı*'na çalım atıp en iyi film Oscar'ını kapan *Çarpışma*.

126 TV Televizyon tarihinin en büyük dizilerinden *24*, beşinci sezon DVD paketi ile TV sayfalarımızın konuğu. Sizler için beş sezonun en iyi 24 bölümü seçtik, "mükemmel gün"ü elde ettik...

Keşfedilecek Dünyalar

Dergiyi elinizde tutup, bu yazıyı okuyorsanız eğer, ortak bir tutkumuz var demektir: Sinema. Dozu hepimiz için farklı olsa da, bu tutkunun peşinden bizi karanlık salonlara sürükleyen nedenler o kadar farklı olamaz. Niye yılmadan usanmadan, belli aralıklarla, karanlık bir yere birkaç saatliğine kapanıp, bir ışık oyununa teslim oluruz? Neden film seyrederiz?

Cevap, aslında birbirini tamamlayan iki şıktan oluşuyor bence: ya kendimizi bulmak ya da hiç olamayacağımız birinin hikayesini, kendimizinkiymiş gibi yaşamak için. Öyle ya, bazı filmler, sanki bizi anlatıyor gibidir. Başkarakterde kendimizi görür, yaşadıklarımızı anımsar, hatta sorunlarımıza çözüm tavsiyeleri alır; hepsinden önemlisi bu karakterin yaşadıklarını *anlarız*. Anlamak önemlidir, çünkü bize, faniliğiyle zaman zaman insanı dehşete düşüren dünyada yalnız olmadığımızı hissettirir. Bizim gibi duyumsayan, acı çeken, coşan, sorgulayan, korkan birileri daha vardır. Bir paylaşılamaz duygusuyla ayrılırız salondan...Bazı hikayeler ise tam tersine bambaşka dünyalara götürür insanı. Belki de bu dükkünün kahramanı, bizim olamayacağımız her şeydir. Kendimizi hikayeye kaptırabilirsek, iki saatliğine bir başkasının kanı akar damarlarımızda. Dünyada keşfedecek ne kadar çok şehir, hedeflenecek ne kadar fazla amaç, hissedecek ne çok farklı duygu vardır! Bir başkasının hayatını yaşarken, ufkumuz alabildiğine genişler. Ömrümüze sığdıramayacağımız tonla tecrübeyi bu birkaç saatlik gösterimlerde edinir, sonuçta yaşamımızı renklendirmiş oluruz.

Bir sinema dergisine duyduğumuz ihtiyacın da aynı his ve beklentilerden beslendiğini düşünüyoruz. O büyülü dünyaya bir adım daha yakın olmak, filmler üzerine düşünerek aslında kendi hayatımız ve varoluşumuza dair kafa yormak, günlük hayatımızı daha değerli kılıyor ve yaşamımızı anlamlandırmamıza yardımcı oluyor. *Total Film* de bu amaçlarla yola koyuluyor: Sinemadan aldığınız keyfi artırmak ve dünyanızı olabildiğince zenginleştirmek. Anahtar kelimemiz ise "yaratıcılık" olacak. Dergi için çalışmaya başladığımızdan beri hep aynı konulara kafa yoruyoruz; hayatımızı / hayatınızı sıradanlıktan uzaklaştırmak, film seyretme tecrübesine farklı bir gözle bakmak, hepimizin sinemayla olan ilişkisini daha da eğlenceli hale getirmek için neler yapabiliriz? Amacımız, her ay karşınıza bir öncekinden farklı bir dergi olarak çıkıp, sizi şaşırtmak. Arkamızda Mehmet Açar'ın danışmanlığı ve *Total Film Britanya*'nın desteği olduğu için de içimiz rahat...

Sinema sezonu açısından böylesine zengin bir ayda ilk sayımızı hazırladığımız için çok şanslıyız, dolu dolu bir sayı oldu. Benim burada anmak istediğim bölüm, içinde yaşadığımız sinema ortamının nabzını hem keyifli hem de kapsamlı bir şekilde tuttuğuna inandığım, *25 Maddede Yeni Türk Sineması* adlı dosya. Türk sinemasının atağa geçtiği şu dönemde, *Total Film* kadrosu olarak hazırladığımız ilk dosyanın yerel bir konusu olmasını tercih ettik. Bu dosyaların devamının geleceğini de söyleyelim ve gelelim ufak notlara:

Değişiklik: Robert De Niro'nun *A Bronx Tale*'den sonraki ikinci yönetmenlik denemesi *The Good Shepherd / Kirli Sırlar*'ı önemli buldugumuz için, hem filme hem de yönetmene geniş yer ayırdık. Ancak dergi baskıya girmek üzereyken, filmin gösterim tarihinin Mart ayına ertelendiği haberi geldi. Planımızı değiştirmek için çok geç olduğundan, 9 Mart'ta vizyona girecek olan filme ilgili yazıları şimdiden okuyabiliyorsunuz.

Uyarı: Dergide gezinirken "Katil Uşak!" ibaresi olan yerlere dikkat edin, filme dair sürpriz gelişmeler ele verilişor olabilir...

Hediye: *Total Film* paketinin içinde çeşitli sürprizler sizi bekliyor olacak. Bu ay 2006'da En İyi Film, Senaryo ve Kurgu dallarında Oscar alan *Crash / Çarpışma*'nın DVD'sini ve önümüzdeki ay gösterime girecek olan, Osman Sınav'ın yönettiği *Pars: Kiraz Operasyonu*'nun posterini koleksiyonunuza katabilirsiniz.

Mektuplar: Yaratıcılık konusunda sizin de katkılarınızı bekliyoruz. Mart ayından itibaren dergimizde bir "Mektuplar" köşesi olacak. *Total Film* hakkındaki görüş ve önerileriniz bizim için çok önemli elbette. Ancak bize gönderdiğiniz mektuplarla birlikte sizden, dergimizle çektirdiğiniz ilginç bir fotoğraf da bekliyoruz. En yaratıcı fotoğraf ve mektuplar bu sayfada yerini alacak.

Total Film yolculuğunun hepimiz için şenlikli, zenginleştirici ve öğretici olması dileğiyle...

Burcu Aykar Şirin

TOTAL FILM www.totalfilm.com.tr

Davutpaşa Caddesi No: 34 34020 Topkapı - İSTANBUL
totalfilm@tmmagazin.com

TÜRKİYEMEDYA MAGAZİN

EDİTÖRYAL 0212 449 31 52
Editör Burcu Aykar Şirin
burcu.aykar@totalfilm.com.tr
Yardımcı Editör Talip Ertürk
talip.erturk@totalfilm.com.tr
Haber Editörü Selin Gürel
selin.gurel@totalfilm.com.tr
Görsel Editör Dursun Çavuş
dursun.cavus@totalfilm.com.tr
Sorumlu Müdür Mustafa Dolu
Katkıda Bulunanlar
Okan Arpaç, Emre Ermin, Engin Ertan, Emrah Güler, Füsun Karaman, Kutlukhan Kutlu, Mehmet Sarı ve Total Film Birleşik Krallık Ekibi

YAPIM 0212 449 34 43
Kreatif Direktör Tamer Türegün
Yayın Danışmanı Mehmet Açar

REKLAM 0212 284 96 00
Genel Müdür Yasemin Gebeş
Genel Koordinatör Dilek Aydın
Genel Müdür Yrd. Ebru Yavuz
Satış Müdürü Arzu Altay Kaynak
Müşteri Temsilcisi Alaz Derya
Bölgeler Direktörü Erdoğan Ekincioğlu

REKLAM REZERVASYON 0212 449 30 75
Reklam Rezervasyon Müdürü İbrahim Alagöz
Reklam Rezervasyon Mehmet Gültekin

İDARİ-LOJİSTİK 0212 449 32 30
Genel Müdür Nermi Karacabeyli
İşletmeler Genel Md. Selahattin Aslan
Teknik Müdür Mazhar Gün
Baskı Takip Oğuz Apul

MALİ İŞLER 0212 449 33 23
Koordinatör Ercan Arıoğlu

YÖNETİM 0212 449 33 62
Pazarlama Enda Şengünler
Promosyon Murat Koray
Satış Dağıtım Direktörü Murat Kumral
İş Geliştirme Direktörü Nurşen Kocayaş
Genel Müdür Yrd. Ertuğ Özdemir
Genel Müdür Ömer Erdem

İMTİYAZ SAHİBİ
Tmedya Yatırım Sanayi ve Ticaret A.Ş.
YAYINLAYAN
TMM Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Yönetim Kurulu Başkanı M. Bülent Ergin
Yönetim Kurulu Üyesi Serdar Çaloğlu
Yönetim Yeri Davutpaşa Caddesi No:34 Topkapı-İstanbul

ABONELİK
Abone Sorumlusu Nihal Benderli
Tel 0212 449 34 36
Faks 0212 4819601
abone@tmmagazin.com

BASKI 0212 449 30 00
Akşam Tesisleri
Yaygın Süreli Yayın

DAĞITIM
Merkez Dağıtım ve Pazarlama AŞ
Fatih Mah. Hasan Basri Cad. Samandıra - İstanbul

Future

Lisans Direktörü Tim Hudson
Uluslararası Lisans Müdürü Katherine Bebbington

Total Film, İngiltere, Rusya, Ukrayna, Sırbistan ve Danimarka'da aylık olarak yayımlanmaktadır. Total Film, bir Future Plc Grup şirketi olan Future Publishing Limited'in lisanslı yayınıdır. Total Film'den alınan tüm yazıların telif ve lisans hakları bu şirkete aittir. Total Film'in Türkiye'deki yegane hakları TMM Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir. Dergide yayınlanan ilanların sorumluluğu ilan sahiplerine aittir. Dergide yayınlanan yazı ve fotoğraflar, Total Film'den izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz. Total Film, basın ve yayın ilkelerine uymayı taahhüt eder.
Future Plc Grubunun yayınladığı diğer dergiler hakkında www.futureplc.com dan bilgi alabilirsiniz.

ÇUKUROVA

FIPP International Federation of the Periodical Press
Total Film Dergisi, FIPP (The International Federation of the Periodical Press) üyesidir.

Eczacıbaşı | Schwarzkopf PROFESSIONAL

Ben & Ben

CÜRETKAR! *Maço.*
DAHİ!
Beni, NASIL
GÖRMENİ İSTERSEM
öyle GÖRÜRSÜN.
BUNA *ne dersin?*

OSiS+ *başka bir sen yarat*

www.osis-styling.com.tr Yalnız kuaför salonlarında satılır.
Soru larınız için Eczacıbaşı - Schwarzkopf Akademi: 0 212 252 94 01- 02 - 04

LOBİ

HABER VE FOTOĞRAF

Shrek The Third

Shrek'in tahta geçmesini istemeyenler parmak kaldırsın!

TARİH 15 HAZİRAN 2007
Yönetmenler Chris Miller, Raman Hui
Seslendirenler Mike Myers, Eddie Murphy, Cameron Diaz, Antonio Banderas, Justin Timberlake

Sevimli yeşil canavar Shrek'i en son dans pistinde, Prenses Fiona ile birlikte kurtlarını dökerken bırakmıştık. O an için her şeyi tatlıya bağlanmış gibiydi, ancak Yakışıklı Prens meydanı boş bırakacakmış gibi de görünmüyordu. Nitekim *Shrek The Third*'de olan oluyor ve Fiona'nın babası hastalanıp, tahtı boş bırakıyor. Tahtın muhtemel varisi olan Shrek ise soyluların arasına karışmaktan öylesine korkuyor ki, hemen uygun bir aday araşışına giriyor. Diğer yandan, tahtın boş kaldığını duyan Yakışıklı Prens, masallardan topladığı kötü adamlarla saldırı planları yapıyor. Bu da demek oluyor ki, *Shrek The Third*'de önce zırhlar giyilecek ve kılıçlar çekilecek, sonra da iyiler ile kötüler tahtı ele geçirmek için zorlu bir mücadeleye girecekler. İlk iki filmdeki kadro aynen korunurken, yeni karakterlerden en ilginci, Prens Artie, yani geleceğin Kral Arthur'u. Shrek ve arkadaşları, Justin Timberlake tarafından seslendirilen Prens Artie'yi, Kral Arthur'a dönüştürmenin yollarını arıyor. Filmin sürprizleri bu kadarla da bitmiyor. Fragmanın sonunda, "Rosemary'nin bebeği" havasında, yüzünü göremediğimiz bir bebeğin, Shrek'in üzerine kustuğunu görüyoruz. Kusmuğun rengi mi? Tabii ki Shrek yeşili.

Bu Ay

s11 Lobi'nin kimya sınavı kimleri sınıfta bıraktı?

s12 Jackson yönetmezse, *Hobbit* kime kısmet olacak?

s18 Onca yıldan sonra Rocky hamlamış mıdır?

s21 Will Smith gerçekten Oscar kazanabilir mi?

Shrek 4 ile ilgili kulağımıza çalınanlar

- Henüz *Shrek The Third* gösterime girmeden, dördüncü Shrek filminin de yolda olduğu ve 2010 yılında gösterime gireceği açıklandı.
- Kadro, yeni karakterler de dahil olmak üzere, aynen korunacak.
- Filmin yönetmeni belli değilse de, senaryo yazarı Tim Sullivan olacak gibi görünüyor.

HANGİ FİLMİ ANLAMAK ZOR OLACAK?

300 Spartalı

Özel Set Raporu

Kan, kol kasları ve mavi ekran önünde antik Pers medeniyeti...

TARİH 16 MART 2007
Yönetmen Zack Snyder
Oyuncular Gerard Butler, Lena Headey, David Wenham, Rodrigo Santoro, Vincent Regan, Dominic West

Gerard Butler, cesetlerden oluşmuş bir tepenin üstünde duruyor. Üzerindeki kızıl pelerin, kahverengi deriden askılar, tunç mığfer ve sandaletlerle birlikte, Yunan topraklarının yakıcı güneşi altında, vadi boyunca esen rüzgâra karşı duruyor. Belki de "duruyor" demek yanlış olur, çünkü hem güneş hem de vadi bir hard disk içinde saklı. Butler ise Montreal'deki, yeşil ekranlarla kaplı bir film stüdyosunun içinde.

Günah Şehri'nden bayrağı teslim alan *300 Spartalı*, sanal arka planlarla gerçek aksiyonu buluşturarak beyazperdeye uyarlanan ikinci Frank Miller grafik romanı. Yönetmen Zack Snyder, projeye nasıl dahil olduğunu anlatıyor: "Frank Miller'ın grafik romanı *300* yayımlanır yayımlanmaz, serinin büyük bir hayranı olmuştum, ancak uyarlama şekli konusunda şüphelerim vardı. Hiç kimse ilgilenmezken, bu konu üzerinde çalışmaya başladım. O ara Warner Bros *Truva*'yı çekiyordu ve "Bizde Brad Pitt var, ne yapalım *300 Spartalı*'yı?" der gibiydiler. Ben de mesajı aldım ve projeden uzaklaştım. Gidip *Ölülerin Şafağı*'nı çektim. Projeyle tekrar ilgilenmeye başladığımda, herkes bir Yunan epiği çekmek için hazırdı."

Film; MÖ 5. yüzyılda, Yunan topraklarında, 300 cesur Spartalı'nın 300.000 kişilik Pers ordusuyla karşı karşıya geldiği, Thermopylae Savaşı'nı anlatıyor. Efsaneye göre, Spartalılar'ın bu cesareti, Yunanlılar'ın birlik olmalarına ve demokrasiye giden yolda ilk adımları atmalarına sebep olmuş. Dolayısıyla, eğer Spartalılar koca Pers ordusuna meydan okumamış olsaydı, bugün Farsça konuşuyor olabilirdik. Her neyse, politikayı bir kenara bırakalım... Sonuç olarak bu; etrafta kolların, bacakların, kafaların uçuştuğu kanlı ve büyük bir savaşı anlatan bir Frank Miller grafik romanı uyarlaması.

Tüm filmde, sadece bir adet gerçek set kuruldu. Geri kalan her şey mavi ekran önünde çekildi. Bu, yönetmen için nasıl bir deneyimdi acaba? "Filmdeki gerçeklik duygusunu çarpıtmamak için, hatırı sayılır bir çaba gösterdik. Ancak filmi çekmek için Fas'a filan gitmeyi de düşünmedik. Eğer doğru yerde kullanıyorsanız, bence mavi ekran son derece yararlı bir teknoloji. Özellikle yapılan iş üzerindeki kontrolünüz, müthiş boyutlarda."

Filmde ninjalar bile var! (Ya da ona benzer bir şeyler.) Snyder, filminde samuray temsillerine yer vererek, manga kültüründen de yararlanıyor. Pers kralı Xerxes'in, *The Immortals / Ölümsüzler* diye anılan ordusu, Japonya'nın geleneksel maskeleri içinde görülüyor ve ninjalara benziyorlar. Sözü geçen kral Xerxes, 2.7 metre uzunluğunda olacak ve Yunanlıları sırtından vuran, Gollum benzeri, hain Ephialtes de filmde gözükecek. Sparta ordusunun başında ise, hiç şüphi İskoç oyuncu Gerard Butler tarafından canlandırılan, Kral Leonidas var. Butler, sert yapılı Kral Leonidas'a dönüşmek için, sakal bırakmak ve kas yapmak zorunda kalmış. Ortada bu kadar kaslı savaşçı olduğuna göre, savaş sahneleri ne kadar şiddetlidir dersiniz? Yönetmene sorduk: "Spartalılar'ı, bir aradayken bir makine gibi göstermeye çalıştım, ancak bireysel olarak da atletik vücutlara sahip olmalıydılar. Şiddeti olduğundan farklı bir hale dönüştürmek için, akan kanı, gerçekmiş gibi göstermeye çalışmadım. Bütün bunları yaparken çok eğlendim. Belki de şiddeti fazlasıyla seviyorumdur, ancak bu, en azından işi bir film yapmanı sağlıyor!"

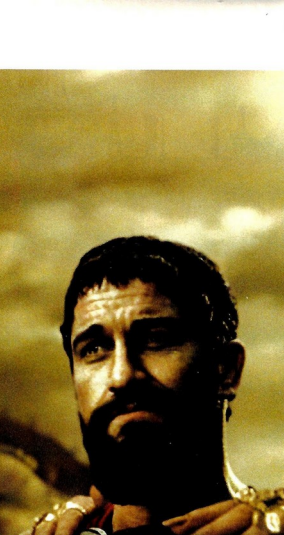

Filmin tam donanımlı makyaj uzmanları, çekimler boyunca, savaşçıların pazılarını şişirmek için uğraşıp durmuşlar. Yapımcı Mark Canton, manzaraşı gülerek anlatıyor: "Büyük yarışma için hazırlanan güzellik kraliçeleri gibiydiler ve hepsi de pazılarının şişirilmesini istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, yarı çıplak adamlar görmekten yoruldum."

Her şey iyi güzel de, serinin yaratıcısı Frank Miller ne düşünüyor acaba? Snyder'ın söylediğine göre, Miller filmi izlemiş ve çok beğenmiş. Hatta *300 Spartalı*'nın, 15 yaşındayken izlemek istediği türden bir film olduğunu söylemiş. Bu yorum, yönetmeni daha da heveslendiriyor haliyle: "Bu film, beni öyle heyecanlandırıyor ki!" Bizi de Zack, bizi de...

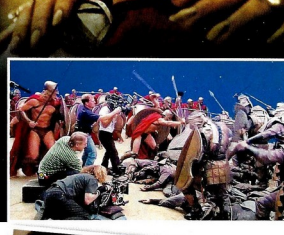

Kıyamet Öyküleri'ni Anlayabilecek miyiz?

Donnie Darko'ya *Southland Tales / Kıyamet Öyküleri*'ni izletmek lazım. Bakalım o anlayabilecek mi?

Donnie Darko'yu izledikten sonra, takip listesine aldığımız yönetmen Richard Kelly, işimizi zorlaştırmak için elinden geleni yapıyor. İkinci filmi *Kıyamet Öyküleri*'ni izleyip de anlayan biri henüz çıkmadığı için, filmi eleştirme gafletinde bulunanlar anlamsız kelimeler gevelemekten ileri gidemiyor. Bu sebeptendir ki, filmin gösterim tarihini merakla bekliyoruz. Bakalım kimler anlayacak, kimler anlamış gibi yapacak?

Öykü, 2008 yılında, Los Angeles'ta geçiyor. Kelly'nin tahminlerine göre, gelecek senenin 4 Temmuz'unda dünyanın sonu gelmiş olacak. En azından Amerika'nınki gelecek ve büyük ihtimalle geri kalan ülkeler de teker teker haritadan silinecek. Dünya, politik, sosyal ve ekonomik krizlerin etkisi altına girecek. Buraya kadar tamam da, bundan sonrası yok. Ne desek yalan olur. Sarah Michelle Gellar, The Rock, Seann William Scott ve Justin Timberlake'ten oluşan son ışıkların en tuhaf oyuncu kadrosu bir araya getirildiğine göre, bir anlam vermeye çalışmak da şimdilik boş bir çaba gibi görünüyor. Soru işaretleri çoğaldıkça, merakımız da artıyor. Merakımız arttıkça, heyecanlanıyoruz. Heyecanlandıkça... vs.

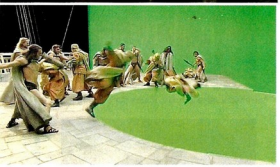

Lobi'den Kimya Dersi

Şubat geldiğine göre, aşk böcekleri kabuklarından çıkabilir. Onlar 14 Şubat için hazırlık yaparken, biz de 2006'nın kimyası en iyi ve en kötü çiftlerini belirleyelim dedik.

EN İYİ KİMYA

SİL BAŞTAN
Kate Winslet ve Jim Carrey
Belki karakterleri birbirini tamamlıyordu, belki de sadece replikleri iyiydi. Her ne olursa olsun, *Sil Baştan* bu genç yaşında klasik statüsüne ulaşabildiyse, bunu Winslet ve Carrey arasındaki kimyaya borçlu.

AYRILIK
Jennifer Aniston ve Vince Vaughn
İşte bu komik bir hikaye. *Ayrılık* adlı bir filmin çekimlerinde tanıştılar, sevgili oldular. Film tuttu, çünkü iyi bir çift olmuşlardı. Ardından, kaçınılmaz bir ayrılık yaşandı. Bu film de onlara hatıra kaldı. Demek ki, iyi kimya sonsuz aşk demek olmuyormuş.

KANIT
Gwyneth Paltrow ve Jake Gyllenhaal
Gyllenhaal'un filmografisini incelediğimizde görüyoruz ki, eksik olan ilk şey, şöyle kendisine uygun bir kadın oyuncu. Tabii bu, *Kanıt*'tan öncesi için geçerliydi. Paltrow ile aralarındaki uyum, birinin adının, diğerinin de soyadının oldukça zor telaffuz edilmesiyle de ilgili olabilir. Kimya bu, belli mi olur?

BROKEBACK DAĞI
Heath Ledger ve Jake Gyllenhaal
Farkındaysanız, yukarıda "kadın" oyuncu demiştik. E, böyle dememizin bir sebebi vardı: Heath Ledger. Gyllenhaal ile öyle muhteşem bir çift oldular ki, aşklarına körü körüne inandık. Ayrılıklarına da hüngür hüngür ağladık. Daha ne olsun?

BABİL
Cate Blanchett ve Brad Pitt
Nedendir bilinmez, Blanchett herkesin yanına yakışıyor, ancak yine de *Babil*'de Pitt ile aralarındaki kimya bir başkaydı. Karakterleri, daha en baştan tartışmaya başlıyordu. Dolayısıyla ortada sevimli bir durum bile yoktu, ama biz yıllardır karı koca olduklarına yemin edebilirdik.

SINIRLARI AŞMAK
Reese Witherspoon ve Joaquin Phoenix
Harika bir çift olmuşlardı. Öyle de olmak zorundaydılar, çünkü yüzyılın en büyük aşklarından Johnny Cash-June Carter aşkıydı anlatılan. Bir yandan şarkılar söylediler, bir yandan gülüşüp, bir yandan bozuştular. Biz de afiyetle izledik.

EN KÖTÜ KİMYA

DÜŞ YAKAMIZDAN
Sarah Jessica Parker ve Matthew McConaughey
McConaughey'nin fazlasıyla antipatik olması dolayısıyla, Parker'ı da bu listeye eklemek zorunda kaldık. Acaba baba evine kurulmuş Tripp karakteri, yapımcılara yeterince sinir bozucu gelmedi de, bir de McConaughey mi ekleyelim dediler? Mümkün.

EVE DÖNÜŞ
Sibel Kekilli ve Memet Ali Alabora
Her ikisinin de "Nereden düştük bu filme yahu?" halleri sayesinde, bir çift olduklarına bir türlü ikna olamadık. Gerçek hayatta beraber olduklarını duysak, yine ikna olmayız. Olmayız, olamayız.

ŞEHRİN ADAMI
Rebecca Romijn ve Ben Affleck
Jennifer Lopez'den sonra, Ben Affleck'in yanına en az yakışan oyuncu yarışması düzenlenseydi, birincilik açık farkla Rebecca Romijn'in olurdu. Anlatması kolay değil, siz en iyisi filmi izleyin, kendi gözünüzle görün.

İYİ BİR YIL
Marion Cotillard ve Russell Crowe
Sen git, Hollywood'a geçiş yaptığın o en kritik anda, yanına Russell Crowe'u al. Cotillard nereden bilsin, bu adamın aşktan anlamadığını. Yazık oldu. Bize sorsa, söylerdik.

GERÇEK DEDİKODU
Jennifer Aniston ve Kevin Costner
Hani bir sahnede Aniston, Costner'ın kızı olduğunu sanıyordu, ama onunla çoktan sevişmişti. Durumun berbatlığıyla, tüyleri diken diken olmuş, zıp zıp zıplıyordu. İşte, bu ikilinin tutmayan kimyası da, bize aynı şeyi hissettiriyor.

KELOĞLAN KARA PRENS'E KARŞI
Ahu Türkpençe ve Mehmet Ali Erbil
Erbil'i Keloğlan olarak kabul etmekten bile zordu, Türkpençe'nin yanına yakıştırmak. Böyle zor bir şey için niye uğraşalım ki?

HOBBİT İLE İLGİLİ GEVEZELİK EDEN KİM?

Hobbit, The Hobbit'ten son haberleri veriyor

Jackson *The Hobbit* projesinde yer almayacak. Elijah Wood ise daha her şeyin bitmediğini söylüyor.

Orta Dünya'ya yeni bir yolculuk yapmak isteyenlerin umutları başka bahara kaldı. *The Hobbit*'i Peter Jackson yönetmeyecek. New Line Cinema kararını Jackson'ın, New Line'ın 40. yıldönümü şerefine bir film çekmeyi reddetmesinden sonra açıkladı. Jackson stüdyonun *The Hobbit*'i rehine olarak tutup, 2005'te açtığı davaya karşılık olarak kendisine gözdağı verildiğini söylüyor. Problem nedir peki? Para tabii ki. Jackson'a göre, stüdyonun kendisine *Yüzüklerin*'den kalan bir borcu var. Elijah Wood, Peter Jackson'ın erdemli davranışını övüyor: "Stüdyo hiç beklemediği bir davranışla karşılaştı. Filmi teminat olarak kullanmayı düşünecek kadar saflardı. Bence bu aptalca ve küstahça bir davranış."

Film için başka bir yönetmen aranmaya başlandı, ama hayranlar Jackson harici tüm isimleri boykot etmeye şimdiden hazırlar. Wood, Jackson'ın da aynı şekilde hissettiğini söyledi: "Orta Dünya yaratılırken harcanan o kadar çabadan sonra, Peter da başka bir ismi işin başında görmek istemez."

Adı geçen isimlerden biri Sam Raimi olsa bile mi? Wood kaşlarını kaldırarak: "Eğer yönetmen olsaydım, böyle bir sorumluluğun altına girmezdim" diyor. "Orta Dünya'yı yaratan ekibi kullanamayacak. Peter yapımcı olarak bile işe karışmaz. Filmi Yeni Zelanda'da çekebileceğinden şüpheliyim. *Yüzüklerin Efendisi*'nde çalışmış olan insanların destek vereceğini hiç zannetmiyorum, çünkü hepsi Peter'a sadıktırlar. Görünen o ki, anlamsız bir çaba olacak."

Fakat zayıf da olsa bir umut ışığı var: "Bu durum henüz sonuçlanmamış olabilir" diyor Wood. "New Line yakın zamanda işe başlamazsa haklarını kaybedecek. Eğer onlar kaybederlerse, haklar Saul Zaentz'e geçecek. Bu durumda, Peter yine projeye dahil olabilir."

Ian McKellen (Olası Hobbit oyuncusu)
"Orta Dünya'yı Peter'in önderliğinde tekrar ziyaret edebilme tadına varamayacağım için çok üzgünüm. Onun Tolkien diyarındaki başarısına eşdeğer gösterecek başka bir yönetmen düşlemek çok zor."

Saul Zaentz (Öncelikli hak sahibi)
"Filmin yapıldığını görmek istiyoruz, tabii ki Peter Jackson'la. O doğru adam."

Robert Shaye (New Line yöneticisi)
"Şimdiye dek çeyrek milyar dolar ödediğimiz bu adam, bizimle herhangi bir görüşmede bulunmadan bizi dava ediyor. Onunla bir daha çalışmak istemiyorum. Hoşçakal, Peter."

Peter Jackson (Tanıtmaya gerek var mı?)
"Hiç kimse hakkını mahkeme aracılığı ile aramak istemez, ama stüdyo bize hiçbir alternatif bırakmadı. Robert'in durumu kişisel bir hale getirmesi çok üzücü."

Göz Alıcı Afişler

Ağların Efendisi, karanlık yüzünü gösteriyor. Örümcek hisleri fazla mesaide...

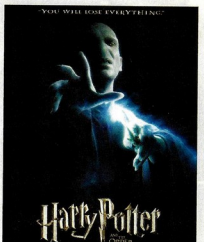

Voldemort'un lanetini hafife almaya gelmez. Adam tek başına afişe kuruldu. Kimse dur diyemiyor.

Autobotlar mı yoksa Decepticonlar mı yenecek? 80'lerin çocukları zevkten dört köşe!

Eddie'nin Aklından Neler Geçiyor?

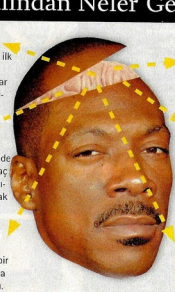

Rüya Kızları
Eddie'nin bu yüzyıldaki ilk iyi rolü. Hem de şarkı söylüyor! Ortalıkta Oscar dedikoduları dolaşıyor. Muhtemelen kendisi yayıyordur.

Ginger Busters
Eddie 80'lerde Winston Zeddmore rolünü geri çevirmişti. Dolayısıyla yüklü miktarda parayı da.

Eddie'yi yakında *Norbit* adında bir komedi filminde izleyeceğiz. Filmde birkaç şişman karakteri birden canlandırıyor. Sonra da evine gidip, ağlayarak uykuya dalıyor.

Hayvan Hikayeleri
İnanılmaz ama gerçek, bir devam filmi geliyor! Jerry Bruckheimer ve Ed filmin senaryosu üzerinde çalışıyormuş. Judge Reinhold ise dünden hazırmış.

Scary Babies
Mel B, Ed'in çocuğunu taşıdığını söylüyor. Ed, bir DNA testi talep ediyor. Ya da çocuğun kahkahasını duymayı.

Shrek
Shrek The Third'ün tadını çıkarıyor. Son film için, tam 10 milyon dolar aldı.

sportpoint.com.tr
rossignol.com

ROSSIGNOL

SPORT Point extreme

World'e özel 9 Worldtaksit

world

A Mighty Heart

Brangelina Hindistan'ı sarstı...

TARİH 5 EKİM 2007
Yönetmen Michael Winterbottom
Oyuncular Angelina Jolie, Dan Futterman, Will Patton, Archie Panjabi

Dünyanın en ünlü çiftinin, dünyanın en fazla nüfusa sahip ikinci ülkesinde film yapmasının hiç kolay olmayacağı belliydi. Keza, çekimleri Hindistan'da yapılan (Brad'in yapımcısı, Angie'nin oyuncusu olduğu) *A Mighty Heart* seti bir çok filmden daha olaylıydı. 2002'de Pakistan'da teröristler tarafından öldürülen Amerikalı gazeteci Daniel Pearl'ün hayatını konu alan, Michael Winterbottom'ın yönettiği filmin çekimleri paparazzi ve koruma savaşları yüzünden tacize uğradı. Mumbai'de bir okulda çıkan kargaşa, Brad ve Angie'nin üç korumasının, iddialara göre ırkçı ifadelerinden dolayı tutuklanmasıyla son buldu.
Jolie'nin, Pearl'ün dul eşini oynamak için ten rengini "koyultması" tartışmaları da eklenince, Pitt'in balans ayarı yapmaya çalışması sürpriz olmadı. Yeni Delhi Televizyonu'na yaptığı açıklamada, "Amacımız kültürlerin benzerliğine odaklanmak" diyen Pitt, "Hoşgörüye tüm kalbimizle inanıyoruz ve aksini düşünen kimseyle çalışmayacağız" diye ekledi.

Bu arada Sin City'de...

Angie ve Robert'tan devam filmine dair son haberler...

"Bence Robert bunalımdan kurtulup, çekimlere başlayacak"

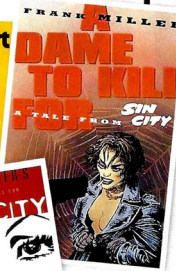

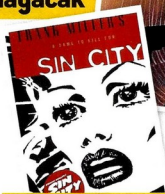

Angelina Jolie yoksa, *Sin City 2* de olmayacaktı, anlaşma böyleydi. Jolie hamile kalınca Rodriguez devam filmini erteledi. Sonrasında da kendini *Grindhouse*'un çılgın yapım sürecine kaptırdı ve *Sin City* projesi sessizliğe gömüldü. Ardından gelen bilgiler yapım öncesi çalışmaların durdurulduğu, Jolie ile yapılan anlaşmanın bozulduğu, daha da kötüsü Rodriguez ve Frank Miller'ın büyük bir kavgaya tutuştukları gönündeydi.
Fakat Miller'in deyimiyle, "Bu haberler düpedüz saçmalık. Hatta sibersaçmalık."
Proje şu an emekleme aşamasında. Jessica Alba *Fantastic Four: Rise Of The Silver Sulfer*'in setinde *Lobi*'ye, "Geçenlerde Robert'a filmi sordum, ama bir şey anlatmadı. Bence bir hafta sonu bunalımdan kurtulacak ve çekimlere başlayacaktır" yorumunu yaptı. Miller, Alba'nın kırbaçlı striptizci rolünün gelişeceğini söyledi. Ancak filmde Dwight'in (Clive Owen) köklerini konu alan *A Dame To Kill For* hikayesi esas alınacak ve her şey serinin en dehşetli femme fatale'i Ava Lord'un ekseni etrafında dönecekmiş. Dwight'in eski aşkı Ava, zengin bir adam uğruna Dwight'a ihanet etmiştir, ancak yıllar sonra çıkagelir. Kocasından kaçmak için Dwight'tan yardım

BİLİN BAKALIM KİMLER GERİ DÖNDÜ?

LCD TV

32" - 37" - 42" HDMI ve 47" FULL HD CREA LCD TV'lerde ve yüksek performanslı CREA minik pc'lerle

sinema keyfini yaşayın!...

MINI

crea

Destek Hattı:
0216 444 CREA (2732)
www.crea.com.tr

intel Core 2 Duo inside

Dual-core.
Do more.

Celeron, Celeron Inside, Centrino, Centrino Logo, Core Inside, Intel, Intel Logo, Intel Core, Intel Inside, Intel Inside Logo, Intel Speed Step, Intel Viiv, Itanium, Itanium Inside, Pentium, Pentium Inside, Xeon and Xeon Inside ve veya Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki yan kuruluşlarının ticari markalarıdır.

Hogwarts Savaşçıları

Malum, hepimiz birer "muggle"ız, ama bir şekilde Gelecek Postası'nı ele geçirdik!

Hogwarts'ta Olanlar

- Harry, 4. sınıfta bir türlü yanaşamadığı Cho Chang'tan sonunda bir öpücük koparıyor. Ancak Harry gibi göz önünde olan bir öğrencinin, aşkını dilediği yaşamasına pek kolay olmayacak. Gözü pek kahramanımız, onca düşman etrafındayken, bir aşk böceği olabilecek zamanı bulabilir mi dersiniz?
- Sonunda kahramanlarımız, okulun en ilgi çekici öğrencilerinden Luna Lovegood ile karşılaşacak. Bu karşılaşma onlara neler getirecek, henüz bilinmiyor, ama ne zaman yeni bir karakterle karşılaşsalar, başları derde giriyor, malumunuz...
- Okuldaki 5. senesine giren Potter'ın alın yazısı, iki filme sığabilecek kadar karmaşık ve heyecanlı, ancak o, henüz bunları bilmiyor. Dahası, alın yazısını yazan kişi, okuldaki her senesine, ayrı bir isim veriyor, ama o, bunları da bilmiyor. Zavallı Harry Potter her şeyi, başına geldikçe öğreniyor. Oysa kaderini ezbere bilen büyük bir hayran ordusu mevcut. Evet, tahmin ettiniz, o, bunu da bilmiyor.

Muggle Dünyasında Olanlar

- Daniel Radcliffe büyümüş de, öpüşme sahnesi çekermiş! Senaryo gereği, rol arkadaşı Katie Leung'a, söyle fragmana koyulabilecek türden bir öpücük vermek zorunda olan Radcliffe, başlangıçta başağrısı utanıp sıkılmış, ama sahne 30 kez çekilince kendini kaybetmiş herhalde.
- Merakla beklenen Luna Lovegood karakterini canlandırmak üzere, binlerce genç kız sıraya girdi. Rol, serinin en büyük hayranlarından biri olan ve gözlerden uzak bir kasabada yaşayan İrlandalı Evanna Lynch'e gitti.
- Serinin 6. filmi *Harry Potter ve Melez Prens*, 21 Kasım 2008'de gösterime girecek. Şu aralar serinin 7. ve son kitabını yazmakta olan J.K. Rowling, kitabın ismini açıklayarak, serinin son filminin ismini de belirlemiş oldu: *Harry Potter and The Deathly Hallows*. Kitap henüz tamamlanmadı, ama şimdiden çok satanlar listesinde bir numarada! Şaşıracak bir şey yok, ön sipariş diye bir şey var...

Reddetmese miydim?

Hollywood üzerine bir tespit yapmak gerekiyorsa, en uygunu şu olacaktır: Yemeyenin malını yerleri! İşte 2006 içinde yemeyenler ve onların malını yiyenler...

Film: *Sudaki Kız*
Rol: Cleveland Heep
Oynayan: Paul Giamatti
Az daha oynayacak olan: Kevin Costner
Neyse ki oynayamayan: Kevin Costner

Film: *Gül Evi*
Rol: Alex Wyler
Oynayan: Keanu Reeves
Reddeden: John Cusack
Demek ki bir bildiği olan: John Cusack

Film: *Dünya Ticaret Merkezi*
Rol: John McLoughlin
Oynayan: Nicolas Cage
Neyse ki reddeden: George Clooney
Reddeden, ama sonuçta bir şey fark etmeyen: John Travolta

Biraz da geçmişe gidelim...

Film: *Olağan Şüpheliler*
Rol: Dave Kujan
Oynayan: Chazz Palminteri
Reddeden: Robert De Niro, Christopher Walken, Al Pacino
Reddettiği için pişman olan: Al Pacino

Film: *Yedi*
Rol: John Doe
Oynayan: Kevin Spacey
Oynaması düşünülen: REM solisti Michael Stipe
Başlangıçta reddedilen, ancak daha sonra geri çağrılan: Kevin Spacey!

Şipşak... *Christopher Lee*

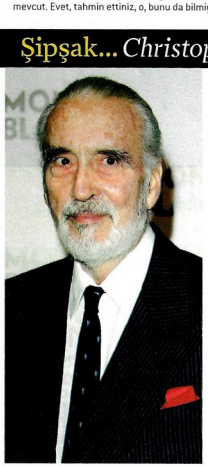

80'lik delikanlı Christopher Lee, albüm çıkardı. Bu gelişme, The Killers'ı telaşlandırmalı mı acaba?

Biraz şaşkınız. Oyuncu olduğunuzu sanıyorduk. Şarkı söyleyebildiğinizden haberimiz yoktu...
İnsanlar bu albümü dinlediklerinde, "Vay be, şarkı da söyleyebiliyormuş" diyecekler. Tıpkı sizin dediğiniz gibi. Bu benzeri olmayan bir albüm. Bildiğim kadarıyla, bu yaşta albüm çıkaran başka biri daha yok.

Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsunuz? Zaten *Yıldız Savaşları* ve *Yüzüklerin Efendisi* ile kariyerinizi yeterince canlandırdınız...
Hayır, bu bir kariyer canlandırma girişimi değil. Ayrıca o iki filmin yanı sıra, *Haydut Süvari* ve *Ölü Gelin*'de saymak gerekiyor. Bu albümle, sadece bir adım daha ileriye gittim. Hiçbir zaman çekip gitmemiştim ki... Haneme bir çentik daha attım, hepsi bu.

Peki sizce bu albümü kim alır?
Bence herkes alır. İlgi çekeceğini düşünüyorum. Örneğin, Fransızca söylenmiş olsa da, gençler *The Toreador March*'ın metal versiyonunu dinlemek isteyeceklerdir. Bir metalci gibi söylemiyorum, ama müzik yine de heavy metal.

Yeni kimliğinize şüpheyle yaklaşılmasından endişe etmiyor musunuz?
Elbette endişe ediyorum. Ama bir başrol oyuncusu olarak, kimseyi ikna etme zorunluluğum yok.

"Bir metalci gibi söylemiyorum, ama müzik yine de heavy metal."

Peki sırada ne var? Christopher Lee bir konser mi verecek yoksa?
Hayır, benim yaşımda olacak iş değil. Öyle bir şey becerebileceğimi sanmıyorum. O şarkıları canlı bir konserde söylemem mümkün değil. Buna sesim dayanmazdı herhalde.

Öyle olsun. Peki neden albümün ismini *Revelation (Vahiy)* koydunuz?
Çünkü bu bir vahiy! İncil'de geçen anlamında kullanmıyorum sözcüğü. Bu albümle, insanların daha önce tanık olmadıkları ve inanılmaz bulacakları bir şeyi ortaya çıkarıyorum. Karşınızda, oyuncu olarak tanınan ve şarkı da söyleyebildiğini kanıtlayan, 84 yaşında bir adam var. Bu bir vahiy değilse, nedir?

KİM KENDİNİ 18'İNDE SANIYOR?

BU SENE DE KAZANANLAR DIGITURK'TE!

2006'nın 'Altın Küre'li dizileri Lost, House, Commander&Chief ve 2007'nin 'Altın Küre'li dizileri Grey's Anatomy, Ugly Betty, House, 30 Rock! HEPSİ YİNE DIGITURK'te!

EN İYİ DRAMA DİZİSİ

GREY'S ANATOMY
SADECE DIGITURK'TE!

EN İYİ KOMEDİ DİZİSİ

UGLY BETTY
ÇOK YAKINDA SADECE DIGITURK'TE!

EN İYİ KADIN OYUNCU America Ferrera
KOMEDİ DİZİSİ

UGLY BETTY
ÇOK YAKINDA SADECE DIGITURK'TE!

EN İYİ ERKEK OYUNCU Alec Baldwin
KOMEDİ DİZİSİ

30 ROCK
ÇOK YAKINDA SADECE DIGITURK'TE!

EN İYİ ERKEK OYUNCU Hugh Lauire
DRAMA DİZİSİ

HOUSE
SADECE DIGITURK'TE!

dizi MAX Comedy MAX

www.digiturk.com.tr | (0212) 473 73 73

DIGITURK

Rocky Balboa

Rocky'den son kroşe! Efsane geri döndü...

TARİH 16 MART 2007
Yönetmen Sylvester Stallone
Oyuncular Sylvester Stallone, Antonio Tarver, Burt Young, Milo Ventimiglia

Boksör bornozu en çok İtalyan Aygırı'na yakışmıştı herhalde. Sylvester Stallone da bunun farkında olmalı ki, *Rocky Balboa* ile altıncı kez ringlere dönüyor. İlk dört film ile efsaneleşen serinin beşinci filmiyle, Rocky'nin karizması nakavt olmuştu. Stallone, *Rocky Balboa* ile hem kariyerine, hem de mazlum boksöre karizmasını geri kazandırma niyetinde.

Ringin diğer köşesinde, Rocky'nin yumruklarının muhatabı olarak, Ağır Siklet Boks Şampiyonu Mason "The Line" Dixon var (gerçek yaşamında da eski bir boks şampiyonu olan Antonio Tarver). Bir bilgisayar simülasyonunun, Balboa'nın Dixon'ı pataklayacağını tahmin etmesi sonucunda, Balboa boksa olan ilgisini yeniden kazanıyor (tabiri caizse gaza geliyor). Dixon'ın menajerinin ısrarıyla da dövüşçüler arasında gerçek bir maç yapılması kaçınılmaz oluyor. Ünvan maçı falan değil, bildiğiniz göze göz dişe diş onur maçı.

Yapılan yorumlar *Rocky Balboa*'nın hem eleştirmenlerin hem de seyircinin kalbini fethettiğini gösteriyor. Anlaşılan o ki; filmin yapımcısı, yönetmeni, senaristi, oyuncusu, yani neredeyse her şeyi olan Sylvester, seriyi diriltmek için sadece spor salonunda antrenman yapmakla kalmamış, dersine de iyi çalışmış. Filme steroid aşılamak yerine tembel kaslarını geliştirmiş, sokakların ruhunu ringlere geri getirmiş.

Rocky kaybolan itibarını yumruklarıyla geri kazanmış gibi duruyor. Bakalım Rambo da aynı şekilde kükreyebilecek mi?

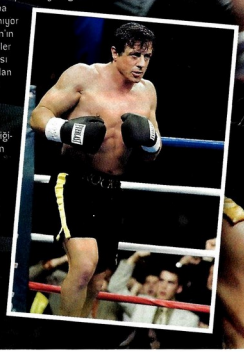

Kubrick dirildi...

Kubrick'in akıl ermez arşivinden, *Lunatic At Large* adlı gerilim romanının tretmanı çıkarılıp, süratle yapım aşamasına geçildi. Ancak *Lunatic At Large*, Kubrick'in rafa kaldırılmış projelerinden sadece biri...

1. Napoleon

Kubrick'in kariyerindeki en iddialı proje olarak biliniyor: Fransız imparator rolünde Jack Nicholson, titizlikle canlandırılmış tarihi detaylar eşliğinde yürüyen binlerce asker... Kubrick, 186 sayfalık bir senaryo yazmış, ancak projenin birkaç defa ertelenmesi ve *Full Metal Jacket*'in gösterime girmesinin ardından durumu kabullenmişti: "Üç saatlik bir filmle, bu işin hakkını verebileceğimi sanmıyorum."

2. The Aryan Papers

Kubrick hep Yahudi soykırımıyla ilgili bir film çekmek istemişti. Küçük oğluyla birlikte Naziler'den kaçan anne rolü için, Uma Thurman ve Julia Roberts'in isimleri geçiyordu. Ancak yapım öncesi çalışmalar tamamlanmasına rağmen, tam çekimlerden önce proje iptal edildi. Sorun ne miydi? Zamanında,

Müfreze, *Full Metal Jacket*'tan önce çekildiği için, avantajlı konuma geçmişti. Bu sefer de *Schindler'in Listesi* o kadar iyi bir filmdi ki, Kubrick aynı şeyin tekrarlanmasından korkmuştu.

3. Blue Movie

Şu işe bakın, Kubrick, pornografik bir film çekmeye heveslenmiş. Başroller için de, beyazperdede defalarca iki aşığı canlandıran bir çifti düşünüyormuş. Kubrick'in eşi, filmin uyarlanacağı Terry Southern romanını incelemeden önce, kocasına şöyle demiş: "Stanley, eğer bu filmi çekersen, seninle bir daha asla konuşmam." Kubrick de haliyle projeyi rafa kaldırmış.

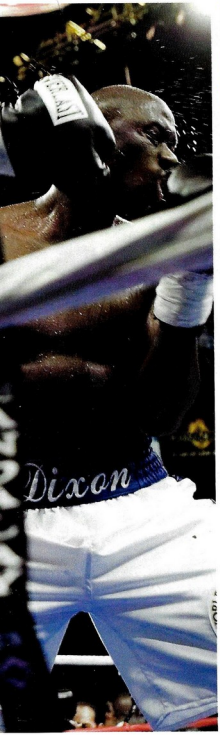

Lobi... Fragman

Evan Almighty

TARİH 17 AĞUSTOS 2007

Yönetmen Tom Shadyac

Oyuncular Steve Carell, Morgan Freeman, John Goodman

Carell, Tanrılık görevini Carrey'den teslim alıyor. Freeman bir süreliğine rahat.

Fırtına yaklaşırken Evan, Nuh'un yaptığını yapmak zorunda. Bol bol hayvan esprisi var.

Evan gerçeği keşfediyor: Kutsal insanlar mutlaka sakallıdır.

İşte maymunlar! Hayvan esprilerine devam... Ha ha ha!

El Sıkışanlar...

1 Marc Forster, *The Kite Runner*'dan sonraki filmini belirledi. *Dallas Buyer's Club* adındaki filmin başrolünde Brad Pitt oynayacak. Senaryo için, Guillermo Arriaga ile anlaşıldı. Film; AIDS hastalığı yüzünden, eve gidip ölmekten başka çaresi olmadığını söyleyen doktorlara karşı gelip, yasal olmayan ilaçlar alan ve ömrünü altı yıl uzatan Ron Woodroof'un gerçek yaşam öyküsünü anlatıyor.

SAYIDAN AL HABERİ

Fazla laf gerektirmeyen film haberleri...

Kirsty Allen'ın sevgilisiyseniz, sevişmek için

6

ay beklemek zorundasınız.

Umudunu Kaybetme'de rol alan evsizlere saat başına

8.62

dolar ücret ödendi.

Richard Kelly, son filmi *Kıyamet Öyküleri*'nin

27

dakikasını makaslamak zorunda kaldı.

Guillermo del Toro'nun *Labirent*'i Cannes Film Festivali'nde

22

dakika ayakta alkışlandı.

Hayalet Sürücü'nün çekimleri sırasında, Nicolas Cage'e saç ekleme işlemi, günde

3

saat alıyordu.

Beyoncé Knowles, *Rüya Kızlar*'daki rolü için,

9

kilo verdi.

BOŞ OSCAR HAYALLERİ KURAN KİM?

Doktor Raporu: *Koku*

Gerçekten de bir kadının kokusu çıkarılıp şişelenebilir mi?

Birini iyice yağlanmış bir bezle sarıp sarmalarsanız, o kişinin kokusunu çıkarabilirsiniz. Cotswold Parfümeri'den John Stephen, işlemi şöyle açıklıyor: "Bir bedeni sarıp sarmalayarak, vücuttaki uçucu maddeleri elde etmek mümkündür. Vücuttan buharlaşan birçok madde vardır. Eğer onları yakalayabilirseniz, muhafaza edebilirsiniz." Böyle çılgın bir deneme için en gerekli malzemenin yağ olduğunu anlıyoruz. "Yağ kullanmak, eski bir yöntemdir. Bir hayvan derisinde, kokuyu emmeye yetecek kadar yağ bulunduğunu sanıyorum. Tek sorun, hayvan derisinin kokusunun da araya karışacak olmasıdır. Bunun dışında, böyle bir şeyin mümkün olmaması için hiçbir sebep yok." Bu soruyu üyelerine sorduk tabii ki...

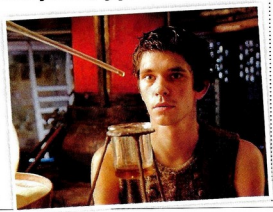

The Good German

Soderbergh ve Clooney... Yine, yeniden...

TARİH 30 MART 2007
Yönetmen Steven Soderbergh
Oyuncular George Clooney, Cate Blanchett, Tobey Maguire, Beau Bridges

Bir varmış bir yokmuş, George Clooney ve Steven Soderbergh ikilisi, tüm Hollywood'u hakimiyetleri altına almak için, Section Eight adında bir yapım şirketi kurmuşlar. Masal bu ya, *Kazablanka*'nın buğulu romantizmine ve *Üçüncü Adam*'ın paranoyak gölgelerine saygı duruşunda bulunan, *The Good German* adındaki son Section Eight filmleri, bir "savaş sonrası gerilimi" olarak, Oscarlı ikilinin bir filmden beklediklerini her şeye sahipmiş.

Masalımıza konu olan filmin öyküsü şöyle: Amerikalı Jake Geismer (George Clooney), II. Dünya Savaşı sonrası, Berlin'de savaş muhabirliği yapmaktadır. Eski sevgilisinin (Cate Blanchett) kocası ortadan kaybolunca, Rus ve Amerikan orduları bir insan avı başlatırlar. Bu da, Geismer'in Berlin'de kalmasını zora sokar. Geismer'in üçkağıtçı şoförü (Tobey Maguire) ya onları güvenli bir yere götürecek ya da daha beter bir terörün kucağına bırakacaktır. Clooney filmi şöyle anlatıyor: "Film, işgal sırasında işlerin nasıl ters gidebileceğini anlatıyor." Ve sırıtarak ekliyor: "Bunun, şu anda olup bitenlerle ilişkisini bilmem görebiliyor musunuz?"

Şapka çıkarılan kara filmler...

Dakota Fanning'den Oyunculuk Dersleri

1 De Niro, Penn, Washington ve Cruise ile Çalış
"Bana verilen hiçbir öğüt, bu aktörleri izlemek kadar işe yaramadı. Üzerimde, söylediklerinden çok yaptıklarının etkisi var."

2 Düşün: SEN Dakota Fanning'sin
"Çekimler sırasında, tamamen canlandırdığım karaktere bürünüyorum. Ama 'Kes' dedikleri anda, yine kendim oluyorum."

3 Eğer Sean Penn Doğaçlama Yapabiliyorsa, Sen de Yapabilirsin
"Sean Penn ile çalışırken, içimden geldiği gibi davranmayı ve ağzımdan çıkanların senaryoda olmadığını söyleyenleri dikkate almamayı öğrendim. Artık hep senaryoya küçük bir şeyler ekliyorum."

4 Çay Partileri Gerçek Olmalı
"Küçükken otantik şeylere bayılırdım. O yüzden evcilik oynarken gerçek bir çay setim olmasını isterdim. Eğer plastikse, 'Bu gerçek değil ki!' derdim."

5 12 Yaşındaki Bir Fahişeyi Canlandırmakta Sakınca Yok
"Jodie Foster'ı çok severim. Onunla çalışmak ve onun gibi bir oyuncu olmak istiyorum. Ve belki de bir gün, onun gibi yönetmenlik yapmak da istiyorum. Ayrıca Meryl Streep ve Hilary Swank'e de hayranım."

Küçük yıldız sırlarını paylaşıyor...

6 Eş-Dost İlişkileri ve Sektörden Dostlar Edinmek Şart
"Kız kardeşim Alejandro González ve Terry George ile çalışıyor şu anda. Ben de onlarla çalışmayı çok isterim. Bir gün mutlaka Clint Eastwood ile de çalışmalıyım."

Will Smith Lobi'ye, 2007'nin neden onun yılı olacağını anlatıyor...

Beş yıl önce Ali'yle Oscar'a aday olan Will Smith, önümüzdeki aylarda gösterime girecek olan *The Pursuit of Happyness / Umudunu Kaybetme*'deki rolü ile En İyi Aktör adayları arasına girebilmek için yarışıyor. Eğer Chris Gardner'ın, "evsiz bir babadan zengin iş adamına dönüşme" hikayesi gerçek olmasaydı bile, bir benzeri Hollywood'da çoktan yazılmış olurdu. Ne de olsa, hikaye bu haliyle, Oscar kazanma gerekliliklerinin (yukarıdaki tabloya bakabilirsiniz) neredeyse hepsini yerine getiriyor. Daha da önemlisi, Smith'in bu kez gizli bir silahı var: 8 yaşındaki oğlu Jaden ile birlikte oynuyor. Duygulandınız değil mi, işe yarıyor işte. Şimdi cidden düşünelim, Smith'in Oscar şansı var mı acaba? *Lobi*, kendisine sordu.

Akademi'nin size oy vermesini sağlayacak bir şeyler söyleyebilir misiniz?
Hiçbir ödül, bu filmde oğlumla birlikte oynama deneyimimle boy ölçüşemez.

Oğlunuz performansınızı değerlendirdi mi peki?
Bir gün çekimde, bana bakıp, her sahnede aynı şekilde oynadığımı söyledi. Üylece kalakaldım. Sonra onu izlemeye başladım. Üyle doğal görünüyordu ki! Filmin bütçesi ya da kameranın nerede durduğu umurunda değildi. Bense, önceden hazırlanmış bir performans sergiliyordum. Onun sayesinde, hazırlıklarımı bir kenara bıraktım.

Role nasıl hazırlandınız?
Evleri yokken, Chris Gardner'ın oğluyla birlikte uyuduğu istasyon tuvaletine gittim. Orada tanımlayamadığım bir şey hissettim. Sanki içime biri girmişti. O andan sonra, Chris Gardner'ı canlandırabileceğimi anladım.

Ali'yle kazanamadığınız Oscar'ı, bu sefer almak istiyorsunuz herhalde.
Adayların açıklanmasıyla ödül töreni arasındaki altı haftalık süreç, hayatımın en keyifli dönemlerinden biriydi. Sadece aday olmak bile, çok az insanın yaşayabileceği bir deneyim. O duyguyu yeniden yaşamayı çok isterim.

Lynch'in En Çılgın Filmi...

Mulholland Çıkmazı'nın yönetmeni, Amerika turnesine çıkıyor...

Bir tavşan ütü yapıyor. Julia Ormond, bağırsaklarında bir tornavida taşıyor. Bir grup fahişe, hep bir ağızdan *The Locomotion*'ı söylüyor... David Lynch evrenine bir kez daha hoş geldiniz. Lynch'in *Mulholland Çıkmazı*'ndan sonra çektiği ilk film olan *Inland Empire*, yönetmenin şu ana kadarki en gizemli filmi olarak biliniyor. Lynch, üç saatlik bu ruhsal çözümlemenin, senaryosuz başladığını *Lobi*'ye itiraf etti: "Belirli bir düzene bağlı kalmadan çektim. Başlangıçta, ortaya nasıl bir şey çıkacağından habersizdim." Filmin sonuçta çok anlamlı bir bütün oluşturduğunu söyleyen Lynch, ekliyor: "Size öyküyü gerçekten açıklayabilmek isterdim, ama açıklama zaten filmin kendisi." Lanetli bir filmin oyuncusunun (Laura Dern) öyküsünü anlatan bu filmi çözümlemeniz için, biraz daha beklemeniz gerekebilir. Zira yönetmen, filminin dağıtımını stüdyoya bırakmak yerine, kendisi üstlenmeyi düşünüyor. Kısaca David Lynch yakınlarınızdaki bir sinemaya uğrayabilir. Mecazi değil, gerçek anlamda.

Zodiac

Fincher'ın günahı boynuna...

TARİH 11 MAYIS 2007
Yönetmen David Fincher
Oyuncular Jake Gyllenhaal, Robert Downey Jr., Mark Ruffalo, Anthony Edwards

Şifreli bir tanıtım yazısı yazıp, bunu çözmenizi isterdik, ama enerjinizi filme saklamanız daha iyi olacak. David Fincher ismini duymak sizi heyecanlandırıyorsa, *Se7en*/*Yedi* filmini hatmettiyseniz, size tek bir kelime söyleyeceğiz: *Zodiac*. [Diğerlerinin de dikkat kesilmesinde sakınca yok tabii]. David Fincher 12 yıl aradan sonra seri katillerin bulunduğu dehlizlere geri döndü. Öncelikle belirtelim ki, hikaye ve karakterler gerçek hayattan alınma. Kendi lakabını filme veren katilimiz 1960'ların sonlarına doğru eylemlerine başlıyor. Önlarca cinayetin faili olarak aranan, nevi şahsına münhasır katilin bu derece ünlü olmasının elbette nedenleri var. İşlediği çoğu cinayetten sonra emniyet teşkilatına telefon açıp ihbarda bulunur, şifreli mektuplar yollar, kurbanları arasında ortak bağlar yoktur vs... Peki katili kim oynuyor, filmde ortaya çıkacak mı, bir sürprizle mi karşılaşacağız, bunları fazla irdelemeden oyunculara geçelim... Jake Gyllenhaal bir gazetede karikatürist olarak çalışan, Zodiac üzerine iki kitap yazmış olan Robert Graysmith'i canlandırıyor. (Bilin bakalım senaryo kimin kitaplarından uyarlandı?) Robert Downey Jr. gazeteci Paul Avery'yi oynarken, Mark Ruffalo ve Anthony Edwards filmin kolluk kuvvetini oluşturuyor. Bağımsız filmlerden tanıdığımız karizmatik aktris Chloë Sevigny, Graysmith'in kız arkadaşı Melanie rolünde. Kadro mütevazı ama sağlam, bakalım film de öyle mi?

Yedi'nin modern bir klasik haline gelmesinde aksamayan senaryonun, dudak uçuklatan görüntü ve sanat yönetiminin büyük katkısı vardı. *Zodiac*'in aynı öğelerde başarıyı yakalaması zor görünmüyor, zira bu görevler referansı bol isimlere teslim edilmiş. Fincher'ın yeni filmini, polis ve gazetecilerin Zodiac'ın şifreli mektuplarını ve telefonlarını beklediği gibi, büyük bir merakla bekliyoruz.

Boşanmanın Getirdikleri

Ryan ayrılıktan karlı çıktı...

Ryan

Ayrılık, Ryan'a ne getirdi?
Zengin oldu! Şu ara Reese, film başına 20 milyon dolar alıyor. Ryan ise son altı yıl içinde, sadece iki büyük filmde rol aldı. Evlilik öncesi bir anlaşma yapılmadığı için, evlilik süresince kazanılanlar eşit olarak paylaştırılacak.
Peki hangi iki büyük filmden bahsediyoruz?
İşte asıl soru bu. Ryan, *Gosford Park* ve *Çarpışma*'da şöyle bir gözükmüştü. En son, 2000'in en muhteşem (!) filmlerinden biri olan *The Way Of The Gun*'da mühim bir rol kaptı.
***Atalarımızın Bayrakları*'nda rol almamış miydi?**
Öyle, ama yine ufak bir roldü. Tabii bütün bunlar artık değişebilir.
Ufukta yeni bir proje var mı?
Breach adında bir gerilim ve *Erkekler Ağlamaz*'ın yönetmeni Kimberley Peirce'in yönettiği bir savaş dramı görünüyor.
Tüm bunları umursamalı mıyız?
Evet, en son ünlü bir Hollywood çifti boşandığında, kısa boylu olan yıldız delirmiş, yardımcı rollerde sürünen uzun boylu eşi ise büyük bir yıldız olmuştu.

Reese

Ayrılık, Reese'e ne getirdi?
Oscar'lı aktris, artık Hollywood'un aranan oyuncularından biri sayılıyor. Kendi yapım şirketi var ve piyasanın en yüksek ücretlerini alıyor.
Peki ya çocuklar?
Ne olmuş çocuklara? İki çocuk sahibi olmasına rağmen, son altı yılda on bir filmde rol aldı ve *Simpsonlar*'dan *Friends*'e kadar birçok dizüye konuk oyuncu olarak katıldı.
Çalışkan bir aile reisiymiş. Peki ya şimdi?
Şimdi hamile.
Hayda! Yine mi?
Bu sefer film icabı. Jake Gyllenhaal ile birlikte rol aldığı *Rendition* adlı filmde, bir CIA ajanının karısını oynuyor. Bir de, *Bunny Lake Is Missing* adlı yeniden çevrimde, 4 yaşındaki kızı ortadan kaybolan bir kadını canlandırıyor.
Başka bir proje var mı?
Yapımcılığını da üstlendiği *Penelope* adlı komedide, Christina Ricci ile birlikte rol alıyor.
Şu Ricci'nin domuz burnu taktığı film mi?
Evet.
Bilmediğimiz bir şey söylesen...
Reese, annesinin kızlık soyadı. Gerçek ismi Laura.

Naomi Watts'ı Sevmemizin 5 Nedeni

1 Kendisi herkesin hayallerini süsleyen soğuk sarışınlardan. "Bu da ne demek, sarışınlar da sıcağı cıbır mı?" demeyin. Aptalı da var, akıllı da, ilgi da. Ancak en makbulü soğuk olanı.

2 *Mulholland Çıkmazı*'nda bir karakterin kendine has bir havası vardı gerçi, ama masum Betty ile kin dolu Diane öyle yetenekli bir oyuncunun bedeninde birleşmişti ki, 6 yıl oldu, hala dün gibi aklımızda.

3 Çok güzel çıplak artar, çok güzel heyecanlanır, çok güzel uyukunur. Böyle zamanlarda, nefes alıp verişlerine dalar gidersiniz. İyisi mi, bu gibi durumlarda, silikonin ve kendinize gelin.

4 Koca King Kong'u kendine aşık etti. Peki ne yaptın? Buralarda son sözü King Kong söyler. O seviyorsa, biz daha çok seviyoruz.

5 Geçmişte de defalarca kanıtlandığı gibi, biz sarışınları 30'undan sonra severiz. Örnekler: Sharon Stone, Glenn Close, Cate Blanchett, Nicole Kidman, Renée Zellweger...

The Number 23

Jim Carr3y "23" il3 bo2muş...

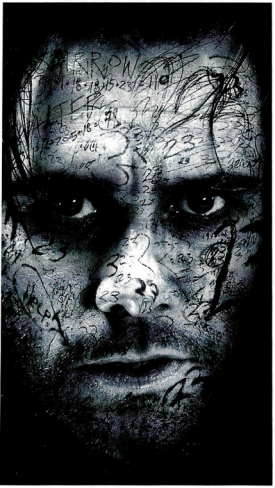

Kendi halinde sıradan bir adam olan Walter Sparrow bir gün bir kitap okur ve hayatı değişir. Okuduğu *The Number 23* isimli kitabın hayatı ile ilgili olduğunu düşünmeye başlayan Sparrow, 23 sayısına ve bu sayının kitaptaki cinayetle olan karışık ilişkisine kafayı takar, gittikçe ruhsal dengesini yitirir. Joel Schumacher'in yönettiği gerilim filminde Walter Sparrow karakterini son yıllarda komedi dışındaki türlerde yeteneğini kanıtlayan Jim Carrey canlandırıyor. Biz de *Lobi* olarak Carrey'nin hayatında 23 sayısının izini sürelim dedik.

- Jim Carrey'nin doğum tarihi 1962. 1, 9, 6 ve 2 rakamları toplandığında 18 çıkıyor. **23**-(**2**+**3**)=18.
- (**23**x**2**)-**3**=43 numara ayakkabı giyiyor.
- **2**'si kız olmak üzere toplam **3** kardeşi var.
- Carrey **23** yaşında *Once Bitten* adlı korku-komedi türünde, kariyerindeki başarısız bir filme imzasını attı. Bu film aynı zamanda Carrey'nin (televizyon için olanlar hariç) altıncı işi (**2**x**3**=6). 6 aynı zamanda onun yavaş yavaş ismini duyurmaya başladığı *In Living Color / Renkli Dünyalar* dizisinde oynadığı bölüm sayısı. Altı kere Altın Küre'ye "En İyi Erkek Oyuncu" dalında aday oldu (ve ikisini kazandı).
- İkinci evliliğini **23** Eylül 1996'da Lauren Holly ile yaptı.
- "JC **23**" adında bir yapım şirketi var.
- Jim Carrey'i tüm dünyanın tanıdığı filmlerin (*Ace Ventura: Pet Detective / Hayvan Detektifi*, *The Mask / Maske*, *Dumb & Dumber / Salak ile Avanak*) üçünün de gösterim tarihi 1994 (**1**+**9**+**9**+**4**=**23**).
- *The Mask / Maske* filminin bütçesi yaklaşık **23** milyon dolardı ve film açılış haftasında aynı tutarda gişe başarısı elde etti.
- *Me, Myself & Irene / Ben, Kendim ve Sevgilim* filminde **2** ayrı karakteri (tek bedende) canlandırdı, *Maske*'de toplam **3** kere "Smoking!" repliğini söyledi, 5 filmde kötü adamı oynadı (**2**+**3**=5).

Neyse, fazla uzatmayalım, yoksa biz de 23'ün gizemine kapılacağız.

Şov Devam Etmeli!

Depp bir sonraki filminde Freddie Mercury'yi mi canlandıracak?

Önce Keith Richards oldu. Şimdi de Freddie Mercury olacakmış. Duyduk ki, Robert De Niro'nun yapım şirketi, Queen'in solisti Freddie'nin hayatını konu alan bir film için, başrole Johnny Depp'i yakıştırmaktaymış. Queen'in gitaristi Brian May, "Freddie'yi perdede hakkıyla canlandıracağına eminim" diyerek dalgasını geçip, "Şimdilik daha fazlasını söyleyemem" dedi. Neden acaba? Dişçiler hala Depp'in dişleri üzerinde çalışıyor olsa gerek...

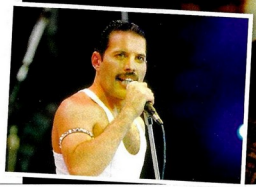

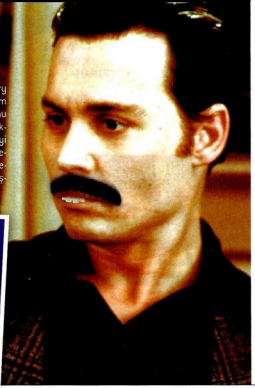

El Sıkışanlar...

2 Lucas ve Spielberg, 4. *Indiana Jones* filmi için kolları sıvadı. Filmin yönetmenliğini Spielberg, yapımcılığını da Lucas üstlenecek. Oynaması kesinleşen tek oyuncu, Harrison Ford. Sean Connery ile henüz görüşülmedi, ancak rolü şimdiden yazıldı. David Koepp'in senaryosu, Lucas ve Spielberg'ten kabul gördü. Lucas, Frank Darabont'un senaryosunu beğenmemiş ve Koepp ile anlaşmıştı.

HABERİNİZ VAR MI?

Kate Beckinsale, röportaj verirken, vücudunun mahrem bölgelerini açıkta bırakmayı sevdiğini söyledi. Artık herkes onunla röportaj yapma derdinde.

Jennifer Aniston'ın yeni yıl için aldığı kararların başında, aşksız yaşamak geliyor. Bakalım ne kadar dayanabilecek?

Çektiği her filmin son filmi olduğunu söyleyen Hayao Miyazaki'nin, yeni "son" filmi için kolları sıvadığı söyleniyor.

Kevin Smith, yeni *Die Hard* filmi *Live Free Or Die Hard*'da küçük bir rolde karşımıza çıkacak.

Teoman, ikinci filminin hazırlıklarına başladı. *İstenmiyen Tüyler* adındaki film, ayakta durmaya çalışan bir rock grubunun öyküsünü "anlaticek".

Kırk yıllık Pamuk Prenses bile yeniden çevrim çılgınlığından kurtulamadı. Daha da kötüsü Amanda Bynes başrolde.

ZIDANE'IN SİNEMAYLA NE İLGİSİ OLABİLİR?

İstanbul'un "bağımsız"lığının altıncı yıldönümünü kutluyoruz

İstanbul'un bağımsızlığının ya da diğer bir deyişle bağımsız filmlerin İstanbul'u işgalinin altıncı yılını kutluyoruz. If İstanbul AFM Bağımsız Filmler Festivali, 15-25 Şubat arasında yine şehrin altını üstüne getirecek.

Spotta mevzuyu biraz abarttık kabul ediyoruz, şehrin altının üstüne geleceği falan yok. Gidip misler gibi filmlerimizi izleyeceğiz, bir kısmı zihnimizin çöplüğünde kaybolup gidecek, küçük ve şanslı bir azınlık ise hatıratımızda yer edecek, yıllara meydan okuyacak. Festivalin bölüm başlıkları yine hayli ilginç. Bu yılın bir değişikliği ise kısa film gösterimleri muhafaza edilmesine rağmen, kısa film yarışmasının kaldırılmış olması. Aleksandırsburg Festivali'nde seyirci salonu terk etmiş, insanlar kusmuş, hamile kadınlar düşük yapmış benzeri dedikodulara kulağınızı tıkayın, *Total Film* sizin için festivalin dikkate değer on filmini toparladı, telaşa hiç gerek yok...

DEATH OF A PRESIDENT
Bir Başkanın Ölümü
Toronto Film Festivali'ndeki gösteriminde olay yaratan film, Bush'un suikasta uğraması fikri üzerine kurulu kurmaca bir belgesel. Bush'un arşiv görüntülerinin harici̇nde, CGI ile animasyon bir Bush yaratılmış film için.

SHERRYBABY
Maggie Gyllenhaal'a Altın Küreler'de en iyi kadın oyuncu dalında adaylık getiren *Sherrybaby*, üç yıllık hapishane deneyiminin ardından evine dönen Sherry'nin hikayesini anlatıyor. Tahmin ettiniz mi? Elbette ettiniz, hiçbir şey bıraktığı gibi değil tabii ki...

DAY NIGHT DAY NIGHT
Gündüz Gece Gündüz Gece
If'in gürültü koparacak filmlerinden biri olan yapım, bir intihar bombacısının eylem öncesi hazırlıklarına bakış atıyor. Bombacımız hayli gizemli, adını bile lütfetmiyor. Hedefi ise New York'un ünlü Times Meydanı...

LIVES OF OTHERS
Başkalarının Hayatı
Almanya adına yabancı film Altın Küre'si için yarışan *Başkalarının Hayatı*, yılın festival canavarı filmlerinden. Son olarak 19. Avrupa Film Ödülleri'nde *Dönüş*'ü sollayıp en iyi film ödülünü almıştı. Az şey değil doğrusu...

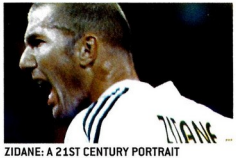

ZIDANE: A 21ST CENTURY PORTRAIT
Zidane: Bir 21. Yüzyıl Portresi
Emekliliğini Materazzi'ye attığı kafayla ilan eden Zidane'a adanmış Douglas Gordon ve Philippe Parreno'nun bu belgeseli, 90 dakika sürüyor ve 23 Nisan 2005'te oynanmış Madrid-Villareal maçı temelinde ilerliyor.

TAXIDERMIA
Bu yılki If'in kusturan filmi *Taxidermia*, Macar yönetmen György Palfi'nin ikinci filmi. Hayvan doldurma işiyle meşgul olan üç jenerasyonun öyküsünü anlatan yapımda kamera bir an durmuyor, 90 dakikayı çıkaranlara madalya verilse yeri.

DESTRICTED
Yasaksız
Gaspar Noe, Matthew Barney ve Larry Clark gibi isimlerin kısalarından müteşekkil film, porno da neymiş dedirtecek kadar arsız.

KURT COBAIN: ABOUT A SON
Kurt Cobain: Bir Oğul Hakkında
Film Kurt Cobain'in gazeteci yazar Michael Azerrad'a verdiği toplam 25 saat uzunluğundaki röportajdan derlenmiş bir belgesel.

LUNACY
Cinnet
Çek sinemasının paşası Jan Svankmajer yeni projesi *Cinnet*'i Edgar Allan Poe ve Marquis de Sade'dan uyarlamış...

THE BLOSSOMING OF MAXIMO OLIVEROS
Maximo Oliveros'un Açılması
İsmi ile müsemma bu film, çetelerle iç içe yaşayan ve bir polis memuruna aşık olan Maximo'nun öyküsünü anlatıyor.

HD DVD teknolojisiyle tanışın: Toshiba Qosmio.

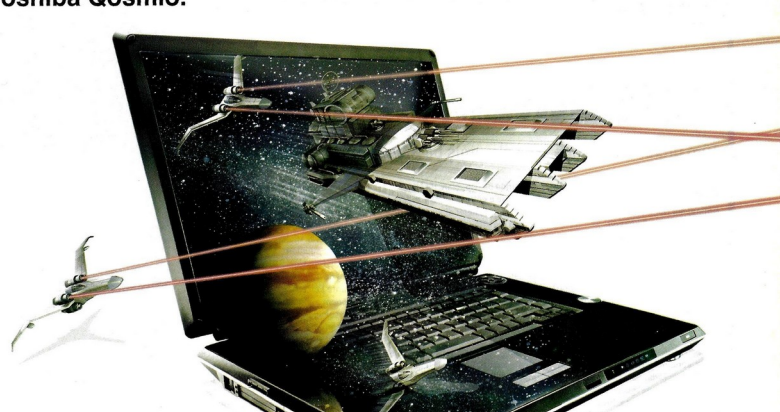

Siz neredeyseniz sınırsız multimedya keyfi yanınızda...

LCD TV, Mavi lazer HD DVD oynatıcı ve HDD-DVD kaydedici, HDMI, 17" ekran, DVB-T dijital antenli dijital / analog TV kanalı arayıcı, gelişmiş video işlemci, dijital amfi, Dolby® Home Theather™ ses ve Harman Kardon® bas refleksli hoparlörler, çift HDD ile gelişmiş veri koruması... Hepsi bir arada Toshiba Qosmio'da.

Qosmio G30-194

- Intel® Centrino® Duo Mobil Teknolojisi
  - Intel® Core2™ Duo işlemci T7600 (2.33 GHz, 4MB L2 cache, 667 MHz FSB)
  - Intel® 945PM Express chipset
  - Intel® PRO/Wireless 3945ABG
- Microsoft® Windows® XP Media Center Edition Türkçe / İngilizce
- 2,048 MB (1,024+1,024) DDR2 Ram - max. 4,096 MB
- 320 GB (160+160) (5,400 rpm) HDD, RAID 0 ve RAID 1 desteği
- 17" Toshiba TruBrite® WUXGA TFT ekran (1,920 x 1200 çözünürlük)
- NVIDIA® GeForce™ FX Go 7600 256 MB DDR3 ekran kartı, 16x PCI Express
- Toshiba hybrid dijital (DVB-T) ve analog TV Tuner (PAL/SECAM/NTSC), Uzaktan kumanda
- HD DVD-ROM (DVD±R/RW, DVD-RAM, HD DVD-ROM)
- Toshiba 1-bit Dijital Amplifier and Dolby® Home Theater™, entegre Harman Kardon® stereo hoparlörler
- 7'si bir arada Bridge Media Yuvası (SD™ Card, Memory Stick®, Memory Stick Pro™, MultiMedia Card™, xD-Picture Card™), DC girişi, kulaklık (stereo), harici monitör çıkışı, Line-in, harici mikrofon, 4 x USB 2.0, TV çıkışı (s-video, component), S-video giriş (Composite, Line-in), TV anten, i.LINK® (IEEE 1394), ses girişi, monitör girişi, Dolby AC3 Digital, Express Card™ Slot, SP/DIF, HDMI çıkışı
- Dahili kablosuz LAN (802.11a/b/g network desteği), Bluetooth™ 2.0
- Uluslararası V90 modem, Gigabit Ethernet LAN 10/100/1000 Base-TX
- Li-ion pil, Mobile Mark™'a göre 2:37 saate kadar pil ömrü

HD DVD

HDtoga

TruBrite

QosmioEngine

QosmioPlayer

Windows Media Center Edition

VİZYON

BAŞYAPIT ★★★★★ ÇOK İYİ ★★★★ İYİ ★★★ VASAT ★★ FİYASKO ★

CEHENNEM ÇİÇEĞİ

Tüm unsurları yerinde ama olmamış bir kara film...

GÖSTERİM TARİHİ 9 ŞUBAT

Orijinal Adı *The Black Dahlia*
Yönetmen *Brian De Palma*
Oyuncular *Aaron Eckhart, Josh Hartnett, Scarlett Johansson, Hilary Swank, Mia Kirshner, Fiona Shaw, Mike Starr*
Senaryo *Josh Friedman (James Ellroy)*
Dağıtımcı *Özen Film-Umut Sanat*
Süre *121 dk.*

Hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Hollywood'un ışıltılı perdesinin arkasında, kendini bir rüyaya kurban eden zavallı genç kızlar yatar. Polisler suçlu, katiller masum, sevgililer sevgisiz çıkabilir. Hatta ve hatta, Brian De Palma imzalı bir film, bir De Palma filmine hiç benzemeyebilir...

James Ellroy'un romanından uyarlanan *Cehennem Çiçeği*, gerçek bir cinayetten yola çıkan bir öyküyü anlatıyor. 1946'da işlenen ve katilin yakalanamadığı, "Siyah Dahlia" adı verilen tuhaf bir cinayet bu. Hollywood'a adım atabilmek için uğraşan genç bir kadını ortadan ikiye ayırıp, iç organlarını boşaltan ve yüzüne bıçakla koskoca bir palyaço gülümsemesi yerleştiren bir katil söz konusu olan. Blanchard (Aaron Eckhart) ve Bleichert (Josh Hartnett) adlı iki dedektif davayı çözmekle görevlendiriliyorlar. Ortaklardan birinin lakabı "Ateş", diğerininki "Buz"; çok farklılar ama birbirlerini tamamlıyorlar. Blanchard ateşli ve tutkulu; Bleichert ise donuk ve tutuk. Başlarda "hep ortalarında olup, hiçbir zaman aralarına girmeyen" Kay (Blanchard'ın sevgilisi, Scarlett Johansson), zamanla işleri ve ilişkileri karıştırıyor. Blanchard kafayı Siyah Dahlia cinayeti ile bozup her şeyden uzaklaştıkça, Kay de Bleichert'a yaklaşıyor. Bir de tabii öldürülen kıza benzemek için onun gibi giyinen, zengin şımarık kız Madeline (Hilary Swank) var. Soruşturmalar sırasında bazı ipuçları, Bleichert'ı Madeline'e götürüyor. Aşk üçgeni dörtlenirken, maskeler düşüyor, yapbozun parçaları da tek tek yerine oturuyor.

Parçalanan kadın bedenleri, ikiz vücutlar, bir saplantıya kendini kaptıranlar, gizemli ve ölümcül kadınlar ve birbirinin yansıması karakterler: Kağıt üstünde tarif tam da yönetmen De Palma'nın ağzına layık. Haydi buna bir de, kontrol edemediği bir olaylar zincirine kapılıp giden, öyküyü ağzından dinlediğimiz, pasif başkarakteri de (Bleichert) ekleyelim. Hitchcock sinemasının, temel ilham kaynaklarından biri olduğunu gizlemeyen De Palma, istese kendine bu denli uygun bir hikaye bulamazdı. Ancak bu yakınlık tam olarak bir uyuşmayla sonlanmıyor, ortaya çıkan film biraz da Bleichert'ı anımsatıyor: amacına bir türlü ulaşamayan, tutukluğa teslim olan, olaylar silsilesinde gerilim yaratamayıp kendini boğan bir yapım...

> **"Kağıt üstünde tarif tam da yönetmen De Palma'nın ağzına layık."**

Ellroy'un çapraşık anlatımının filmdeki tezahürü, kısa kısa, birbiriyle illa da organik bir bağ taşımayan sahneler. Bu güzden hikayeyi takip etmek zorlaşıyor, film kimi zaman düpedüz kafa karıştırıcı bir hal alıyor. Rolüne bir türlü ısınamamış görünen Johansson ve Eckhart'ın performansları da, filmi inanılır bulmayı zorlaştıran etkenlerden. Sanki rollerine inanamadıklarından, duygusuz, kuru, tutkularına kesinlikle inanılmayan karakterler çıkmış ortaya.

Peki *Cehennem Çiçeği*'nin artıları yok mu? Var elbette... İlk başta filmin atmosferini anmak gerek. Bir kara filmden bekleyeceğiniz her türlü öğeyi bulabilirsiniz burada; sigaradan tüten dumanlar, duvara yansıyan gölgeler, melankolik tınılar, imalı konuşmalar ve kelime oyunları... En akılda kalanı da Scarlett'in sigara tutuşu (pek başka bir şey de yapmıyor açıkçası). Muhteşem Dante Ferretti'nin, titizlikle işlenmiş dönem ayrıntılarıyla, 1940'ları enfes bir şekilde yeniden yaratan sanat yönetimi, bu atmosferi canlı hale getiriyor. De Palma imzasının filmde pek hissedilmemesi, hayranlarını üzecektir. Ama yine de usta bir yönetmenlikle karşı karşıyayız. Kameranın, bir binanın üzerinden geçip, caddenin öteki tarafındaki ceset tırtıklayan kargalara yöneldiği sahneye ve finaldeki ışık oyununa özellikle dikkat...

Ancak filmin parlayan yıldızı şüphesiz, öldürülen Elizabeth Short'u deneme çekimi görüntülerinde canlandıran Mia Kirshner. İç burkan bir kendini feda edişle bu çekimlerle kendini beğendirmeye çalışan Short, Hollywood'un çok da ışıltılı olmayan tarafının bir temsilcisi. Deneme çekimini yapan yönetmeni, ondan istenilen her şeyi yapacağına ikna etmeye çalışırken, gururunu, duygularını, kimliğini bir kenara koyuyor. Bir rüya uğruna kendinden vazgeçmeye hazır, nitekim sonunda hayatından oluyor. Filmin en "De Palma" ayrıntısına gelirsek... Deneme çekimlerinde Short'a çeşitli direktifler veren, yer yer onunla dalga geçip, aşağılayan, kameranın ardındaki ses kime ait dersiniz? Elbette De Palma'ya...

Burcu Aykar Şirin

SEYİR GRAFİĞİ CEHENNEM ÇİÇEĞİ

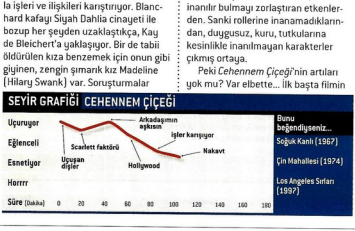

Bunu beğendiyseniz...
Soğuk Kanlı (1967)
Çin Mahallesi (1974)
Los Angeles Sırları (1997)

SONUÇ

Tam De Palma'ya göre bir öykü ama sonuç bir De Palma filmi değil. Dumanlı atmosferi ve Mia Kirshner'in performansı için izlemeye değer.

★★★

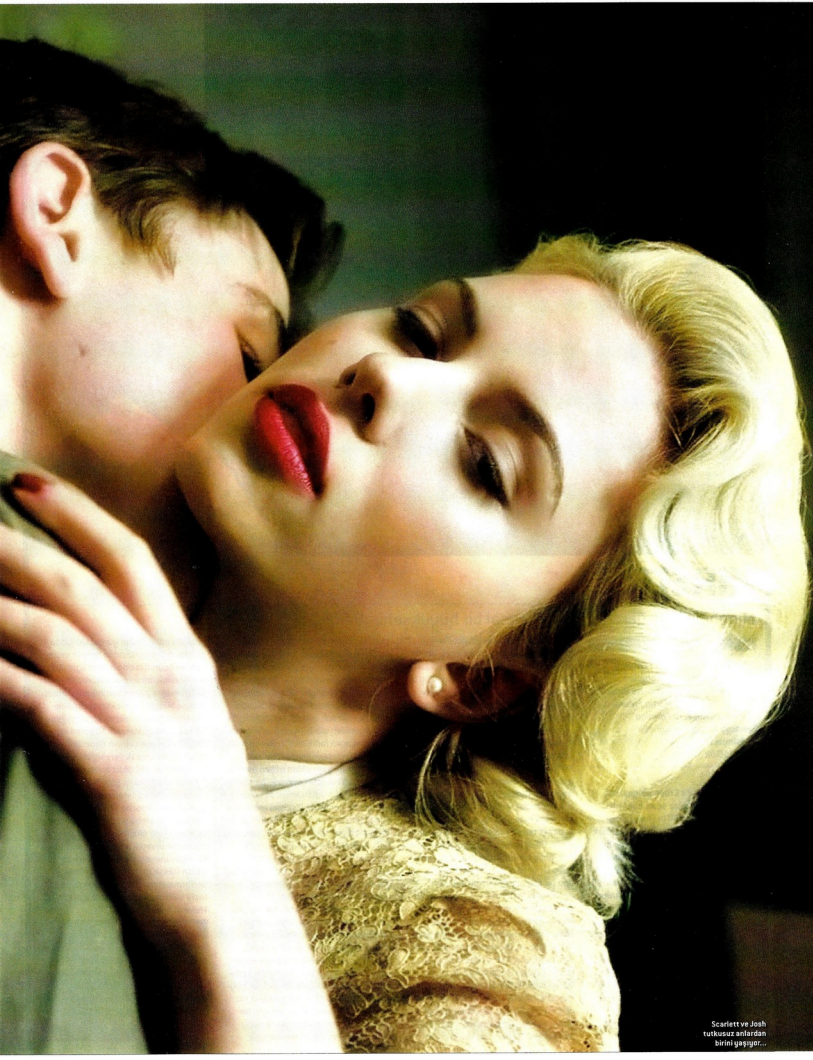

Scarlett ve Josh tutkusuz anlardan birini yaşıyor...

Hırsızların peşine düştüğünde Will'in hayatı dağılmaya başlayacaktır...

HIRSIZ

Minghella'dan gerçekçi ve duygusal bir büyükşehir dramı...

GÖSTERİM TARİHİ 9 ŞUBAT

Orijinal Adı *Breaking and Entering*
Yönetmen *Anthony Minghella*
Oyuncular *Jude Law, Juliette Binoche, Robin Wright Penn, Martin Freeman, Ray Winstone, Vera Farmiga*
Senaryo *Anthony Minghella*
Dağıtımcı *UIP*
Süre *110 dk.*

HİKAYE

Londra'nın King's Cross bölgesinde arkadaşıyla bir büro açan başarılı manzara mimarı Will'in (Law), başı hırsızlarla derde girer. Onları önlemek için gösterdiği çabalar Will'i genç hırsız Miro (Rafi Gavron) ile annesine (Binoche) kadar götürecek, peşinden gelen olaylar aşırı evi paylaştığı sevgilisi (Penn) ve üvey kızıyla sorunlar yaşamasına yol açacaktır.

Film boyunca defalarca kameranın netlik ayarıyla oynayarak birçok plana flu görüntülerle giren ya da çıkan Minghella, belki de ana karakterinin ruh halindeki belirsizliğe, kararsızlığa çekmeye çalışıyor dikkatimizi. Kaldı ki, *Hırsız* ne yapacağını bilen, adımlarını dikkatle atan güçlü karakterler üzerine bir film değil. Duygularıyla oradan oraya savrulan esnek ve iyi kalpli karakterler üzerine...

Mesleki anlamda hedeflerine ulaşmış olan Will ve arkadaşı Sandy (Martin Freeman) mimarlık bürosu için ideal bir yer olmayan King's Cross'u biraz da bölgenin dönüşüm sürecine katkıda bulunmak için seçmişlerdir. Her ikisi de liberal genç profesyoneller olarak çıkar karşımıza. Sözgelimi Sandy, temizlik görevlisi kıza karşı hissettiklerini saklamaya gerek görmez; onu kendisine eşit görmekte ve onunla sevgili olmak istemektedir. Öte yandan, hayat ne yazık ki onlar kadar iyi niyetli değildir. Bölgede ofis açmak orada yaşayan insanlarla direkt teması da getirecektir beraberinde. Ofisleri daha açılış gecesi soyulacak, polis soruşturması sürerken dahi hırsızlar onları rahat bırakmayacak, hep bir açıklarını kollayacaklardır...

Ne var ki, Will hırsızların peşine düştüğünde intikam ve adalet duygularının körelip yerine sevgi, yardımseverlik, anlayış gibi daha başka duyguların geldiğini görecektir. Öte yandan beraber yaşadığı İsveçli sevgilisi ve obsesif üvey kızıyla olan ilişkileri sarsılmakta, hayatı çatırdamaktadır. İki dünya arasında kalan Will için artık her şey hep biraz "flu"dur. Belki de evli olmadığı için, tam olarak hangi tarafa ait olduğunu bilemez, ama Avrupa'nın iki farklı ucundan gelen ve farklı sınıfları, kültürleri temsil eden her iki kadın (ve her iki çocuk için) liberal bir sorumluluk duygusu vardır. Öte yandan kadınlar şüphesiz Will'den politik bir duyarlılığın ötesinde başka şeyler beklemektedirler.

Minghella, *Hırsız*'da topu günümüz sinemasının son yıllarda sıkça girdiği bir alana yeniden sürüklüyor: Büyük şehirlerde yaşayan farklı sınıflardan bireylerin birtakım tesadüfler sonucu karşı karşıya gelip, yaşadıkları beşeri meseleler... Avrupa'nın orta yerindeki bir savaştan kaçan müslüman Amira ile Londralı başarılı mimar Will'in ilişkisini anlatırken Minghella her iki tarafta da işlerin yolunda gitmediğini söylemeye çalışıyor, ama filmini derin sulara pek götüremeden, her şeyi flu olarak bırakmayı tercih ediyor. Liberal ruhun her zaman her şeyi çözümleyebileceği gibi iyimser bir iyi niyetlilikle hali de var filmde.

Hırsız benzer alanlarda top oynatan sözgelimi *Babil* ya da *Çarpışma* gibi filmlerin sertliğinden uzak duruyor. Minghella, filmin anlatımına sinmiş yumuşak bir kıvamda söylüyor söyleyeceklerini. Gerçekçi bir zizgide, zorlamasız senaryo numaralarına ihtiyaç duymadan gelişen hikayeyi gereksiz hız ve sertlikten arındırılmış dengeli bir montajla sunuyor. Melankolik şehir renklerini pastel tonlarda işleyen görüntülerini, kadife yumuşaklığında piyano dokunuşlarından oluşan müteyazı bir soundtrackle destekliyor. Ana karakterinin bir mimar olmasının gerektirdiği ekstra görsel sorumluluğu boşlamayan Minghella, mekan seçiminde alışageldiğimiz titizliğini ve ustalığını bir kez daha gösteriyor. Rollerini içeriden kavramaya çalışan denetimli oyunculukları da anmak gerekiyor. Jude Law her zamanki gibi yıldız kıvamında, "Filmi verin sırtlayıp götüreyim" diyen bir performans gösteriyor, ama kimseyi de ezmiyor. Binoche ve Penn kendi kalitelerinin altına pek düşmeden sadece fiziksel var oluşlarıyla bile filme ekstra bir derinlik katabiliyorlar. Filmin en dışavurumcu oyuncusu Vera Farmiga ise fahişe rolünde öylesine sıkı bir performans sergiliyor ki, niye daha fazla sahnesi yok diye üzülüyorsunuz.

Mehmet Açar

SONUÇ

İyi çekilmiş, rahat seyredilir, akıcı bir film olmasına karşın ele aldığı meselelerin altından tam olarak kalktığı söylenemez. Law ve Farminga'nın performanları sıkı...

★★★

Kırışıklıklardan kurtulmak için kaç değişik ürün kullanmak gerekir?

Artık bunlar geride kaldı.

Kırışıklıklardan kurtulmak için

"Tek krem" devri

10 ÜZERİNDEN 9,72*

Tüm yüz, göz çevresi, boyun ve dudak kırışıklıkları için kullanılabilen krem

* Replexion, ABD'de kırışıklık giderici dermokozmetik ürünlerinin değerlendirildiği www.wrinklereview.com/comparisons/ adlı internet sitesinde 10 üzerinden 9,72 puan alarak ilk sırada yer almıştır.

Replexion

Anti-Wrinkle Cream

Günde 2 kez

Biostar Sağlık Ürünleri Tic. Ltd. Şti.
Ayazma Deresi Cad. Aliye Meriç Konak 7 No: 3 / 13
Beşiktaş – İstanbul
Tel: 0 212 267 52 00 pbx
Fax: 0 212 267 52 01
www.biostar.com.tr
www.replexion.web.tr

"Arkadaşlar ilk ekstramızı kaptık, Dürüye'nin kına gecesinde çıkıyoruz!"

RÜYA KIZLAR

60'ların müzik piyasasında üç zenci kız...

GÖSTERİM TARİHİ 23 ŞUBAT

Orijinal Adı *Dreamgirls*
Yönetmen *Bill Condon*
Oyuncular *Jamie Foxx, Beyoncé Knowles, Eddie Murphy, Danny Glover, Anika Noni Rose, Jennifer Hudson*
Senaryo *Bill Condon, Tom Eyen*
Dağıtımcı *UIP*
Süre *131 dk.*

HİKAYE

Seslerine güvenen Effie, Deena ve Lorrell adlı üç zenci kız, 60'ların başında The Dreamettes adlı müzik grubunu kurarlar. Şanslarının yardımıyla kısa sürede büyük sükse yaparlar. Ancak hırslı menajerleri Curtis yüzünden aralarında sürtüşmeler başlayacak, hayatları aşk, ihanet ve acıyla sınanacaktır.

Hemen söyleyelim, filme adını veren *Dreamgirls* adlı müzik grubu gerçek değil. Broadway'de sahnelenen oyun için yaratılmış kurmaca bir grup. Ancak filmde öyle gerçekçi ayrıntılar ve inandırıcı bir hava var ki, eğer bilmiyorsanız sinemadan çıkar çıkmaz gidip onların plaklarını aramaya kalkışmanız gayet normal... Hüsranınızı, filmin soundtrack albümüyle savuşturmanız mümkün tabii! 70 milyon dolarlık dev bir bütçeyle çekilen *Rüya Kızlar*'ın öyküsünde müzikseverler 60'ların ünlü The Supremes'ini bulacaklar. Deena'nın Diana Ross, Effie'nin Florence Ballard, Lorrell'in de Mary Wilson olduğunu çözmek zor değil... Üçü de birbirinden güzel sese sahip kızlarda cevher görerek, araba satıcılığından menajerliğe hızlı bir geçiş yapan Curtis (Foxx), onları ünlü şarkıcı James Early'nin (Murphy) vokalistliğine getiriyor apar topar. Ve zamanla kızların kontrolünü ele alarak onlara bir imaj yaratıyor, topluluğu zirveye taşıyor. Lakin şöhretin de kendine has kuralları, yaratılmayı bekleyen klişeleri olmak zorunda. İçlerinde en güçlü sese sahip olmasına rağmen, grubun solisti Effie kilolarından ötürü Curtis tarafından kızağa çekiliyor bir süre sonra... Zira Deena, görüntü olarak genel beğeniye daha uygun. Sesi Effie kadar güçlü olmasa da, *Rüya Kızlar* grubunun ön planda yer alan solisti o oluyor. Gerekçe ise, televizyonu, müzik piyasasını gençlerin takip ediyor olması... Yani gençler karşılarında zayıf ve görece daha güzel bir kız görmek istiyorlar. Dönem 60'lı yıllar, ama bugünkü imaj çılgınlığının temelleri daha o yıllarda atılmış demek ki...

Müzik de, sinema da nihayetinde ticari kuralların geçerli olduğu alanlar ve yapımcılar para yatırdıkları bir işte kar bekliyorlar. Açıklaması da kolay, "Ne yapalım halk böyle istiyor!"... Yani bu piyasalarda çarkı döndürenin halk mı, yoksa gözü paradan başka bir şey görmeyen yatırımcılar mı olduğu, içinden çıkılması zor bir soru... Bütün bunların altını bilerek çizen film, öte yandan beyazların egemen olduğu müzik piyasasında, ırkçılığın henüz aşılmadığı 60'lar Amerika'sında bu üç zenci kızın ve diğer zenci müzisyenlerin ne zorluklarla kariyer yapmaya çalıştıklarını da sergiliyor. *Avanak Ajan: Altın Kuş* ve *Pembe Panter* gibi komedi filmleriyle oyunculuğa isim*an* Beyoncé Knowles, çılgınlar gibi talip olduğu Deena Jones rolünde bu işi artık kıvırdığını gösteriyor. Altın Küre'ye aday olması da bunun ispatı... Eddie Murphy, kariyeri boyunca hiç görmediğimiz bir halde, bambaşka frekansta bir drama oyunculuğu sergiliyor. *Ray* ile Oscar alan Jamie Foxx, müzikale olan aşinalığını konuşturarak yine çok sağlam bir karakter yaratıyor. Ama *Rüya Kızlar*'ın asıl yıldızı Jennifer Hudson! 700 küsur kız arasından Effie Melody White karakteri için seçilen, altı ay boyunca kilolarıyla da oynayarak bu role hazırlanan ve Altın Küre adayı olan Hudson, ilk filmiyle hedefi 12'den vuruyor. Kısacası gidin ve görün; "bir yıldız doğuyor!"...

Okan Arpaç

SEYİR GRAFİĞİ RÜYA KIZLAR

Bunu beğendiyseniz...

The Five Heartbeats (1991)

Tina: Aşkın Bununla Ne İlgisi Var (1993)

Chicago (2002)

SONUÇ

Filmin başarısı sağlam bir oyuna yaslanmasından kaynaklanmıyor sadece. Şahane performanslar sergileyen oyuncu kadrosu ve soundtrack'iyle övgüyü hak ediyor.

★★★★

BLACKBERRY® PEARL™ MOBİL DÜNYADA BİR İNCİ

Fotoğraf çeken ilk BlackBerry,® Türkiye'de ilk kez ve sadece Turkcell'de.

Push teknolojisiyle e-posta, telefon, internet browser, organizer, SMS, Sure Type klavye, 1,3 MP'lik kamera, Micro SD kart, trackball navigasyon, sesli arama, Java platformu. 3,5 saate kadar konuşma süresi, 15 güne kadar bekleme süresi.

E-postalarına bağlan
Turkcell'le bağlan hayata

TURKCELL

444 0 532 **www.turkcell.com.tr**

RIM ve BlackBerry ürün ailesiyle ilgili tüm marka, görsel ve semboller, Research in Motion'ın özel mülkü ve markasıdır ve ancak özel izinle kullanılabilir.

BlackBerry Pearl

KANLI ELMAS

Leo aksan yapmış, De Beers'ın uykuları kaçmış, Zwick de "hani bana (Oscar)" demiş...

GÖSTERİM TARİHİ 2 ŞUBAT

Orijinal Adı *Blood Diamond*
Yönetmen *Edward Zwick*
Oyuncular *Leonardo DiCaprio, Djimon Hounsou, Jennifer Connelly*
Senaryo *Charles Leavitt*
Dağıtımcı *WB*
Süre *143 dk*

HİKAYE
İç savaş Sierra Leone'yi kana bulamaktadır. Bir elmas kaçakçısının yolu, büyük bir elmas bulan bir balıkçıyla kesişir. Sonrası malum. Elmas Leo'nun olmalıdır, Leo ise Jennifer'ın. Djimon'un aşk meşk düşünecek hali mi kalmış? Hemen ailesini bulması gerekiyor.

Edward Zwick'i azıcık tanıyorsanız, *Kanlı Elmas*'ın, Sierra Leone'deki elmas kaçakçılığı sorununu derinlemesine irdeleyen ve nihayetinde tüketim toplumunun yüzünü kızartan bir film olamayacağını tahmin ediyorsunuz demektir. Biliyoruz ki, Zwick "büyük" oynamayı seven bir yönetmen. Daha detaylı bir anlatımla, büyük ıyıldızlarla (Washington, Pitt, Cruise ve DiCaprio), gösterişli ve çoğunlukla şövalye ahlakıyla bezeli sahneler çekmeyi sevdiği söylenebilir. Ancak bu öyküsünü iyi anlatamıyor demek değil asla. Tam tersine, sırf iyi bir anlatıcı olabilmek için, oyuncularını sonuna kadar kullanan ve ihtiyacı olanı almadan da onları rahat bırakmayan bir yönetmenle karşı karşıyayız. Nasıl anlattığını, ne anlattığından üstün tutan böyle bir yönetmene karşılık, elimizde oldukça ciddi bir mesele var. Ancak bu ciddiyet, Zwick'in kendi istediği filmi çekmesine engel değil. Klişeleri saymakla başlayalım ki, durum netleşsin. Sonradan çıkarlarını bir kenara bırakan ve sırf taraf değiştirdiği için, seyircinin gözünde basit, iyi kalpli bir karakterden çok daha kıymetli olan bir adet anti-kahramanımız var. Bu adamı seviyoruz, çünkü tarafını tutacağımız fazla karakter yok. Bu anti-kahramanın olmadığı her şey olan, ama yine de onunla sağlam bir dostluk kurmayı başaran bir adet iyilik neferimiz var. Bu adamı sevmekten ziyade, ona saygıyla karışık bir hayranlık besliyoruz, çünkü film boyunca ahlaki olarak tek bir hata yapmıyor ki bu da onu hayli gerçeküstü bir karakter yapıyor. Bir de, binlerce siyahın arasından tek bakışta ayırt edilebilen güzel/gazeteci/zeki/beyaz kadınımız var. Bu kadını da seviyoruz, çünkü anti-kahramanımızla arasında hoş bir çekim var ve biz yabancı topraklardaki imkansız aşk hikayelerine bayılırız. Buraya kadar tamam, çünkü baştan beri Zwick'in istediği filmi istediği karakterlerle çekeceğini biliyorduk. İşin güzel kısmı, ortaya çıkan filmin o kadar da yüzeysel olmaması. Film zaten bir klişeler yumağı olduğu halde, onu tamamıyla öyle görünmekten kurtaran temel öğe, muhakkak ki Sierra Leone atmosferi. Nitekim devrimci güçler tarafından, yasa dışı yollardan Batı'ya satıldıktan sonra, iç savaşın devamlılığını mümkün kılacak silah vb. araç gereç olarak bölgeye dönen ve bu yüzden "kanlı elmas" olarak adlandırılan değerli taşlar, büyük elmas şirketlerinin rahatını bir parça bozabilir. Ayrıca devrimci güçler tarafından yetiştirilen çocuk askerlerin yok yere öldürdüğü masum insanların dramı da, sözde ama etkileyici bir politik-gerçekçilik oluşturuyor. Yine de tüm bunların arkasındaki Batı'nın fırsatçı iş adamları, filmin kötü adam koltuğunu çoğunlukla Sierra Leone'nin yakan, yıkan devrimci güçlerine bırakıyorlar. Dolayısıyla tek taşını kendi alan ya da başkasına aldıran kadınların endişelenmesine gerek yok. Parmaklarındaki pırlantalar kanlı bile olsa, suçun çoğu pis, devrimci Afrikalılar'da. Tüketim toplumu her zamanki gibi ikinci derecede hüküm giyiyor.
Selin Gürel

SEYİR GRAFİĞİ KANLI ELMAS

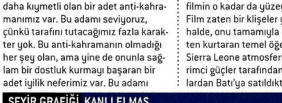

Bunu beğendiyseniz...
Gladyatör (2000)
Son Samuray (2003)
Savaş Tanrısı (2005)

SONUÇ

Afrika, iç savaş, katliam filan hikaye. Mesele, parlak bir macera filmi çekmek. Üyle de olmuş. Beğenmeyenler, Ken Loach'tan konuyla ilgili yeni bir film talep edebilirler.

★★★

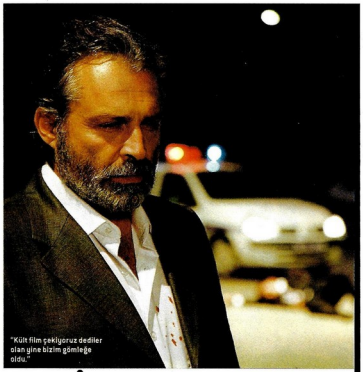

"Kült film çekiyoruz dediler olan gine bizim gömleğe oldu."

POLİS

Ünlü söylüyor: "Gelin dostlar kült olalım..."

GÖSTERİM TARİHİ 16 ŞUBAT

Yönetmen *Onur Ünlü*
Oyuncular *Haluk Bilginer, Özgü Namal, Ragıp Savaş, Sermiyan Midyat, Settar Tanrıöğen, Kaan Çakır*
Senaryo *Onur Ünlü*
Dağıtımcı *Medyavizyon*
Süre *105 dk.*

HİKAYE
Deneyimli bir cinayet masası polisi olan Musa Rami, Hakan Şükür misali, halen mesleğinin zirvesinde. Ünlü mafya ailesi İzmitliler'in küçük oğlunu vurunca, başı fena halde derde giriyor; zira aile intikam çığlıkları atarak başına bela oluyor. Ama bunlar Musa Rami için fasa fiso. Onun asıl derdi; kendisinden 40 yaş küçük bir üniversite öğrencisi olan Funda'ya duyduğu aşk...

Sevgili yönetmen adayı kardeşlerimiz, sinema mezunu dostlarımız ve hatta hayatında bir kez bile "ben de film çekebilirim" diye düşünmüş yurttaşlarımız; sözümüz size! İlk filminizi ne kadar çabuk çekerseniz, insanlık için o kadar hayır işlemiş olacaksınız. Madem siz de her hevesli yönetmen gibi o yaşınıza kadar aklınıza gelmiş birbirinden "parlak" fikirleri ilk filminize dolduracaksınız, bunu erken bir yaşta halledin de bari, dağlar kadar malzeme biriktirmiş olmayın hiç değilse. Ama mesela 30 küsur yaşına kadar beklerseniz, o zaman filminiz hiçbir anlamı-bağlantısı olmayan parlak fikirler geçidinden ibaret olacak, kaçış yok. Elbette istisnalar var, bir dolu şahane "ilk film" de mevcut, ama Onur Ünlü'nün *Polis*'inde durum maalesef bu.

Polis, daha ilk sahnesinde elini açık eden filmlerden. Önümüzdeki, ciddiyeti asla elden bırakmayan bir komedi, kendince stilize ve gerçekten tuhaf. Ama hiç komik değil mesela, koca film birkaç küçük kıkırdamayla geçip gidiyor. Onur Ünlü'nün yola çıkarken "Gelin dostlar kült olalım" türküsünü söylediği besbelli. Tutarlılıktan uzaklaşmak ve şuursuzca saçmalamak, beraberinde Kitano (yönetmenin baş esin kaynağı kendisi) mizahını getirmiyor oysa ki; kült olmak da öyle ha deyince olacak iş değil.

Örnek mi isteriniz: (silahları kastederek) "Temiz mi bunlar Hayri / Yeni doğmuş bir o.çocuğu kadar " benzeri zorlama diyalogların onlarcasını düşünün. Saçı sakalı ağarmış, göbeği fizana varmış Haluk Bilginer'in bir dolu kötü adamı hacamat ettiğini düşünün. Özgü Namal'ın kendini oynadığını düşünün (bunda zorlanmazsınız, hep gördüğümüz bir şey). Bir sahnede "Şiddete meygalim vallahi dertten" deyip, diğer sahnede "Seni seviyorum de lan!" diye haykıran bir karakter düşünün. Hepsine tamam, lakin ironi o kadar derine gömülmüş ki, eğlenmek bir türlü mümkün olamıyor ne yazık ki... Yine de *Polis* 105 dakika boyunca izlenebiliyorsa eğer, bunun tek bir nedeni var: Haluk Bilginer. *Polis* ne kadar kötüyse, Bilginer de o kadar iyi maşallah...

Talip Ertürk

SONUÇ

***Polis*'in nasıl bir film olması planlanmışsa o olmamış. Haluk Bilginer'i filmden çıkarınca geriye "uçaksız Top Gun" gibi bir şey kalıyor diyelim, siz anlayın.**

★

KRALİÇE

Asil olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu...

GÖSTERİM TARİHİ 23 ŞUBAT

Orijinal Adı *The Queen*
Yönetmen *Stephen Frears*
Oyuncular *Helen Mirren, Michael Sheen, James Cromwell, Sylvia Syms, Helen McCrory*
Senaryo *Peter Morgan*
Dağıtımcı *Bir Film*
Süre *97 dk.*

HİKAYE
Tony Blair, Britanya'nın başbakanlık koltuğuna henüz oturmuştur. Ancak ülkenin gündemi bir trafik kazasında hayatını kaybederek, halkı yasa boğan Diana ile meşguldür. Hem hükümet hem de halk, bu ani ölüm sonrasında Kraliçe Elizabeth'ten teselli sözleri beklemektedir. Fakat Kraliçe'nin böyle bir şey yapmaya niyeti yoktur.

Kraliçe Elizabeth kimliğini çok sevmiş olacak ki, birincisi ya da ikincisi, TV dizisi ya da sinema filmi demeden, her seferinde büyük bir şevkle tahta oturan Helen Mirren, şu aralar, ödüllerini salonunun hangi köşesinde sergileyeceğini düşünüyor olmalı. Stephen Frears'ın aklından geçenleri de tahmin etmek zor değil: "Judi Dench'i kullandım, Helen Mirren'i kullandım, yaşı geçkin bir ödül mıknatısı daha bulmam lazım, ama nereden?" Tüm ekip kendinden bu kadar emin olunca, film de Kraliçe gibi tepeden bakar mı diye düşünmeden edemiyor insan, ama neyse ki insancıl bir filmle karşı karşıyayız. Film süresince, monarşinin soğuk ve kaygan parkeleri üzerinde ilk kez yalpalamaya başlayan Kraliçe'nin, Diana kabusuyla boğuşmasına tanık oluyoruz. Ancak Frears'ın asıl derdi, modern İngiltere'nin, kendi geleneksel-liğiyle zıtlaştığı anlara tanık olmamızı sağlamak. Frears, "Halkın Prensesi"i saşılan ve tüm doğallığıyla kraliyet ailesinin olmadığı her şeyi temsil eden Diana'nın, ölümüyle kazandığı "talihsiz melek" statüsünü Kraliçe'ye karşı kullanıyor. Bunu yaparken de, bir kişiye karşı tüm Britanya'nın saldırıya geçmesini pek yadırgıyor gibi gözükmüyor. Belli ki, tek kişilik ordusunun gücünden oldukça emin. Söz konusu Helen Mirren olunca, bunda şaşılacak bir şey yok. Diğer yandan, gerçek görüntüleri kullanılan Diana'nın, "ürkek geyik" metaforuyla somutlaştırılması kayda değer. Filmin büyük bir kısmı, TV'ye verilen demeçler ve resmi telefon görüşmeleri eşliğinde geçtiği için, Frears ilgiyi canlı tutmak konusunda zaman zaman zorlanabiliyor, ancak böyle anlarda da Tony Blair'in mahcubiyetiyle dalgasını geçerek, ortamı yumuşatıyor. Blair demişken, kafanızdaki "Bush'un yaveri" imgesini bir kenara ayırıp, kısa bir süre için "muhafazakar partinin iktidarına son veren ve ülkeye güneş gibi doğan siyasetçi" yanılsamasına dönseniz iyi olur. Telaşlanmayın, Tony Blair'in ruhsal çalkantıları, filmin hiç umurunda değil. Neyse ki, henüz bunu umursayan bir film çekilmedi.

Selin Gürel

SONUÇ

Helen Mirren'a yaslanan Frears'ın, tüm filmi parmağını oynatmadan çekmiş olma ihtimali yüksek. Monarşi en çok Mirren'a yakıştığına göre, bunun bir mahsuru yok.

★★★

KOKU: BİR KATİLİN HİKAYESİ

Özledim, teninin kokusunu özledim...

GÖSTERİM TARİHİ 16 ŞUBAT

Orijinal Adı *Perfume: The Story of a Murderer*
Yönetmen *Tom Tykwer*
Oyuncular *Ben Whishaw, Dustin Hoffman, Alan Rickman, Rachel Hurd-Wood*
Senaryo *Andrew Birkin, Bernd Eichinger, Tom Tykwer*
Dağıtımcı *Özen Film-Umut Sanat*
Süre *147 dk.*

HİKAYE

Jean-Baptiste Grenouille, 18'inci yüzyıl Fransa'sında yaşayan, koku alma duyusu aşırı gelişmiş bir genç. Paris'e geldiği ilk gün duyduğu binlerce koku aklını başından alıyor ve hayatı değişiyor. Lakin kokuya olan bitmek tükenmek bilmeyen arzusu başına ne dertler açacak haberi yok...

Koku: Bir Katilin Hikayesi, Alman yazar Patrick Süskind'in "sinemaya uyarlanamaz" damgası yemiş romanından perdeye aktarılmış. Bir başka Alman tarafından (Tom Tykwer), uzun ve çileli bir hazırlık döneminin sonunda perdeye taşındı, demek ki isteyince oluyormuş. Film bir yandan yönetmen Tykwer'in ana akıma en çok yaklaştığı işi, lakin diğer yandan ana akım sinema için fazla tuhaf ve zorlayıcı bir deneyim. Mesela Hoffman ve Rickman tanıdık yüzler, Rachel Hurd-Wood'a alışmakta (ve sevmekte) de fazla zorluk çekmiyoruz, ama başroldeki Ben Whishaw perdede izlediğimiz en ilginç oyunculardan biri kesinlikle. Tuhaf görünmek için çabalamıyor aslında, bünye meselesi. Lakin iyi oynamak için çabaladığı kesin; performansı ziyadesiyle şahane. Karakterinin içinde kaybolduğu, vücudunu çok iyi kullanıyor (sahne tecrübesinin bir getirisi) ve burnu da role çok uygun... Önümüzdeki yapım, filmler koku salgılamaya başladığı vakit daha etkileyici olacak orası kesin, ama Tykwer'in romanın uzun tasvirlerini görselleştirmek hususunda hayli mesai harcadığı tez elden anlaşılıyor. Mesela Jean-Baptiste'in koku duyusunun ne kadar gelişkin olduğunu anladığımız sahnede, kamera kahramanımızın burnundan başlayıp, çayır çimen gezip, bir su birikintisine dalıp, oraya yuvalanmış kurbağa yumurtalarına varıyor ve bu vesileyle anlıyoruz ki, bu bizim bildiğimiz burunlardan değil. Yaratıcı mı? Hayır. İşe yarıyor mu? Evet... Diğer yandan yönetmenin kusursuz biçimde başardığı bir şey varsa; o da dönemin atmosferini yansıtmak. Parfüm sektörünün Fransa'da neden bu kadar gelişkin olduğunu anlamak için, Jean-Baptiste'in doğduğu sahneyi ya da ilk kez Paris'e gelişini izlemek bile kafi... Filmin kahramanı Jean-Baptiste, lanetli doğanlardan. Henüz dünyamıza geleli birkaç dakika anca olmuşken, dolaylı olarak annesinin ölümüne sebebiyet veriyor mesela. Çocuk yaştan itibaren hayatı yaşamla ölüm arasındaki ince çizgide geçiyor, ama bu durumdan şikayetçi olduğu da söylenemez. Mücadeleci ve bir o kadar da açgözlü. Üstelik laneti bulaşıcı, çevresindekiler bir şekilde nasibini alıyor... Yönetmen kitabın temel meselelerinden "kokusuz"luk allegorisine pek yüz vermiyor ve kahramanımızın temel derdi olarak, güzelliği (kokuyu ya da aşkı da diyebiliriz) muhafaza edebilme çabasının üzerine gidiyor. Dış sesten (John Hurt) maksimum fayda sağlanıyor olsa da, anlatıcının sesinin uzanamadığı yerler de var. Bilhassa Jean-Baptiste'in Laura'yı ısrarla kovalamasının nedeni, dikkatsiz bir izleyici için muamma olabilir, uyaralım. Aslında yalnızca bu örnekte değil, genel anlamda da yönetmen seyirciden maksimum dikkat talep ediyor. *Koku* bir elinizle sevgilinizin saçını okşayıp, diğer elinizle mısır patlağı yiyerek izleyebileceğiniz filmlerden değil yani...

Talip Ertürk

SEYİR GRAFİĞİ KOKU: BİR KATİLİN HİKAYESİ

Bunu beğendiyseniz...
M (1931)
Yedi (1995)
Davetsiz Gelen (2005)

SONUÇ

***Koku: Bir Katilin Hikayesi*, Ben Whishaw'un müthiş oyunu ve torunlarınızın çocuklarına anlatmak isteyeceğiniz tuhaf final sahnesi için bile ilgiyi hak ediyor.**

★★★★

UYGUNSUZ GERÇEK

Al Gore küresel ısınma konusunda dünyayı uyarıyor...

GÖSTERİM TARİHİ **2 ŞUBAT**

Orijinal Adı *An Inconvenient Truth*
Yönetmen *Davis Guggenheim*
Oyuncu *Al Gore*
Süre *100 dakika*

HİKAYE

1970'lerden beri küresel ısınma konusuna kafayı takmış eski ABD Başkan Yardımcısı Al Gore, dünyanın 1000'den fazla yerinde yaptığı meşhur sunumunu belgesel formatında sunuyor.

Michael Moore'un ve penguenlerin belgeseli sinema salonlarına taşıdığı bir dönemde, küresel ısınmayla ilgili popüler bir belgesel kulağa ilginç geliyor. Davis Guggenheim'ın küresel ısınma belgeseli *Uygunsuz Gerçek*'in popülerliği, yönetmeninin iyi bir belgeselci olması ya da etkileyici bir araştırma sunmasından çok, dünyaca ünlü anlatıcısından ve anlattığı konunun vahim boyutlara çoktan ulaşmış olmasından kaynaklanıyor. Eski ABD Başkan Yardımcısı ve Başkan Adayı Al Gore, 1970'lerden beri tutkulu ve bilgili olduğu bir konuyu, iklim değişimi dolayısıyla küresel ısınmanın ne boyutta olduğunu, etkileyici bir multimedya sunumuyla anlatıyor.

Uygunsuz Gerçek, Al Gore'un altı yıldır 1000 küsür yerde yaptığı konuşmalardan derlediği bilimsel veriler ve tahminlerle, aralara eklenmiş kişisel anılardan oluşuyor. Tarihin en sıcak 10 yılının son 14 yıl içinde yaşanmış olması, Kilimanjaro'nun önceki ve şimdiki görüntüleri, Antarktika ya da Grönland'da buzulların erimesiyle yakın zamanda New York dahil hangi büyük yerleşim merkezlerinin sular altında kalacağı, küresel ısınmanın bilim adamlarının tahminlerinden çok daha hızla etki göstermesi gibi etkileyici ve korkutucu bilgi ve tahminler, Al Gore'un aynı sunumu defalarca geliştirmesinin verdiği bir özgüven ve konuya hakimiyetle anlatılıyor.

Uygunsuz Gerçek'i iki türlü bir belgesel olarak algılayabiliriz: Küresel ısınma üzerine bir belgesel ya da küresel ısınma konusunda dünyanın sayılı uzmanlarından ve aktivistlerinden birine dönüşmüş bir adamın bu konuda insanlara neler söylediğinin belgeseli. Sonunda çok da fark etmiyor aslında, ortada panik olmamızı gerektiren bir durum var.

Al Gore'un mütevazı ve insancıl yanı, konuşmasının ilk cümlesinden itibaren anlaşılıyor. Konuyu gerçekten çok iyi bildiği ve dünyayı değiştirmek için bir şeyler yapmaya çalıştığı çok açık. İnsancıl bir Al Gore göstermeye çalışan kişisel trajedi sahneleri kimi zaman gereksiz gibi gözükse de, bu adamın tutkusunu açıklaması açısından önem taşıyor. Gore, kendini güçlü hissettiği bu alanda ne anlattığını çok iyi biliyor, kaynakları güçlü, insanları tetikleyebilecek noktalara odaklanıyor ve geniş bir kitleye hitap edebiliyor. Belgeselin çoğunun tek bir sunumun video çekimi olarak karşımıza çıkması, belgeseli zayıflatırsa da, anlatılanların gücünü etkilemiyor. Guggenheim, bize Gore'un büyük bir oditoryumda yaptığı sunumu bire bir aktarmayı tercih ediyor. Dünyanın çeşitli yerlerinde tekrarlanan, temelde aynı sunumdan oluşan kolajlar, bu seminerler dizisinin dünya çapında yarattığı yankıyı göstermekten çok, küresel ısınmanın ulaştığı korkutucu durumu net olarak anlatmayı hedefliyor.

Uygunsuz Gerçek, her ne kadar Al Gore'un kampanyasının belgeseli bile olsa, küresel ısınma gibi zengin bir konuda dinleyicilerle, uzmanlarla, şüphecilerle röportajlar yapılabilir, bunlar zengin görsel malzemelerle desteklenebilir ve ortaya çok daha ilginç bir film çıkabilirdi. Yine de ilk sahnesinden sonuna kadar ilgiyle izleniyor ve olası trajediler konusunda tansiyonu arttırıyor. Zayıf kaldığı alan ise sonunda "siz de şunları yapabilirsiniz" mantığında bir şeyler sunmaması. Guggenheim ve Gore, seyircinin kendi çıkarımlarını yapmasını tercih ediyor ve filmin sonunda küresel ısınma hakkında ayrıntılı bilgi edinebileceğimiz bir web sitesinin adresini veriyor. *Uygunsuz Gerçek*'i, Chicago, Los Angeles, Florida Film Eleştirmenlerinden aldığı önemli ödüllerle değerlendirmekten çok, örneğin Belçika Parlamentosu'nda zorunlu olarak gösterilmiş olması gibi bilgilerle değerlendirmek gerekiyor. *Uygunsuz Gerçek*, eksikleri olan bir belgesel bile olsa, unutmamak gerekiyor ki yaşadığımız dünya gerçekten de son günlerini yaşıyor gibi ve bu film bir yerlere dokunması açısından görüldüğünden daha fazla önem taşıyor.

Emrah Güler

SONUÇ

Küresel ısınmaya dair korkutucu bilgiler, ortaya zayıf yanları olan bir belgesel çıkarmış olsa bile, Al Gore'un bilgisi ve tutkusu, bu önemli konuyu ulaşılabilir yapıyor.

★★★

IWO JIMA'DAN MEKTUPLAR

Orijinal Adı *Letters from Iwo Jima*
Yönetmen *Clint Eastwood*
Oyuncular *Ken Watanabe, Kazunari Ninomiya, Ryo Kase, Hiroshi Watanabe*
Gösterim Tarihi *23 Şubat*

Daha proje aşamasında, "Clint Eastwood ucuz milliyetçiliğe prim vermez" diyenler yanılmadı. Amerikan sinemasının "geç açılan" ustası, Amerikan kahramanlık mitinin altını güzelce oyan *Flags of Our Fathers / Atalarımızın Bayrakları*'nın üzerine, şimdi de cephenin diğer tarafına uzanan *Letters from Iwo Jima / Iwo Jima'dan Mektuplar*'la karşımızda. Bu filmin kahramanları, *Atalarımızın Bayrakları*'nda ancak göz ucuyla görebildiğimiz Japon askerleri olacak...

Çekimlerin büyük kısmı *Atalarımızın Bayrakları*'yla birlikte gerçekleştirilmiş, lakin *Iwo Jima'dan Mektuplar*, "kardeş"ine göre daha düşük bütçeli ve mütevazı bir film. Tadamichi Kuribayashi'nin "Picture Letters from Commander in Chief" adlı kitabından uyarlanan filmin senaryosunu, Paul Haggis'in kontrolündeki Iris Yamashita yazmış. Ken Watanabe önderliğindeki kadroda ise, Japon sinemasının genç simalarını izleyeceğiz... Aslına uygun olarak Japonca çekilen *Iwo Jima'dan Mektuplar*, Altın Küre'de en iyi yabancı film dalında değerlendirildi ve ödülü kimseye kaptırmadı. Zaten hemen herkes, filmin *Atalarımızın Bayrakları*'ndan çok daha iyi olduğu yönünde hemfikir neredeyse...

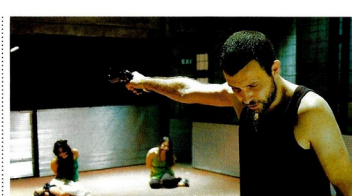

BARDA

Yönetmen *Serdar Akar*
Oyuncular *Nejat İşler, Serdar Orçin, Hakan Boyav, Melis Birkan*
Gösterim Tarihi *2 Şubat*

O gece bardalardı, ama gönülleri hovarda değildi. Gecenin sonuna doğru bara gelen kişilerin, hayatlarını değiştireceğini bilmiyorlardı. Son içkilerini içip eve döneceklerken, beş kişilik bir grup tarafından silah zoruyla alıkonulan gençler, sabahın ilk ışıklarına değin, dayak, işkence ve tecavüze maruz kaldılar. Ortada görünür bir neden yoktu, onun yerine bıçak, sopa, jilet, silah, akan bolca kan ve gözyaşı vardı.

Gemide, yeşil sahada ve köyde anlattığı hikayelerin ardından televizyona geçen Serdar Akar, yüksek bütçeli *Kurtlar Vadisi Irak* sonrasında, yeniden bağımsız sinemaya döndü. Senaristliğini ve yönetmenliğini üstlendiği *Barda*, şiddetin tarihçesinin sayfalarını karıştırıyor; sınıf çatışması, gençlik problemleri gibi konulara da değinerek, suç, ceza ve adalet kavramlarını irdeliyor. Çekimleri kısa süren ama oyuncular açısından hayli zorlu geçen *Barda*'nın, izleyiciler için de kolay bir deneyim olmayacağı kesin gibi gözüküyor. Bardakilerin iyiler kanadı Melis Birkan, Doğu Alpan, Meltem Parlak gibi genç isimlerden oluşurken, Nejat İşler, Serdar Orçin, Hakan Boyav kötüleri oynuyorlar.

Haneke'nin *Funny Games / Ölümcül Oyunlar*'ının yeniden çevrimini beklerken, "nedensiz şiddet"i bir de Serdar Akar'ın gözünden izleyin.

DUVAK

Orijinal Adı *The Painted Veil*
Yönetmen *John Curran*
Oyuncular *Edward Norton, Naomi Watts, Liev Schreiber*
Gösterim Tarihi *16 Şubat*

Aşk Artık Burada Oturmuyor gibi modern bir ilişkiler cehennemi tasvirinden sonra, kendini 1920'lerde ışınlayan John Curran, monogamiye inanmıyor olsa gerek. Nitekim yeni filmi *Duvak*'ta, kendisini aldatan karısından intikam almak için, Çin'in ücra bir köyünden gelen iş teklifini kabul eden ve karısını da beraberinde sürükleyen bir doktorun öyküsünü anlatıyor. Tabii işin intikam kısmı, Çin'in ücra bir köyüne sürülmek değil, o köyün ölümcül bir salgın hastalıkla boğuşuyor olması.

1930'larda dünyanın en yüksek ücret alan yazarı W. Somerset Maugham'ın aynı adlı romanından uyarlanan filmin yapım öncesi çalışmaları uzun süredir devam ediyordu. Filmin çekim aşamasına gelebilmesi için büyük çaba sarf eden Norton, yapımcı kadrosunda da görünüyor. Romandaki Çin atmosferi öne çıkarıldığı gibi, orta sınıfa mensup doktor ile üst sınıftan gelen karısı arasındaki sınıf farkları da işlenmiş olsa gerek. Yine de hepimiz biliyoruz ki, *Duvak* gözünüze cazip bir seçim gibi görünüyorsa eğer, bunu Norton ve Watts'ı bir arada izlemek istemenize borçlusunuz. Onlar da bu isteğinizi yerine getirmek istercesine, yabancısı oldukları Çin kültürünün içinde gittikçe birbirlerine yaklaşıyor da yaklaşıyorlar.

CESUR BALIK

Orijinal Adı *Shark Bait*
Yönetmen *Howard E. Baker, John Fox*
Seslendiren *Mehmet Ali Erbil, Okan Bayülgen, Özgü Namal*
Gösterim Tarihi *16 Şubat*

Kabul edelim, denizler altında geçen yeni bir animasyonda ilk olarak orijinal fikirlere bakılıyor. Yine de, Nemo (*Finding Nemo / Kayıp Balık Nemo*) çoktan bulunmuşken, Nemo'nun lakabıyla aynı adı taşıyan bir filme (zor da olsa) ön yargılı yaklaşmamak lazım gelir. *Shark Tale / Köpekbalığı Hikayesi* ile devam eden su altı animasyonları furyasına katılan bu film Güney Kore'den. Kore animasyon sanatının özgün stiliyle Hollywood merkezli bir film yaratılmış. Senaryo yazarı, ilham kaynağı olarak 50'li yılların klasik westernlerini göstermiş de bize göre filmin konusu Yeşilçam filmlerini aratmıyor: Sıradan bir balık olan Pi (fakir esas oğlan), yeni taşındığı egzotik mercan kayalığında (taşı toprağı altın İstanbul) hayallerinin balığı Cordelia (zengin ve güzel kız) tanışır ve aşık olur. Ancak acımasız köpek balığı Troy'un da (katı gürekli fabrikatör çocuğu) Cordelia'da gözü vardır. Pi, arkadaşlarının da yardımıyla Troy'un kayalıklardaki egemenliğine son vermek için çabalar. Önemli hayat dersleri vermeyi ihmal etmeyen film, mavi derinliklerde vuku bulan öyklüere kanı ısınan, kış günü denize girebilenler için. Özgün fikirler için dipten kum çıkarmışlar mı, izleyelim ve görelim.

MAVI GÖZLÜ DEV

Yönetmen *Biket İlhan*
Oyuncular *Yetkin Dikinciler, Dolunay Soysert, Özge Özberk, Nil Günal, Uğur Polat*
Gösterim Tarihi: *23 Şubat*

Biket İlhan'ın başarısız *Ayın Karanlık Yüzü*'nden hemen sonra çekmeye başladığı *Mavi Gözlü Dev*, yönetmenin yıllardır her fırsatta dile getirdiği "hayal projesi"ydi. Çeşitli imkansızlıkların geride bırakılmasıyla nihayet kanlı canlı karşımıza geliyor. Filmin adı, dünyaca ünlü şairimiz Nazım Hikmet'e gönderme yapıyor; Yetkin Dikinciler tahmin ettiğiniz üzere Hikmet'i canlandırıyor. *Ayın Karanlık Yüzü*'nü bu proje için bir el alışkanlığı olarak çektiğini ifade eden İlhan, senaryoyu eşi Metin Belgin'le birlikte yaklaşık 10 yıllık bir süreçte yazmış ve Nazım Hikmet'in hapis yıllarına odaklanıyor daha çok. Hikaye 1930'larda başlayacak, Hikmet'in çoğu hapiste geçmiş yılların ardından Türkiye'den kaçtığı döneme kadar uzanacak. Piraye Hanım'ı Dolunay Soysert canlandırırken, Münevver Hanım'ı Özge Özberk oynuyor. Uğur Polat, Rıza Sönmez ve Ahmet Mümtaz Taylan gibi isimler de kadroda. Filmin ağır topu şaire fiziksel benzerliği sayesinde rolü kapan ve hazırlık aşamasında yaklaşık 10 kilo veren Yetkin Dikinciler elbette. *Babam ve Oğlum*'da Sadık karakterindeki performansıyla bir anda herkesin tanıdığı bir aktör haline gelen Dikinciler, projeyle "gönül bağı" kurduğunu her fırsatta dile getiriyor.

HAYALET SÜRÜCÜ

Orijinal Adı *Ghost Rider*
Yönetmen *Mark Steven Johnson*
Oyuncular *Nicolas Cage, Eva Mendes, Peter Fonda, Wes Bentley*
Gösterim Tarihi *16 Şubat*

Kader, Nicolas Cage'in çizgi roman kahramanı canlandırma hevesine uzun zamandır direniyordu. Bugüne kadar, Green Goblin, Constantine ve en ilginci de Superman olmanın kıyısından dönen oyuncu, Ghost Rider olarak, en sonunda istediği alınmış çocuklar kadar mutlu. Marvel'in pek tanınmayan kahramanı Ghost Rider, yine Marvel kahramanlarından Daredevil uyarlamasıyla tanıdığımız Mark Steven Johnson'ın ellerine teslim edilmiş. İlk olarak 70'lerde yayımlanan ve bugüne kadar üzerinde birçok değişiklik yapılan karakter, diğerlerinden farklı olarak, masumların savunucusu değil, kötülerin avcısı. Onu farklı kılan da bu zaten.

Babasının hayatını kurtarmak için şeytana, yani Mephisto'ya (Bu rolde *Easy Rider*'in motosikletli gezgini Peter Fonda var!) ruhunu satan ve geceleri alevler içindeki motosikleti, gövdesi ve kafatasıyla Ghost Rider'a dönüşen Johnny Blaze, bir yandan şeytanın asi oğlu Blackheart'i dize getirmek, bir yandan da sevdiği kadının bu işe bulaşmasını engellemek zorundadır. Çizgi roman tutkunu olan, ancak iş pratiğe dökülünce sabıkalı bulunan (*Daredevil*) Johnson, bu kez on ikiden vurmuş olabilir. Tabii Nicolas Cage konusundaki ısrarı ters tepmezse.

HANNIBAL DOĞUYOR

Orijinal Adı *Hannibal Rising*
Yönetmen *Peter Webber*
Oyuncular *Gaspard Ulliel, Gong Li, Rhys Ifans*
Gösterim Tarihi *9 Şubat*

Modern yamyam, sofistike katil Hannibal Lecter ilk olarak *Manhunter* / *İnsan Avcısı* filminde arz-ı endam eylese de, sinemaseverleri dehşete sürüklemesi *The Silence of the Lambs* / *Kuzuların Sessizliği* ile gerçekleşmişti. Bay Lecter insan etini ne kadar seviyorsa, yazar ve yapımcılar da o derece kendisinin eti, sütü ve günlüğle ilgileniyor. Geçtiğimiz yıl yayımlanmış olan Thomas Harris'in aynı adlı kitabından uyarlanan filmde, Hannibal'in bir yeniyetmeden etobur bir katile dönüşümünü adım adım izleyip, onu kötü yola iten sebepleri görme şansı bulacağız. Film üç evreden oluşuyor: Lecter'in İkinci Dünya Savaşı sırasında Litvanya'daki çocukluğu, oradan kaçıp geldiği Fransa'da geçirdiği on yıl ve ABD'ye yerleşmesi. Genç Hannibal'ı temiz yüzlü Gaspard Ulliel canlandırırken, onu gönlendiren gizemli yengesi rolünü Gong Li oynuyor. Kamera arkasında, kariyerinde tek ama önemli bir film (*Girl with a Pearl Earring* / *İnci Küpeli Kız*) bulunan Peter Webber var. Şeytana sempati duymak mümkün müdür? Bizi kandırabilirse, neden olmasın... Sinema tarihinin en sevilen kötülerinden Hannibal'in gençliği, kitabı okuyanları tatmin etmese de perdenin büyüsü işin rengini değiştirebilir.

NEŞELİ GENÇLİK

Yönetmen *Mesut Taner*
Oyuncular *Boran Etili, Hazel Atasever, Selma Sonat*
Gösterim Tarihi *9 Şubat*

Özel bir lisede okuyan basketbolcu yedi genç, aralarında hiç cinsel deneyim yaşamamış olan arkadaşlarının "milli" olması için seferber olur. Hikaye tanıdık geldi mi? Yönetmeni ve senaristinin ilk sinema filmi olan *Neşeli Gençlik*, Amerikan sulu gençlik komedilerini, özellikle *Amerikan Pastası* filmini kendine örnek alıyor. Abazan gençler, çıtır kızlar, deneyimli kadınlar, otoriter büyükler, bel altı espriler hikayenin öğeleri olurken, öncelikle gençleri hedef kitlesi olarak belirleyen filme 18 yaş sınırı getirilmesi ilginç bir durum. *Neşeli Gençlik*'in çekirdek kadrosu fazla tanınmamış oyunculardan oluşuyor. Bir Türk gencinin "milli" olma hikayesinde yabancı bir filmden esinlenilmesi kulağa hem ironik hem de yaratıcılıktan uzak geliyor. Göze nasıl geldiği ise takdirinize kalmış.

SİS VE GECE

Yönetmen *Turgut Yasalar*
Oyuncular *Uğur Polat, Selma Ergeç, Yetkin Dikinciler, Ayten Uncuoğlu, Öktay Kaynarca*
Gösterim tarihi *16 Şubat*

Ahmet Ümit'in, sinema uyarlaması yılan hikayesine dönen romanı Sis ve Gece, nihayet vizyonda. Kitabının haklarını Sinan Çetin'den alıp Turgut Yasalar'a devreden Ümit, senaryoya da katkıda bulunmuş... Uğur Polat ve Selma Ergeç'in çevresinde zengin bir kadroyu buluşturan bu polisiye, sevgilisinin ortadan kaybolması ve en yakın dostunun suikaste kurban gitmesiyle hayatı alt üst olan istihbaratçı Sedat'ın hikayesini anlatıyor. Sedat bir yandan sevgilisini ararken, kendisinden uzaklaşan karısıyla ve çalıştığı kurumdaki köstebek avıyla da uğraşmak zorunda kalıyor... Bilhassa sürpriz finaliyle akılda kalan romanın merakla beklenen bu uyarlaması, Yasalar'ın *Leoparın Kuyruğu*'ndan sekiz yıl sonra çektiği ikinci uzun metrajı ayrı zamanda.

SEYİRCİNİN SEVDİĞİ ANLATIM BİÇİMLERİ

"Popüler film-sanat filmi ayrımı"nın kolaycılığından kurtulup artık biraz da filmlerin anlatımları arasındaki büyük farklılıklardan söz etmek gerekmiyor mu? Seyirci sayısıyla filmlerin yapısı ya da yönetmenlik tarzı arasında tahmin edildiğinden daha derin bir ilişki var. Çok az konuşuluyor ve tartışılıyor olsa bile...

Türkiye'de ve dünyada eleştirmenler, genellikle filmlerin hikayesi, zeka seviyesi ve söylemeye çalıştıkları şeylerle ilgilenirler. Kendi ölçütlerine göre kötü filmleri yerden yere vurur, iyi filmlerin de hakkını teslim ederler. Lakin, bütün bu yargılama, değerlendirme ve yıldız verme hengamesi arasında bazı şeylerin konuşulması, tartışılması sıklıkla ihmal edilir.

Mesela, filmlerin hangi anlayışla nasıl yönetildikleri ve bu anlayışlar arasındaki ortak noktalar üzerinde pek durulmaz. Filmler arasındaki akrabalıklar, benzerlikler, hep hikayeler ve temalar üzerinden kurulur. Şüphesiz seyirciler de sinema salonundan çıkarken filmlerin anlatım yapısı üzerine değil, genellikle hikaye ve karakterler üzerine sohbet eder. Ama öte yandan böyle şeylerin farkında değil gibi görünse de, seyirci sezgisel olarak farklı film yapılarını bilir, tercihini ona göre yapar. Özellikle de iş bilet satın almaya geldiğinde...

Sözgelimi 50 bin seyirci barajını geçemeyen *Uzak* ya da *İklimler*'in kötü tanıtıldığını kim söyleyebilir ki? Ya da başka bir soru: *Beş Vakit* ve *Kader* filmlerinin yurtiçi festivallerde gösterdiği başarı neden gişeye yansımaz? Bu soruların cevabını "yeterince tanıtılmadı" diye geçiştirmeniz mümkün; fakat çok kolaycı bir yaklaşım bu... Küçük bir araştırma yapsanız, bu filmlerin bilinirlik aranının hiç de fena olmadığı ortaya çıkabilir. Demek ki nedeni başka yerlerde aramak gerekiyor.

Adları bu kadar çok ortada dolaşan bu filmlere "Popüler değiller ki!" diyebilirsiniz ama yine de eksik (üstelik biraz da çelişkili) bir şeyler kalıyor herkesin ezberden tekrarladığı bu meşhur tespitte. Sinemaya gitme alışkanlığına sahip seyircilerin büyük bir çoğunluğunun bu filmlerde kendilerine ters gelen bir şeyleri önceden sezdiği aşikar değil mi?

Hadi, *İklimler* ve *Beş Vakit* hikaye anlatan filmler değil, diyelim. Seyirci de bu filmlerin hikaye anlatmadığını hissetti. Peki ya, *Kader*? Film Antalya'da gösterildiği günden beri herkes büyük bir aşk destanından söz etmiyor mu?

Şu halde, seyirciyi bu filmden asıl uzak tutan şey hikaye ve popülerlikten ziyade, bu filmin yapısı ve yönetmenlik tarzı üzerine afişten, fragmandan ya da basında çıkan yazılardan edindiği genel izlenim değil mi?

Türkiye'de sinemaya gitme alışkanlığına sahip seyircilerin çok büyük bir çoğunluğu *Kader*, *Uzak*, *Beş Vakit*, *İklimler* gibi başarısı tescilli, tanıtımları hiç de fena yapılmamış prestijli filmler yerine, *Hababam Sınıfı Üç Buçuk*, *Maskeli Beşler* gibi "eleştirmen ve festival desteği sıfır" olan filmleri tercih ediyorsa, "popüler film-sanat filmi ayrımı"nın kolaycılığından -ve birçok yanlış sonucundan- kurtulup artık biraz da bu filmlerin anlatımları arasındaki büyük farklılıklardan sözetmek gerekiyor.

Sonuç olarak, seyirci sayısıyla filmlerin yapısı / anlatım tarzı arasında tahmin edildiğinden daha derin bir ilişki var. Çok az konuşuluyor ve tartışılıyor olsa bile...

"Yeşim danışmanının yazısına konu olmak ne zormuş, terledim vallahi..."

Günümüzün genç nesil seyircilerinin tercih ettiği filmlerin yapısına ya da yönetmenlik tarzına bir ad koymak kolay değil. Kimisi "popüler estetik", kimisi "ticari film estetiği", kimisi de "reklam filmi estetiği" diyor. Biz, biraz uzun tutma pahasına da olsa, tarafsız, önyargısız bir isim bulmak adına "çağdaş popüler film grameri" diyelim. Aslında yeni bir şey değil, neredeyse 60'lara kadar giden uzun bir tarihi var. Ama işin arkeolojik kazı kısmını *Total Film*'in önümüzdeki sayılarına erteleyip, öncelikle bugünkü duruma bakalım ve çağdaş popüler film gramerinin olmazsa olmazlarını sayarak başlayalım:

1. Kameran hareketli olacak, hem de çok hareketli... Dolayısıyla bütün hareketli kamera ekipmanları sette hazır bulunacak, yönetmen Steadycam başta olmak üzere hepsinden her sahnede, hatta en basit yakın planlarda dahi bol bol faydalanacak.

2. Görüntü ve ses kaliten dünya standartlarını tutturacak. (Tutturmazsa, gişeyi unut festivallere bak. Oralarda hala teknik kaliteye değil anlama bakıyorlar.)

3. Montajda uzun planlardan kaçınılacak, kısa ve seri planlar tercih edilecek. (Uzun planlar olsa bile, bunlar senaryo gereği kullanılmalı ve hareketli kamera tercih edilmeli.)

4. Montaj yaparken, filmin en az beş altı yerinde, altına müzik döşenmiş sahnelerde hızlı kurgu oyunları yapılacak, filmin temposu arttırılacak. Bu sahneler bağımsız bir reklam ya da video klip gibi tasarlanıp, özene bezene çekilse iyi olur. (Bu sahnelerin görüntü yönetiminde de özel uygulamalara gidilebilir. Retro numaralar, filtreyle çekilmiş sahneler, özel efektler vb. gibi)

5. Filme video klip misali şık bir jenerikle girilmesinde büyük fayda vardır.

6. Montajda jumpcut (sıçrama), farklı renk ve tonda insert görüntüler ihmal edilmezse işi olur. Ayrıca filmin gösterim hızıyla da arasıra oynamakta fayda vardır. Hızlandırılmış ve yavaşlatılmış çekimlerin içiçe kullanılması çok daha makbuldur. (Bu numaraları özellikle görüntü ve montajdan gelen yönetmenler daha çok sever ve uygular)

7. Sinema salonunu dört bir yandan kuşatan bir ses ve müzik çalışması olmadan olmaz. İlkesel olarak sessizliklere mümkün olduğunca az yer verilmeli ve sessizliğe çok az kullanılacak bir silah olarak bakılmalı.

8. Özel efektler ihmal edilmese iyi olur.

Şimdi de, 2006 vizyonunu takip ederek çağdaş popüler film gramerini takip eden ve gişede başarılı olan filmlere şöyle bir bakalım.

İlk sıraya Ömer Faruk Sorak'ın *Sinav*'ını koyalım. *Sinav*, fragmanlarıyla dahi, yukarıda saydığımız genel ilkelerin tümünün canlı bir örneğiydi. Togan Gökbakar'ın *Gen*'i de bir tür filmi olması ve anlattığı hikaye itibarıyla, sözünü ettiğimiz yapının geçen yıl seyrettiğimiz en başarılı örneklerinden biriydi. Gökbakar, hikayeyle anlatım biçimini birbirinden ayrılmaz hale getiriyordu. Çağdaş popüler film gramerinde başarılması en zor olan şeylerden biri bu aslında. Hikayeniz eski usul bir şeyse, yeni biçim onun üzerine tam olarak oturmuyor.

Beyza'nın Kadınları ise *İstanbul Kanatlarının Altında*'dan bu yana "Amerikan kesim film yönetimini" benimsemiş bir isim olarak sivriler Mustafa Altıoklar'ın film grameri açısından Batılı meslektaşlarına en yaklaştığı işti. Ayrıca bir janr sineması örneği olarak dikkat çekiciydi. Altıoklar'ın (özellikle *Bango*'da insanı çileden çıkartan) incelikten yoksun bazı zorlama diyaloglarını ve planlarını çıkartırsanız hiç de fena bir film değil; hatta Altıoklar'ın en derli toplu ve güzel filmiydi.

Sözkonusu anlayışın bizce 2006'daki en başarılı örneği *Küçük Kıyamet*'ti... Özellikle kamera kullanımında daha sakin ve klasik bir tarzı seven Taylan kardeşlerin psikolojik gerilim türündeki filmini seyrettiğinizde, ne yaptıklarını çok iyi bildiklerini görüyor ve gelecekteki işlerini düşünüp heyecanlanıyorsunuz. Taylan kardeşlerin asıl motivasyonu tür sineması yapmak olduğundan çağdaş popüler film grameri onlar için sadece bir araç. *Küçük Kıyamet*, onların anlatım tarzları arasında rahatlıkla gidip gelecek bir kıvraklığa sahip olduklarını gösteriyor.

Bir başka iyi örnek Ezel Akay'ın, *Neredesin Firuze*'ye de musallat olan "dağınıklık ve kalabalıklık" mikrobu nedeniyle bir başşapt olamayan ama heyecan verici bir film olarak Türk sinema tarihine geçen *Hacivat ve Karagöz Neden Öldürüldü?*sü... Fakat Ezel Akay'ın, "Avrupa sanat sineması" geleneğini de en az çağdaş anlatım yolları kadar önemsediğini belirtmek gerekiyor. Belki Akay'ın sorunu, her şeyi tarihi ve kostüme bir filmin çatısı altında gerçekleştirmek istemesi. Ama o, çıtayı geçilmesi imkansız yüksekliklere koymayı seviyor.

Cem Yılmaz ve Ali Taner Baltacı'nın *Hokkabaz*'ı hikaye anlatmak üzere yola çıkan ve karakterler üzerine yoğunlaşan bir filmdi. Yönetmenlik anlayışı olarak bakıldığında "yol filmi", "arkadaşlık filmi" ve "kendini iyi hisset filmi" gibi son derece Amerikan sineması hissiyatı veren türlerle akrabaydı. Özellikle jeneriğiyle de çağdaş popüler film gramerinden yana tavrını koyuyordu.

Yukarıda sıraladığımız filmlerin ortak özelliği hem çağdaş popüler film gramerine gönül indirmiş hem de üç aşağı beş yukarı gişede aradıklarını bulmuş olmaları. Sinemaya gidenlerin büyük bir çoğunluğu 30 yaşın altında. Bu yaş grubundan insanların büyük bir kısmı, daha çocuk yaştan itibaren alıştıkları çağdaş popüler film gramerini kullanan filmleri tercih ediyorlar.

"Koskoca Mehmet Açar'ın sayfasında akrep olur mu şahu, guh!"

Peki, gişede başarılı olan ama sözünü ettiğimiz sulara girmemiş filmler var mı? Evet var ve özellikle birkaçı bu yazıda ele alınmayı hak ediyor. Sözgelimi, *Kurtlar Vadisi Irak*, çağdaş popüler film gramerinden ziyade eski usul Amerikan sineması mantığını izleyen bir filmdi. Seyirci bu filme giderken bir biçimde yerli bir Rambo ya da benzer bir şey izleyeceğini biliyor, milliyetçi duygularla yazılmış bir kahramanlık filminin kokusunu hemen hissediyordu. Diğer bir deyişle, eski Yeşilçam kahramanlık filmleri gibi, ama onların biraz çağdaşlaştırılmış haliyle karşılaşacağını biliyordu... Teknik kalite daha yüksek fakat estetik seviye açısından Griffith sinemasının, yani 10'lu 20'li yılların sadece birkaç milim ötesindeydik. *Kurtlar Vadisi Irak*'ın gösterdiği bu gişe başarısı ne yazık ki yapımcıları daha sıradan anlatım yapılarına sahip ucuz milliyetçi filmlere yönlendirme tehlikesini getirebilir.

Ama öte yandan *Dondurmam Gaymak* gibi şaşırtan olumlu örnekler de çok değil. *Dondurmam Gaymak*'ı görmeye gidip *Cinema Paradiso* / *Cennet Sineması* gibi bir Akdeniz filmi bekleyenler daha ilk sahneden itibaren beklediklerini pek bulamadılar. Karşılarına çıkan filmin "güneş, yeşillik, esmer dolgun kadınlar ve zeytinyağı" tadında bir film değildi, çok daha özgün bir şeydi. Biraz arsız, biraz deforme ve tam da yönetmeni Yüksel Aksu'nun söylediği gibi "gübresiz organik" bir filmdi. Bu nedenlerden ötürü seyirci sayısındaki başarısı bizce 2006'nın en dikkate değer olaylarından biriydi... Çağdaş popüler film grameri ya da "klasik Amerikan kesimi"ni kullanmadan gişede başarılı olan bir film, seyircinin şöyle ya da böyle alternatif işlere çok kapalı olmadığını da göstermiş oldu.

Son dönem yerli filmlerinin anlatım tarzları üzerine konuşmaya, fikirler geliştirmeye önümüzdeki aylarda da devam edeceğiz.

Mehmet Açar

LANETLİ MELEKLER

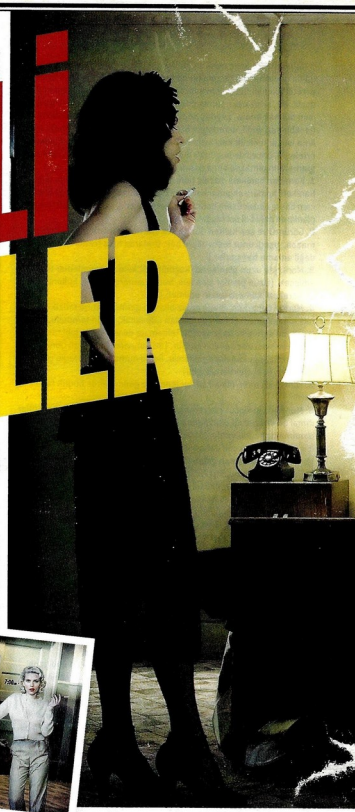

Yolsuzluk, cinayet ve Scarlett Johansson... Brian De Palma, **The Black Dahlia / Cehennem Çiçeği**'nde Hollywood'un vicdanını rahatsız eden gerçek bir cinayet öyküsünü deşiyor.

YAZI **ANDY LOWE**

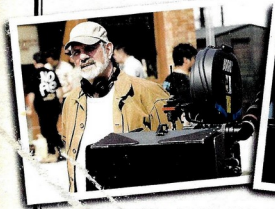

Cesedi, ortadan ikiye bölünmüş bir halde, Los Angeles'ın Leimert Park bölgesindeki boş bir arazide bulunduğunda, Elizabeth Short 22 yaşındaydı.

Yıl 1947'ydi ve Los Angeles basını, bu vahşi cinayetin yarattığı şaşkınlıkla, "katil bir kurtadam"ın çevrede başıboş gezdiği söylentisini çıkarmıştı. Los Angeles gibi günlük güneşlik bir kentte, Short, kömür karası saçları ve ayrıksılığını vurgulayan koyu renk kıyafetleriyle dikkat çekmişti. Kasvetli ve gizemli görünüyordu. Şüphesiz ki katil de onun, yaşamaya devam etmek için fazla sıra dışı olduğunu düşünüyordu.

Bu bir cinnet ya da tutku cinayeti değildi. Short, tıbbi kurallara uygun olarak, soğukkanlılıkla iki parçaya bölünmüş ve iç organları çıkarılmıştı. Daha sonra, vücudunun iki yarısı düzgünce bir araya getirilmişti. Katil, kurbanın solgun yanaklarına, bıçak darbeleriyle kanlı bir tebessüm kondurmayı da ihmal etmemişti. Cesedin üzerinde işkence izlerine rastlandı. Ayrıca kurbanın el ve ayak bilekleri iple bağlandığı için yara bere içindeydi. Ülkenin en ünlü failî meçhul cinayetinden sorumlu olan katil, o günden beri "Amerika'nın Karındeşen Jack"i olarak anılmakta. İşlediği cinayet ise o dönem gösterimde olan *The Blue Dahlia* adlı filmden esinlenilerek, Black Dahlia / Siyah Dahlia cinayeti olarak manşetlere geçti.

Günümüze geliyoruz. Karşımızda Brian De Palma var, ancak neşesi pek yerinde değil. Sokakta çarpıştığınız bir yabancı size gözlerini dikip bakar ya, işte *Total Film* de, De Palma'nın karşısında aynı hisse kapılıyor. Sert görünüyor, ama en azından sevimli beyaz sakalı, ters bakışlarını dengeliyor. New York'taki Soho Grand Oteli'nin, Paris kafelerini andıran, şık garsonlu salonlarından birindeyiz. Pırıl pırıl bir gün olmasına rağmen Brian De Palma'nın neşesi yok. Üstünkörü bir tokalaşmadan sonra, belli belirsiz bir hırıltıyla karşılıyor bizi.

De Palma'nın seks ve şiddet üzerine, sınırları zorlayan filmlere imza attığını bildiğimizden, *Cehennem Çiçeği*'nin şiddet dozu arttırılmış bir *Los Angeles Sırları* (James Ellroy'un romanından Curtis Hanson'ın uyarladığı) olup olmadığını soruyoruz.

MUHABİRLER: DENNİS BRABHAM, TONY HOSKINS

Aşkta ve savaşta: Madeleine (Hilary Swank) ve detektif Bleichert (Josh Hartnett) arasında [soldan sağa]; Brian De Palma; Bleichert ve Kay Lake (Scarlett Johansson); Bleichert dövüşe hazırlanıyor; detektif ateş altında; Blanchard (Aaron Eckhart) nişan alıyor.

İşte bu soru, Brian De Palma'nın neşesini iyice kaçırıyor.

"Böyle bir şeyi nasıl söylersiniz?" diye haykırıyor. "Bu çok saçma bir fikir! Bu film o kadar da kanlı değil! Ceset bir tek finalde görünüyor. Yüzü parçalanmış bir halde, hepsi bu. O kadar da çok kan yok!"

İşin içinde Brian De Palma olunca, filmin uçlarda dolaşacağını varsayımışız anlaşılan...

"Bu sorunun nereden çıktığını biliyorum aslında. *Scarface*'i yöneten adam olarak hatırlanıyorum, o yüzden. Ne var ki, hakkımdaki bu izlenim doğru değil. Aslında ben şiddeti ahenkli bir şekilde kullanıyorum. Filmlerimde çok fazla vahşet sahnesine yer vermem. Ama yer verdiklerim de güçlü olmalı ki seyirciyi sarssın. Zira gürültü yapacaksanız, önce sessiz olmak zorundasınız. Elbette, şiddet bu öykünün ana teması, çünkü bu çözülemeyen, gizemli bir cinayet davası. Ancak temel amacım, filmi sarsıcı şiddet görüntüleriyle doldurmak değil, öyküyü James Ellroy'un anlattığı gibi, belli bir sıra izlemeyen parçalar halinde anlatmaktı."

Peki Ellroy'un karmaşık, ketum ve dallı budaklı yazı stili, popüler sinema izleyicisinin ilgisini çekmeyecek diye hiç endişelenmedi mi acaba?

Nihayet De Palma'dan bir gülümseme koparıyoruz. "Bu film sizi, *CSI*'ın (*Crime Scene Investigation*) bir bölümünden biraz daha fazla zorlayacak. Kusura bakmayın..."

Bu röportajdan önce *Total Film*, "Amerikan suç öykülerinin piri" olarak tanınan adamla, yakıcı bir Los Angeles günü, şüphe uyandıran, ufak bir lokantada buluşmuştu. James Ellroy, arkadaş canlısı değilse de, hoşgörülüydü. Hem de "neşesiz" De Palma'nın bakışlarının yanında kan dondurucu olarak tanımlanabilecek yüz ifadesine rağmen...

Çözülemeyen Siyah Dahlia davası, bir yandan Ellroy'a ilham verirken, bir yandan da zehir gibi onu içten içe yiyip bitiriyormuş meğerse. 10 yaşındayken annesi, okulunun yakınlarında, iple boğulmuş halde bulunmuş. Ellroy, *My Dark Places* adlı otobiyografik romanında, annesinin cesedini şöyle anlatıyor: "Yüzü hafifçe morarmıştı. Tipik bir gece cinayetinin kurbanıydı."

Bu cinayet 1958'de gerçekleşmişti. >>

Sofra adabı: Bleichert ve Lake yakınlaşıyor. Aşağıda: Bleichert ve Blanchard yakınlaşıyor, ama biraz farklı bir şekilde.

Hemen ardından babası ona 40'lı yıllardaki Los Angeles Polis Departmanı'nı anlatan bir kitap verdi. Ellroy çok geçmeden, Siyah Dahlia cinayetini, annesinin ölümüyle bağdaştırarak, takıntı haline getirmişti bile. İlk üç polisiye romanından sonra, biraz da alaycı bir şekilde, cinayet türüne takla attırmakla damgalanan Ellroy, davaya olan saplantısını, 1987 yılında yayımlanan *Siyah Dahlia* adlı romanına yansıttı. Peki yazar, kendi romanından De Palma'nın uyarladığı film hakkında ne düşünüyor acaba? "De Palma'nın filmini çok sevdim. Roman ilginç ve tuhaf bir şekilde yorumlanmış. Öykü kısaltılmış, ama cinayeti saplantı haline getirmiş iki polisin, gizemli bir kadın tarafından bir aşk üçgenine sürüklenmesinden oluşan öykü iskeleti korunmuş. Ayrıca kabul etmek gerekiyor ki, Elizabeth Short, Mia Kirshner'in bedeninde gerçekten de ete kemiğe bürünmüş. Elizabeth'in yuvarlak, kekesiz bir suratı, çarpık dişleri ve astımı vardı. Mia ise çok daha hoş görünüyor, ama yine de bu hoşluğun, kabul edilebilir bir düzeyde olduğunu söyleyebilirim. Aslında kurbanın canlı olarak gösterilmemesinden yanaydım. Ne de olsa, tanınan kendisi değil, cesediydi. İnsanlar onun hakkında konuşsun, izleyiciler de konuşmalardan, olaylardan onun özelliklerini çıkarsın isterdim. Onu bekleyen talihsiz sonu bilerek onu canlı görmek insanın içini acıtıyor."

Ellroy, *Los Angeles Sırları*'nda yaptığı gibi, *Cehennem Çiçeği*'inde de senaryo yazım sürecine hiç karışmamış (De Palma ve senarist Josh Friedman ile sadece iki öğle yemeği yemiş). Başka bir yazarın kendi eserini uyarlaması konusuna gelince, bu durumdan hiç mi hiç rahatsız değil. Masaya avucunu koyup anlatıyor: "20 yıl önce, *Cehennem Çiçeği*'nin film hakları için, biri bana 25.000 dolar teklif etti. Düşünsenize! Romanı zaten yazmıştım, elbette parayı alacaktım! Eğer eserinizin sinema uyarlamasını beğenmediyseniz, filmi eleştiremezsiniz. Çünkü kimse sizi o parayı almaya zorlamıyor."

Peki Brian De Palma'nın "Los Angeles Dörtlemesi"nin ilk romanına (*Siyah Dahlia*) yaklaşımı ile Curtis Hanson'ın dörtlemenin üçüncü romanına (*LA Confidential*) yaklaşımı arasında ne gibi farklar var? "İkisini karşılaştırmak istemiyorum, ama De Palma'nın filmlerini her zaman sevmişimdir. *Cehennem Çiçeği*'nin yapım sürecinde, konunun temel noktalarını, Baxter Fitch karakterinin arka plandaki hikaye için önemini, Bobby De Witt konusunda ne yapacağımızı bir bir konuştuk. Seyrettiğim günlük çekim görüntüleri çok güzeldi. Filmin bitmiş hali, romandaki şiddeti ve güç olgusunu aynen koruyor. En güzel kısmı da, 1947'nin o zengin ve stilize atmosferini, Mia Kirshner ve Josh Hartnett'in unutulmayacak performanslarının desteklemesi."

Peki ya diğer oyuncular?

"Örnek olarak *Los Angeles Sırları*'na bakalım; Russell Crowe, Guy Pearce, Kevin Spacey, James Cromwell, Danny DeVito, Kim Basinger... Karakterlerimi, bu oyuncuların bedenlerinde hayal etmemiştim, ama onlar artık geri dönüşü olmayan bir şekilde benim karakterlerim oldular. Bakalım *Cehennem Çiçeği*'ndeki oyuncular da romandaki karakterlerimin yerini alabilecek mi?"

Ellroy'un romanında olay örgüsü, Short'un cinayetini araştıran Bucky Bleichert (Josh Hartnett) ve Lee Blanchard (Aaron Eckhart) adlı iki detektif üzerinden ilerliyor. Sosyete güzeli Kay Lake (Scarlett Johansson) ile girdikleri ilişki, kaçınılmaz bir şekilde, ölümcül bir aşk üçgenine dönüşüyor. Bir de, Short gibi giyinip, onun kötü bir kopyası gibi etrafta kasıla kasıla dolaşan, Madeleine Linscott (Hilary Swank) adlı şımarık, züppe genç kız var öyküde.

Ellroy'un tüm eserlerinde olduğu gibi, olay örgüsü ilerledikçe koyu bir karanlığa gömülüyor. Bleichert ve Blanchard, *Los Angeles Sırları*'nın Pearce ve Crowe'u gibi "iyi polis / kötü polis"i oynamıyorlar. "Koruyan ve hizmet eden melek gibi polis" tiplemesinden oldukça uzaklar. Adalet adına, yalan söylüyor, dolandırıyor ve adam dövüyorlar.

New York'a geri dönüyoruz. O da ne? Brian De Palma gerçekten de gülüyor mu? *Total Film*, kendisine az önce, *Cehennem Çiçeği*'nin, *Los Angeles Sırları*'nın öncesini anlatan daha cesur ve zekice bir film olup olmadığını sordu.

"İki film arasındaki tek bağlantı, *Los Angeles Sırları*'nın, karmaşık bir Ellroy romanından bir film çıkarılabileceğini kanıtlamış olması. Filmin yapılması bana güven vermişti. Yoksa, bir neo-noir yapmaya çalışmıyordum. Sadece roman ilgimi çekmişti." >>

SCARLETT JOHANSSON

Sarışın bomba ile seks ve dedikodulara dair...

Canlandırdığınız karakter (Kay Lake) oldukça seksi bir hanım.
Seksi bir hanım mı? Aslında Kay'i tanımlamak kolay değil. Lee ile bir ilişki yaşamasına rağmen, Bucky'ye karşı da karışık hisler içinde. Film ilerledikçe, geçmişine dair birçok sürprizle karşılaşıyoruz. Yani oldukça karışık bir hikayesi var.

Woody Allen'in söylediğine göre, gerçek hayatta, "can yakan bir seksapele" sahipmişsiniz.
Sanırım bunu bir iltifat olarak kabul etmeliyim! Umarım çok fazla can yakmıyorumdur! Herhalde Woody sadece iltifat ediyordu. O da bazen can yakabiliyor. Belki seksi bir anlamda değil, ama özellikle sabahları kekini yemeden önce, can yakan birine dönüştüğünü söyleyebilirim.

Woody'nin aksine, De Palma'nın sette biraz gaddar olduğunu duyduk.
Ne? Hayır, harika biridir. Gerçek bir auteur olduğunu düşünüyorum. Ona inancım tam. Sette, "Sessizlik! Bu oyuncular çalışmak için çabalıyor" diyerek bizi korur. Muhteşem biridir. Kontrolündeki insanlara çok büyük saygı duyar ve herkes de ona karşı çok saygılıdır.

Peki Broadway müzikallerine bayılan bir sulugöz olduğunuz söylentilerine ne diyeceksiniz?
Bu doğru. Oyunculuğa 7 yaşında başladım ve sahneyi hep çok sevdim. Şu şarkı söyleyip dans eden çocuklardan biriydim. Böyle şeylere bayılıyordum, hala da bayılıyorum. Belki de bu insanları şaşırtacak, ama bütün Rodgers ve Hammerstein müzikallerinin sözlerini ezbere bilirim.

Pekala, bu da son dedikodu. Haftasonu Hamptons'ta, masaların üzerinde dans ettiğinizi duyduk. Bunun doğru olduğunu söyleyin. Lütfen.
Hayatımda hiç masa üstünde dans etmedim. Dedikodu köşelerini okumayı bırakın.
Aubrey Ganguly

SAHTE SHORT: HILARY SWANK
Madeleine Linscott, Short gibi giyinmeyi seven seksi bir sosyete kızı..

ÇEŞET: MIA KIRSHNER [solda]
24 oyunlarından Kirshner, bıktı kara Elizabeth Short rolünde.

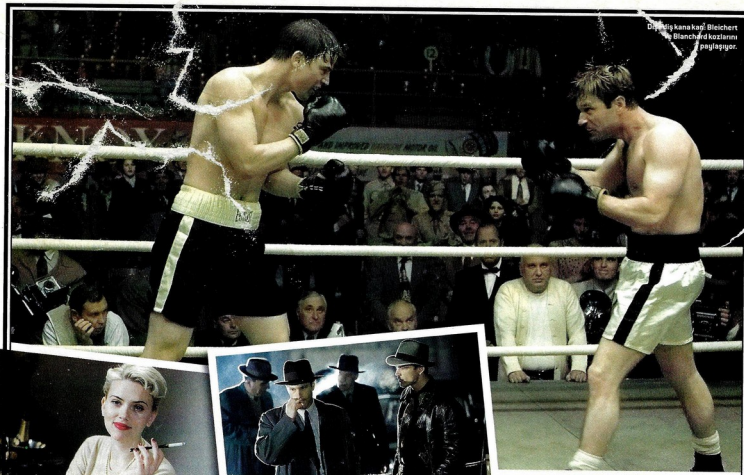

Dövüş kana kan: Bleichert ve Blanchard kozlarını paylaşıyor.

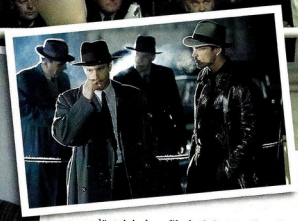

Gelelim seks mevzusuna.

Scarlett Johansson insanı mahvediyor, her anlamda... Bir de De Palma'nın fikrini alalım diyoruz. Gözlerini kısarak şöyle diyor: "Scarlett'ta, akla Marlon Brando'nun gençliğini getiren, hayvani bir seksapel var. Rita Hayworth'ta da vardı. Aklından neler geçtiğini tahmin edemiyor, ne söylediğini anlamıyorsunuz. Tek isteğiniz onu seyretmek. Zaten kadın oyuncularımı, mümkün olduğu kadar muhteşem göstermeye çalışırım."

De Palma'nın şiddete yaklaşımı da böyle değil mi diye soruyor *Total Film*. Seksi ateşli, şiddeti de, gerçekte olduğu gibi, yani korkunç ve çirkin olarak göstermiyor mu?

De Palma içini çekerek cevap veriyor: "Babam cerrahtı. Çocukluğum kurşun yaraları, kesilen organlar ve ölen insanlar görerek geçti. Filmlerimdeki şiddet görüntüleri güçlü olmak zorunda, çünkü sayıları az. Seyirciyi etkilemeleri gerekiyor. Bıçak, Elizabeth'in ağzını boydan boya kestiğinde, izleyici "Aman Tanrım!" diye haykırmalı. Şiddeti uzun uzadıya göstermenin bir anlamı yok, sahne kısa ve keskin olmalı. Ayrıca, göze çirkin değil, güzel görünmeli. Bir sürü gangster filminde, hiç de estetik olmayan şiddet görüntülerine rasthyorum. İnsan neden öyle bir şey çekmek ister ki?"

Peki bir zamanların iflah olmaz tahrikçisinin alevi sönmüş mü? Yoksa ticari kaygılarla yönlendirilen günümüz sinema endüstrisinde, filmlerini törpülemek zorunda kalmaya tepki duyuyor mu? Gülümsüyor: "70'lerdeki filmlerin çoğunu bugün çekemezsiniz. *Şeytan*'nın ya da *Baba*'nın izlenme rekorları kırması mümkün değil. Ben de insanları kızdırmaya çalışmaktan vazgeçtim artık. *Cehennem Çiçeği*'ni çekmek istememin sebebi, Ellroy'un romanıydı. Yazar da, romanı çarpıtmayacağımıza ikna olduğu için, uyarlamanın bir senarist tarafından yapılmasına karşı çıkmadı. Ben de her zaman bu şekilde çalışıyorum; benim vizyonuma tek bir yazar tercüman olmalı."

Bu "tek kalem" stili, Ellroy için de geçerli: "Kitap yazıyorum, çünkü başka kimsenin yazmasını istemiyorum! Yazılarımı elle yazarım. Teknolojiden hoşlanmıyorum. Televizyon izlemiyorum. Yani kültürle ilgilenmiyorum. Beni ilgilendiren çok az şey var, ama onlarla da gerçekten ilgiliyim."

Ne gibi?

"Boks yapmak, klasik müzik, köpekler ve kadınlar. İnsanın başka neye ihtiyacı olabilir ki? Belki arada sırada canımız bir hamburger çeker, hepsi bu." TF

"SCARLETT'TA, MARLON BRANDO'NUN GENÇLİĞİNİ HATIRLATAN, HAYVANİ BİR SEKSAPEL VAR." BRIAN DE PALMA

VE... MOTOR!

Ellroy, uyarlanması planlanan eserleri üzerine konuştu.

THE BIG NOWHERE

Bunu Bernardo Bertolucci'nin uyarlamasını isterdim. Son derece şehvetli bir öykü ve *Konformist* başta olmak üzere, Bertolucci filmlerinin de şehvetli bir yanı var. Ancak ortada bir hazırlık filan yok. Benimkisi, sadece bir fikir.

WHITE JAZZ

Yapım öncesi çalışmalar başladı. Yönetmenliğini Joe Carnahan yapacak. *Narc*'ı sevmiştim. Joe ile o dönem tanışıp, arkadaş olduk. Senaryoyu, kardeşi Matt yazdı. Duyduğuma göre, şu anda senaryoyu oyunculara gönderme aşamasındalar. Kamera ne zaman çalışırsa, bu filmin çekileceğine o zaman inanacağım.

AMERICAN TABLOID

American Tabloid, HBO'da dizi olarak yayınlanacaktı. Öykü, 1958'den John F. Kennedy suikastine kadar geçen zaman aralığında, üç dönek polis memuruna odaklanıyor. Dolayısıyla, seyircinin sonunda John F. Kennedy suikastini gerçekleştirecek olan bu çok çok kötü adamları sevmesi gerekiyor. Sanırım HBO'yu durduran şey, yüksek yapım maliyeti oldu. Hala da durduruyor olmalı, çünkü proje yıllardır beklemede.

THE COLD SIX THOUSAND

Bu da HBO'nun elinde. Çekilecek mi diye sorarsanız, bu konuda bir fikrim yok. Bu tür şeyler üzerinde pek düşünmem zaten. Çekilme ihtimali var tabii, ama ben gidip kitaplarımı yazmaya devam ediyorum . Eğer bir gelişme olursa, birileri beni haberdar eder nasıl olsa.

Bir adım önde yaşananlar...

Her Çarşamba bayilerde.

TURKMEDYA
MAGAZIN

Melis Birkan: Barda'nın kötü adamları bize çok iyi davrandı

Ajanda

1982, İstanbul doğumlu Melis Birkan, Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı'nda bale eğitimi alıp, üzerine modern dans eğitimiyle hadiseye son noktayı koymuş. Önce *Mucizeler Komedisi* ve sunuculuk, sonra *Çapkın* dizisiyle setlere zıplayış, hemen ardından sinema (*Barda* ve *Amerikalılar Karadeniz'de 2*) ve şimdi yeniden televizyon (*Köprü*)... Melis Birkan'ı durdurabilene aşk olsun şu saatten sonra...

SÖYLEŞİ **TALİP ERTÜRK**

Dans eğitimi almışsınız. Sahnenin üzerinden kameranın karşısına zıpladınız. Nasıl gelişti bu süreç...

Mucizeler Komedisi'nde dansçı olarak çalışırken bir oyuncu açığı söz konusu oldu. Işıl Kasapoğlu da bana bir şans verdi; "Kalk yap" dedi. Böylelikle oyunculuk maceram başlamış oldu. Klişedir ama aklımda hiç oyunculuk yoktu gerçekten. *Çapkın* dizisinde rol aldım. Sonra *Barda*'da Serdar Akar bir fırsat verdi sağolsun. En son da *Amerikalılar Karadeniz'de 2* adlı komedide rol aldım. Şimdi de *Köprü* dizisinde oynuyorum.

Serdar Akar nereden buldu sizi?

Çok büyük tesadüf aslında. Aynı menajerlik şirketinden başka bir arkadaşım deneme çekimine gidince haberimiz oldu. Serdar Akar ismini duyunca ben de hemen deneme çekimine gittim. Dört denemenin sonunda, "Tamam" dediler. "Buyurun senaryo, okuyun, sakin olun ve bize geri dönün." Okuyunca çok beğendim ve heyecanlandım. Menajerim ise benim normal olmadığımı düşündü.

İnsanlar "ilk film" için daha "hafif" projeleri tercih eder genelde...

En büyük şansım ilk filmimde Serdar Akar'la çalışmak oldu. Benim nerelerde çalıştığımı, eğitimimi biliyordu. Yönetmen bir oyuncu için "Tamam olur" diyorsa, olur zaten. Ama yine de "Yapabilir miyim" korkusu yaşadım tabii. O oyunculara özel bir gösterim yapıldı geçenlerde, orada izledik hep birlikte filmi. Çok beğendik, ben de olumlu tepkiler aldım ve çok mutlu oldum.

Kamera arkası görüntülerinden de anlaşılıyor, çekim süreci bayağı zorlu geçmiş sanırım...

Serdar Hoca çok iyi hazırladı bizi. Çekimlerde müdahale edecek pek bir şey kalmamıştı artık. Zaten 13 günde çektik, çok hızlı ve düzenli bir çalışma oldu. Ben ailemle yaşıyorum, çekim süresince evimde kalmadım mesela. Çünkü o ortamdan çıkıp, eve gidip tekrar dönünce adapte olmak mümkün olmayacaktı. Sette bir kamplaşma da oldu mesela, iyiler ve kötüler arasında. Ben kendimce baştan çekim süresince "kötüler"den uzak durma kararı almıştım, sonradan baktım iki grup arasında bir mesafe oldu zaten.

Serdar Akar'ın temelde dert ettiği şey, "nedensiz şiddet". Filmdeki kötülerin motivasyonu belirsiz değil mi?

Ben de sete gelince öğrendim ki, hikaye gerçek bir olaydan esinlenmiş. Filmdeki kötüler için binlerce motivasyon bulunabilir ama görünürde belirgin bir nedenleri yok. O yüzden her giden kendisiyle ilgili başka bir neden bulabilir aslında. Ben de sette zaman zaman durup düşünme ihtiyacı hissettim açıkçası, çünkü kendinizi işe kaptırırsanız çok harpalanabiliriniz, hem fiziksel hem de psikolojik anlamda. Biz "iyiler" tarafı olarak tecrübesizdik genelde ama çok şükür hiçbir şey olmadı, "kötüler" çok iyi davrandılar bize.

Peki *Barda* ne kadar sert bir film, gözünüzü karartıp sonuna kadar gidebildiniz mi?

Filmin kendi içindeki gerilimi ve şiddeti tabii ki yüksek. Ama sonuçta Türkiye'de yaşıyoruz ve belli şeyler bazı sınırların dışına çıkmadan yapıldı. Elbette Serdar Akar'ın nelere dikkat ettiğini bilmiyorum ama ona kalsa daha ağır bir film yapardı bence. Film en basit haliyle bile çok fazla vere dokunuyor zaten.

Barda'dan sonra daha "hafif" bir projede rol aldınız. *Amerikalılar Karadeniz'de 2* nasıl bir film?

Tabii iki film tarz olarak çok farklı. *Amerikalılar Karadeniz'de 2* popüler bir iş, bir komedi ama benim teklifi kabul etmemde kadrodaki usta oyuncular etkili oldu biraz. Filmde bir aşk hikayesi var ve ben o aşk öyküsünün kahramanlarından biriyim. Çok eğlenceli geçti çekim süreci. Setin bir köşesine kıvrılıp Müşfik Kenter'i, Metin Akpınar'ı bile izlemek büyük bir şeydi benim için.

Kariyer planınız nedir? Özellikle çalışmak istediğiniz yönetmenler var mı?

Ben "bu çarka girdim artık sadece film yaparım" gibi düşünmüyorum. Dizi çok büyük bir emek istiyor ve önemli bir tecrübe. Dizi ve sinema birbirini besliyor bence. Henüz oyuncu olmaya çabalıyorken iki film çekip kenarda oturmak hiç istediğim bir şey değil... Türk Sineması'nı yakından takip etmeye çalışıyorum. Taylan Biraderler'i beğeniyorum, Çağan Irmak, Yavuz Turgul, Zeki Demirkubuz'la çalışmayı çok isterim. Reha Erdem'in sinemasını da çok beğeniyorum...

ALEV ALEV BİR ANTİ-KAHRAMAN

Biraz insan, biraz iblis... Cehennem ateşinden yapılma bir motosikletle geziyor ve omuzlarının üstünde baş niyetine, alev alev yanan bir kurukafa taşıyor. Marvel evreninin nispeten az bilinen ama sıkı takipçileri bulunan ürpertici anti-kahramanı **Ghost Rider / Hayalet Sürücü,** sonunda beyazperdeye geliyor.

YAZI **KUTLUKHAN KUTLU**

"Hepiniz merak ediyosunuz di mi, nasıl gidiyorum suda ateşli ateşli diye..."

KÜNYE ***(çizgi roman, ilk versiyon)***

Adı Johnny Blaze
Mesleği Gösteri sürücüsü (Motosikletle tehlikeli atlayışlar yapıyor)
Baba adı Barton Blaze (öldü)
Anne adı Clara Blaze (öldü)
Doğum Yeri Waukegan, Illinois, ABD
Gücünün kaynağı İçinde taşıdığı iblis Zarathos'un özü
Güçleri İnsanüstü güç, hız ve dayanıklılık. Cehennem ateşi yaratabilme. Cehennem ateşinden yaratılmış motosiklet (Bu güçlerin hepsine iblis suretindeyken sahip oluyor; insan suretindeyken herhangi bir süper gücü yok.)

Nicolas Cage epey süredir bir süper kahraman oynamak istediğini söylüyordu. Sonunda muradına erdi - hem de koyu hayranı olduğu bir karakter rolünde: motosikletli, deri ceketli, bol metalli, omuzlarının üstünde baş niyetine alevler içinde bir kurukafa taşıyan, yarı iblis / yarı insan Ghost Rider. Peki Nicolas Cage'in dövmesini yaptıracak kadar sevdiği bu çizgi roman kahramanı ne menem bir şey?

Ghost Rider, "infazcı" olarak tanımlayabileceğimiz türden bir kahraman. Kötülükleri şiddetle cezalandıran, aman vermeyen, sert yöntemlere başvurmaktan çekinmeyen, dahası korkutucu görünüme sahip bir karakter. Üstelik bu görünüm tarzla ilgili bir seçim falan da değil - içinde bir iblisin özünü taşımasının sonucu. Şeytanla yaptığı anlaşmanın - bu türden anlaşmalarda adet olduğu üzere - beklenmedik sonuçlara ve yan etkilere yol açtığının kanlı/canlı/ateşli bir kanıtı kendisi: Johnny Blaze'in bedenini ele geçirdiğinde, dümende olduğunu o dehşetengiz suret ile ilan eden intikam zebanisi.

Aslında bu genel tanım bile alevler içindeki kurukafası ve motosikletiyle poz veren antikahramanı doğru anlatmıyor. Çünkü adına *Ghost Rider* denen çizgi roman uzun ve engebeli bir serüven aslında; bu karanlık kahramanın da birçok versiyonu var. Yeterince geriye baktığımızda, köklerinde bugün tanımıp bilinen karakterle tamamen alakasız, eski usül bir western / korku kahramanı görüyoruz: Motosiklet yerine atı var, doğaüstü güçleri yok, suçluların yüreğine korku salmayı amaç edinmiş bir silahşör kendisi (bugünkü Ghost Rider'ın babasından ziyade uzak akrabası olarak tanımlanabilecek bu karakter artık "Phantom Rider" olarak anılıyor.) Daha sonrasına, motosikletli ve çok daha bariz bir şekilde cehennemi kahramana gelirsek...Onun da üç ayrı basımı var. Bunlardan ikisinde, adına Ghost Rider denen karışımın insan tarafını, tehlikeli motosiklet gösterileri ve rekor denemeleriyle ünlü sürücü Johnny Blaze oluşturuyor. Ortadaki versiyonda, yani 90'lı yıllarda basılanında ise, bambaşka bir karakter Ghost Rider oluyor.

Bu ay izleyeceğimiz film, ilk Ghost Rider karakterini, yani Johnny Blaze'i kullanıyor. Gerçi *Ghost Rider*'ı sinemaya taşırken öyküsündeki birkaç şeyi değiştirmişler ama bu pek de şaşırtıcı bir durum değil. Ne de olsa Ghost Rider da birçok çizgi roman kahramanı gibi zaman zaman yeniden start edilmiş, olmadı baştan açıklanmış, ilk andan itibaren yoluna envai çeşit düzeltme ve dürtüklemeyle devam etmişti. Sonuçta "Ghost Rider" denince akla gelen şey, daha çok bir görüntü ve bir tavır; bunlara sadık kalındıktan sonra karakterin tarihiyle ilgili kimi şeyler değiştirilmiş, yan karakterler rötuşlanmış, ayrıntılar değiştirilmiş çok da önemli değil.

Johnny Blaze ilk olarak yetmişli yıllarda, Marvel'ın Spotlight denen serisinin beşinci sayısında sahneye çıkmıştı. Bugünün okuyucusuna hayli komik gelebilecek diyaloglarla, bazen her şeyin göz yaşartıcı bir şekilde denk düştüğü hissini yaratan o hafif tembel çizgi roman kurgulama formülleriyle bezeli ilk öyküler, Blaze'in küçüklüğünden başıyor, şeytanla anlaşma yapıp da kaderinin değişmesini, Ghost Rider haline gelişini anlatıyordu.

Giriş öyküsünde Johnny'nin mesleğinin

"Hadi albüm kapağı gibi yapalım, dik ve karizmatik durun."

baba mesleği olduğunu öğreniyorduk. Tehlikeli atlayışlar yapan bir motosiklet sürücüsüydü babası Barton Blaze. Bir rekor denemesinin ters gitmesi sonucunda ölünce, zaten annesiz olan Johnny'ye gösterinin sahibi "Crash" Simpson kol kanat geriyordu. Bunun sonucunda Johnny, Simpson, karısı ve onların kızı Roxanne ile birlikte büyüyordu - tabii ki gösterinin kucağında yetişmiş biri olarak, babasının izinden gitmemesi neredeyse imkansızdı. Bir iki noktada kader, hayati bir noktada ise Marvel evreninin şeytanı Mephisto devreye girip gidişatı okkalı bir şekilde değiştirseler de, nihayetinde her şey olacağına varıyor, Johnny Blaze motoruyla gösterideki yerini alıyor ve yirmi küsür arabanın üzerinden uçmak suretiyle şanına şan katıp ünlü Evel Knievel'a denk kabul edilen bir sürücü haline geliyordu.

Öte yandan bu hayli sarsıntılı yolculuğun ufak tefek yan etkileri de yok değildi. Mesela annesi ve babası olarak gördüğü iki kişi, yani Simpson ve eşi, Johnny'nin kendini kısmen sorumlu tutabileceği olaylar sonucu ölmüştü. Tabii bir de Johnny'nin karanlık bağlığında cehennemden kopup gelmiş gibi görünen bir iblise dönüşmesi meselesi vardı. Omuzlarının üstünde alevlerle sarılı bir kurukafa taşıyan, elinden cehennem ateşi püskürtebilen, insanüstü güce sahip bir yaratık... Hem de motosiklet üzerinde gezen bir yaratık. Hani sanki motorcu alt kültürü bağrına bassın, bu alt kültürün bir miti olsun diye yaratılmışa benzeyen bir şey.

Johnny'nin bu tuhaf surete bürünmesinin sebebi şeytanla yaptığı anlaşmaydı. Simpson'ı ölümcül hastalığından kurtarmak için Mephisto'ya ruhunu satan Johnny, anlaşmanın şartlarının ifade ediliş biçimindeki bir boşluktan faydalanarak kazıklanması üzerine kızıl renkli kurnaz şeytan ile köprüleri atmaya kalkıyordu...

Ama elbette Mephisto, tıpkı bu tür "ruh satın alma" anlaşmalarıyla iştigal eden tüm benzerleri gibi, işin ucunu bırakmıyordu. Bu ihtilaflı ayrılığın sonucunda Johnny'nin içinde, tabiri caizse, cehennemden bir parça kalıyordu: Zarathos denen iblisin özü. Gece geldiğinde bu öz - neredeyse bir kurt adam misali- bedenini ele geçirip onu bildiğiniz Ghost Rider'a dönüştürüyordu, ama bedeni bir iblisin suretini alan Johnny'nin zihni yine kendi zihni kalıyordu. En azından, ilk başlarda...

Mephisto aldığı çek karşılıksız çıkmış öfkeli bir satıcı edasıyla kendisine vaat

>>

edilmiş ruhun peşinde koşadursun, Johnny Blaze'in "Ghost Rider" denen iblis / insan bileşimindeki gücü zaman içinde değişiyordu. İlk başta sadece geceleri (her gece) Ghost Rider'a dönüşürken, zaman içinde etrafta bir kötülük olduğunda değişmeye başlıyor, daha sonraları ise dönüşümleri kontrol edebilir hale geliyordu.

Cehennem ateşinden yapılma bir motosikletin üzerinde Amerika'nın otoyollarında gezinen bu tuhaf anti-kahraman epey tuttu ve seksen sayıdan uzun bir maceranın ardından, her serinin rüyalarında gördüğü türden, düzgün bir sonla noktalandı. Ancak ABD çizgi roman sektörünün iki dev yayıncısından biri olan Marvel, 90'larda *Ghost Rider*'ı diriltmeye karar verdi. Bir önceki versiyonun sonunda Johnny Blaze kendini Zarathos'un özünden kurtarmış olabilirdi, ama ikinci şanslar konusunda çarelerin tükenmediği çizgi roman aleminde, hemen bir çözüm bulundu: Bambaşka bir karakter, Dannie Ketch adında bir genç Ghost Rider oldu. Hem de öylece kenarda duran bir motosiklete dokunması sonucunda! (Ama tabii ki biz onun alelade bir motosiklet olmadığını biliyoruz.) Dahası , Dannie'nin ne de olsa bir Johnny Blaze olmamasının etkisiyle herhalde, bu yeni Ghost Rider giyim kuşam konusunda seçimi insan yarısına bırakmaya da niyetli görünmüyordu. Sade bir giyime sahip olan Dannie, motora dokunduğunda birdenbire deri ceketli, bol metalle bezeli o tamdık kılığa (daha doğrusu o kılığın biraz güncellenmiş biçimine) bürünüvermişti birden.

Yarı iblis yarı insan motosikletli kahramanın bu ikinci sortisi de hayli başarılıoldu. Ancak 2000'li yıllardaki "ikinci diriliş"te yine Johnny Blaze vardı motorun üstünde (vaktinde kurtulduğu lanet, "geri gelmişti")

Evet, film çok da şaşırtıcı olmayan bir şekilde Johnny Blaze'i kullanmayı tercih ediyor... Ama yönetmen Mark Steven Johnson, filmde ikinci seriden de birtakım fikirlere yer verdiğini söylüyor. "İşin güzel yanı, her ikisinin en iyi taraflarını seçebilmeniz," sözüyle "birinci versiyon"a sıkı sıkı bağlı kalmak gibi bir derdi olmadığını gösteriyor zaten. "Ortalıkta kendinizi sadık kalmak zorunda hissedeceğiniz bir Frank Miller falan yok - ki bu da güzel bir şey. Biraz özgürleşmemi sağladı," diyor.

Mark Steven Johnson'ın ağzından "Frank Miller" lafı çıkınca ister istemez insanın ilk aklına gelen şey, *Daredevil* (ne de olsa 80'lerin başındaki katkısıyla bu seriyi dikkat çekici hale getiren kişiydi Miller). Johnson, çok kötü iş yapmamasına karşın pek de beğeniyle karşılandığı söylenemeyecek olan bu çizgi roman uyarlamasını çekmişti daha önce - yani Marvel'ın süper kahramanlarına yabancı değil. Şimdi aynı yayıncının nispeten az bilinen bir karakterini filme taşıyor. Kendi de sözünü ettiği gibi, Miller'ın adı gibi ağır bir paket getirmiyor *Ghost Rider* yanında. Nihayetinde bu motorlu yarı-iblisin çoğu hayranı bile, serinin her açıdan pürüzsüz olmadığını kabul ediyor. Muhtemelen bu durumdan yola çıkan Johnson, filmde *Ghost Rider*'ın başlangıç öyküsünde biraz değişikliğe gitmiş. Söylediklerine bakılırsa, Mephisto ile Johnny Blaze arasındaki anlaşmanın doğasını değiştirmiş gibi görünüyor: Onun filminde Mephisto, ortaklıktaki en iyi sürücüye gidip ondan kendisinin "ödül avcısı" olmasını istiyormuş. Sürücü bunu kabul ederse Ghost Rider'a dönüşüyor ve "cehennem kaçakları"nı bulup yakalamayı görev ediniyormuş.

Bu yeni açıklama, öncekinden epey farklı. En başta, Ghost Rider'ı etrafındaki kötülüklere tepki veren bir varlık olmaktan çıkarıp, Şeytan'ın özel adamı gibi bir konuma getiriyor - biraz Spawn karakterini andıran bir durum bu. Kendi eliyle adalet dağıtan başına buyruk anti-kahramandan karşı yakaya doğru atılmış uzunca bir adıma benziyor... Ancak nihayetinde anti-kahramanımız yine kötülerin, cehennem varlıklarının peşine düşmüş oluyor. Bu yeni açıklamanın getirdiği bir ekstra ise, çizgi romanın tarihinde birden fazla Ghost Rider olmasını basit ve şık bir biçimde açıklayabilmesi.

Mark Steven Johnson'ın kendi *Ghost*

Süper kahramanlar için aşk her zaman zor...

Rider'ıyla ilgili söylediği önemli şeylerden biri de, filmin şiddet ya da korkutuculuk açısından fazla "sert" olmayacağı. Önceleri *Blade* filmlerinin yazarı David Goyer tarafından kaleme alınmış bir senaryo vardı... Johnson bu senaryonun güzel ama hayli karanlık olduğunu, ancak *Ghost Rider* gibi pahalı bir filmin mümkün olduğu kadar çok sayıda seyirciyi hedeflemesi gerektiğini söylüyor. Bakalım kağıt üzerinde kendine az sayıda da olsa hareketli takipçiler edinmiş olan bu haşin süper kahraman, perdeyi de ateşe verebilecek mi... TF

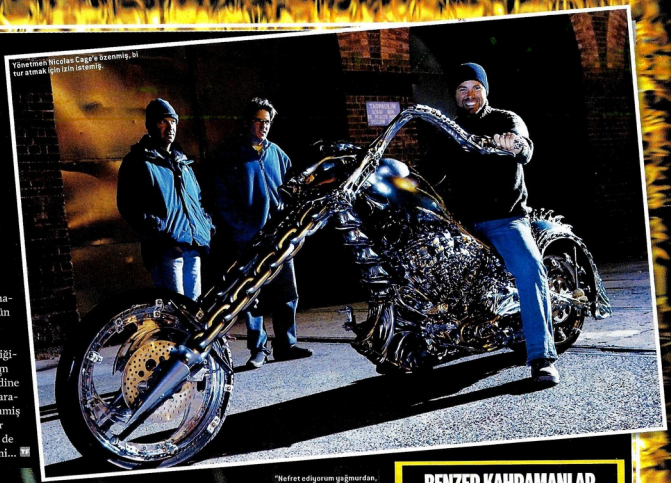

Yönetmen Nicolas Cage'e özenmiş, bi tur atmak için izin istemiş.

"Nefret ediyorum yağmurdan, ıslak kedige döndüm."

BENZER KAHRAMANLAR

PUNISHER

"İntikamcı" ve "anti-kahraman" deyince ilk akla gelen karakterlerden biri. Marvel evreninin suçluların gözünün yaşına bakmayan infazcısı, beyazperdeye aktarılınca sinemaseverlere epey tanıdık gelmişti... Ne de olsa 70'lerde ve 80'lerde yükselen Dirty Harry ve Death Wish türü silahlı intikamcı serileriyle aralarında "kan bağı" vardı.

SPAWN

Doksanlı yıllardaki "karanlık süper kahraman eğiliminden en çok faydalananlardan biri olmuştu Todd McFarlane'in karakteri. Gerek cehennemle ilişkisi (bir iblisle yaptığı pazarlık sonucu cehennemden çıkıp dünyaya geliyordu), gerek korkutucu görünümü, gerekse giderek daha büyük bir gururla boynunda taşıdığı "anti-kahraman" etiketi vasıtasıyla, Ghost Rider ile epey bağa sahip olduğu söylenebilir. 90'larda umulduğu derecede başarılı olmayan bir film uyarlaması da yapılmıştı.

HULK

Marvel evreninde çift kişilikli olmaktan dem vurulunca ilk akla gelen kahramanlardan biri. Öte yandan, "süper güçlü" kişiliğine hakim olmada en büyük güçlüğü yaşayanlardan da biri kendisi. Bruce Banner ve "sefil insanı ezecek!" Hulk, modern çizgi roman aleminin Dr. Jekyll ve Mr. Hyde'ı olarak her dönem popülerliğini korudu. Birden fazla film uyarlaması var.

THE CROW

Önce James O'Barr imzalı etkileyici bir çizgi roman, ardından da Alex Proyas imzalı çarpıcı bir filmle kendini tanıtmıştı Eric Draven. Mezarın ötesinden gelen ve Zarathos'u aratmayan intikam ateşiyle, aman vermez tavrıyla ve genel havasıyla, unutulmaz bir anti-kahraman.

Sis ve Gece, nihayet...

Sis ve Gece'nin yılan hikayesine dönen sinema uyarlamasıyla nihayet müşerref oluyoruz. Turgut Yasalar'ın yönettiği filmde, Uğur Polat'ın çevresinde toplanmış güçlü bir oyuncu kadrosu arzı endam ediyor

YAZI VE SÖYLEŞİ **TALİP ERTÜRK**

Ahmet Ümit, Türk edebiyatının en mühim isimlerinden biri. Önemini tartışmak isteyenleri şöyle kenara alırsak, en tanınmış yazarlarımızdan biri olduğu hususunda kimse tartışmaya girmeyecektir herhalde. Nereden belli? Mesela yazımıza konu olan *Sis ve Gece* için kimse, "Ahmet Ümit'in romanından uyarlama" demeyecektir etmiyor, ne Turgut Yasalar'ın, ne de Uğur Polat'ın adı geçiyor ilk elde... *Sis ve Gece*, yazarın en bilinen romanlarından biri (aynı zamanda ilki de). Memleketimizde örneği üçü beşi geçmeyen polisiye edebiyatın köşetaşlarından desek yalan olmaz.

Romanın sinema macerası ise bir parça karışık. Okuyup bayıldığı eserin haklarını Ahmet Ümit'ten satın alan Sinan Çetin, *Romantik* adıyla giriştiği projeden alnının akıyla çıkamadı ve yıllara yayılan maceradan karşımıza bir filmle gel(e)medi. Sonunda *Romantik*'ten umudunu kesen Ahmet Ümit, romanının haklarını Turgut Yasalar'a devretti. O da maşallah eline çabuk bir yönetmenmiş; parayı bulana kadar ağırdan aldı ama bütçeyi denkleştirir denkleştirmez tez elden kolları sıvayıp kısa zamanda filmini çekti, bu ay da önümüze koyuyor işte.

Sis ve Gece, bir gizli servis elemanı olan Sedat'ın öyküsünü anlatıyor. Sedat, işinden başka bir şeyi gözü görmeyen, hayatını meslğine adamışlardan. Ailesini boş vereli çok olmuş. Kalbini, bir güzel sanatlar öğrencisi olan genç Mine'ye kaptırmış. Karısından boşanamıyor, Mine'yle de olamıyor. Derdi büyük velhasıl. Ama daha da büyüyecek haberi yok: Teşkilattan pek sevgili ağabeyi Yıldırım'ın bir cinayete kurban gitmesinin üzerine, bir de amirlerinin bürodaki kıyımından nasibini alıp pasifize edilecek. Bu sırada Mine ortadan kaybolacak. Pastanın üzerindeki kiraz misali; Mine'nin eski sevgilisi ve aynı zamanda örgüt üyesi olan Fahri, Sedat'ı öldürmeye kalkacak... Adamımızı bayağı şenlikli günler bekliyor anlayacağınız...

Olaylar, temelde Sedat'ın sevdiği kadını arama sürecinin çevresinde gelişse de, hikaye yan karakterler hususunda hayli zengin aslında. Mine'nin komşuları Madam Eleni ve kızı Maria (Ayten Uncuoğlu ve Sara Meriç Cinbarcı), dünün harbi delikanlısı Şeref (Ümit Çırak), çocuk satıcısı Piç Neco (Tardu Flordun), baba ve eş katili Cuma (İlyas Salman), solcu sahaf Sinan (Devrim Nas), Mine'nin eski sevgilisi Fahri (Yetkin Dikinciler), Yıldırım'ın karısı Gülseren (Sema Çeyrekbaşı), yargısız infaz suçlamasıyla yüz yüze kalan Naci (Oktay Kaynarca), her şeyin farkında olup sabırla bekleyen Sedat'ın karısı Melike (Tülay Günal) ve kayıp kız Mine'nin annesi Selma (Itır Esen), öyküyü derinleştirme işlevini başarıyla yerine getiriyor. Kağıt üzerinde, yapımcılar karakter galerisi kıvamındaki filmi geniş bir oyuncu kadrosuyla zenginleştirerek bu durumu avantaja dönüştür-

AHMET ÜMİT: Bu sefer içime sindi

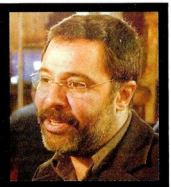

Ahmet Ümit şu sıralar ilk göz ağrısını perdede izleyecek olmanın keyfini sürüyor...

***Sis ve Gece* ilk romanınızdı değil mi?**
İlk polisiye romanımdı, 1996 Ekim'inde basılmıştı sanırım.

Sinema uyarlaması biraz maceralı oldu. Önce Sinan Çetin, şimdi Turgut Yasalar...
97'de romanın film haklarını Sinan Çetin'e sattım, hikayeyi çok beğenmişti. Proje *Romantik* adıyla başladı ancak süreç içinde hikaye tamamen başka bir şeye dönüştü. *Sis ve Gece*'yle bir alakası kalmamıştı artık, bunu Sinan da söylüyor zaten. Üç yıllık bir anlaşma yapılmıştı, bu süre dolunca Turgut Yasalar kendi projesiyle geldi, hakları ona devrettik.

Projeye ne kadar katkıda bulundunuz, sete de gitmişsiniz sıkça sanırım...
Senaryo aşamasından itibaren Turgut'la hep iletişim halindeydik. Benden fikirler aldı, bir kısmını kullandı bir kısmında kendi yolunu seçti. Hikayede birçok değişiklik yapıldı ama sonuçta çıkan iş içime sindi. Sinema başka bir sanat formu, edebiyat başka. Dolayısıyla film ve romanın birbirlerinin başarısına etki etmesi gibi bir durum söz konusu değil.

Oyuncu seçimine katkıda bulundunuz mu?
Evet o konuda da fikir alışverişinde bulunduk. Turgut çok güzel bir kadro kurdu, Uğur Polat çok iyi bir Sedat olmuş. Artık başrol seviyesinde olan birçok oyuncuyu nispeten küçük rollere ikna etmek de Turgut'un başarısı. İnsanlar senaryodan çok memnun kaldılar ve bu projenin içinde olmak istediler.

Filmi izlediniz mi?
Kaba montajından sonra izledim, müziksiz falan. Çok içime sindi. Son hali daha iyi olacak kesinlikle ama bu haliyle bile beni etkiledi.

Romanın alametifarikası sürpriz finali, malum. Film de romanın yarattığı o şok etkisini yaratmayı başarıyor mu?
Ben kitabın yazarı olmama ve hikayeyi tüm ayrıntısıyla bilmeme rağmen çok etkilendim, gözlerim doldu. İzleyici için büyük sürpriz olacak, Turgut o etkiyi yakalamayı başarmış bence.

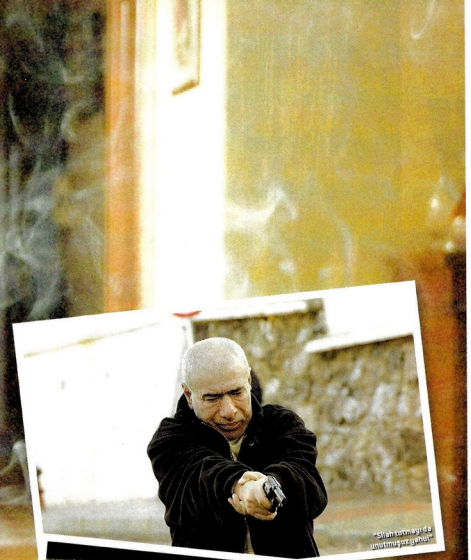

"Sinan tutmayı da unutmuş gazeteyi..."

"Abi bak böyle tutacaksın..."

meyi başarmış gibi görünüyor. Yan rolleri saydık döktük, peki başroller? Sedat rolünde "gerçekten kabiliyetli" usta aktör Uğur Polat'ı, Mine karakterinde ise modellikten sinemaya zıplayan, *5 Vakit*'in köy öğretmeni Selma Ergeç'i izliyoruz. Bu durumda, başrolün güzellik/yetenek oranı *Total Film*'e gayet uygun görünüyor...

Romanda Ahmet Ümit karakterler konusunda cömert davranırken, İstanbul'u da etkin biçimde kullanmıştı; Turgut Yasalar'ın bu pası gol yapıp yapamayacağı merak konusu. Senaryoyu Ümit'in desteğiyle yazan Yasalar'ın ilk filmi *Leoparın Kuyruğu* idi hatırlarsanız; böylece Yasalar yaklaşık sekiz yıl sonra ikinci metrajını önümüze getirmiş olacak. 2002'den bu yana projenin üzerinde çalıştığını da ekleyelim. Yönetmen henüz ikinci filminde sinemamızın ilk "eli yüzü düzgün sürpriz finalli polisiye filmi"ni çekmiş olursa hiç şaşırmayın. Evet doğru bildiniz, *Sis ve Gece*'nin finali hayli etkileyici, ama hiç uğraşmayın "hayatta tahmin edemezsiniz"... TF

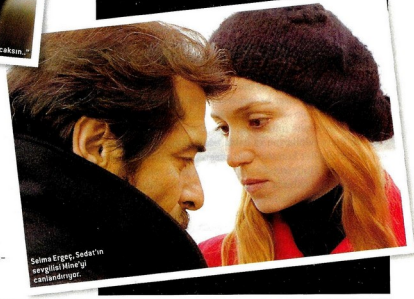

Selma Ergeç, Sedat'ın sevgilisi Mine'yi canlandırıyor.

Her Şey Hayalle Başlar

Tüm zamanların en başarılı müzikal şovlarından biri beyazperdede... Başroller, Jamie Foxx ve Beyoncé'ye verildi. Cepte ne var ne yoksa, bu işe yatırıldı. Vizyonun en kıpır kıpır filmi, Dreamgirls / Rüya Kızlar'a hepiniz hoş geldiniz...

YAZI **SİÂN LLEWELLYN**

New York, son birkaç yıldır filmlerden uyarlanan müzikallerin işgali altında. *Hairspray*, *Kirli, Çürük ve Adi*, *Evlilik Öpücüğü*, *Yapımcılar* gibi uyarlamaların yanı sıra, son olarak *Sensiz Olmaz* ve *Bu Nasıl Sarışın?*'ın da gruba eklenmesiyle, liste giderek kabarık bir hal almaya başladı. Elbette Hollywood da bunun altında kalmayarak, ünlü müzikalleri birer birer beyazperdeye transfer ediyor. İşte bu transferlerden sonuncusu, *Rüya Kızlar*. 25 yıl önce *Rüya Kızlar*, New York'taki en büyük müzikaldi. Beş yıl boyunca aralıksız sahneye konmuş ve Tony ödüllerine 13 dalda aday olup, altısını kazanmıştı. Sinemanın müzikaller konusundaki cesaretini yeniden kazandığı bu çağda, *Rüya Kızlar*'ın Hollywood'a geçiş yapma şansı, diğer tüm müzikallerden daha fazlaydı. (Aslında en muhtemel tercih *Chicago* idi, ama o zaten birkaç yıl önce uyarlanmıştı.)

Daha önce *Gods and Monsters*'ın senaryosuyla Oscar ödülü kazanmış, *Chicago*'nun senaryosuyla da aday olmuş yönetmen Bill Condon, saat farkına henüz uyum sağlayamadığından uyuyakalıp, *Total Film* ile randevusuna geç kalıyor. Bu yüzden karşımıza oturduğunda oldukça şaşkın bir halde. Kafein depolamaya ihtiyacı olduğunu söyleyip, bir kola ısmarlıyor. Uyku mahmurluğundan sıyrılır gibi olduğunda da >>

Hadi kızlar! Karın içeride, popo dışarıda. Ama, seninki biraz fazla dışarıda galiba...

konuşmaya başlıyor: "Müzikalleri sevmeme rağmen, beyazperdeye uyarlanması gereken fazla müzikal olduğunu sanmıyorum. İşte *Rüya Kızlar*, o az sayıdaki müzikallerden biri. Gösteri bir sahne arkası müzikali olduğu için, filme dönüştürürken pek sorun yaşamadık. Bir müzikal eğer şarkıcılarla ilgiliyse, film için çok daha gerçekçi bir ortam oluşturulabiliyor. Çünkü seyirci o karakterin şarkıcı kimliğini kabullenince, diyalogların müzikle kesilmesi, pek göze çarpmıyor. Bu sebepten dolayı, *Chicago*'da, filmi Roxy'nin hayal dünyasında kurmaya gerek duymuştuk. O filmde, gardiyanların ve avukatların şarkı söyleyip dans edeceklerine insanları inandırmak zorundaydık. Bu da ancak bir hayal dünyasında mümkün olabilirdi."

Bill Condon bu sefer de susmak bilmiyor. Kafeinden olsa gerek... "*Chicago*'yu yazdıktan sonra, aynı deneyimi bir kez daha yaşamak istemiştim. Ancak bu kez kesinlikle yönetmenlik de yapmalıydım. *Rüya Kızlar*, sinemanın elinden kaçırdığı bir fırsattı, çünkü sinemada müzikallerin demode olduğu bir dönemde sahneye konmuştu. 25 yıl gibi uzun bir süreden sonra uyarlanmasının sebebi de bu. Filmin yapımcısı Larry Mark ile birlikte, gösterinin yapımcılarından David Geffen'in aklını çelmeye çalıştık. Neyse ki kendisini filmi yapmak için doğru zaman olduğuna ikna ettik."

Bu noktada Condon'ı durdurup, araya girmek lazım. Çünkü henüz filmle ilgili yeteri kadar bilgi vermiş değiliz. İlk olarak, şunun bilinmesi gerekiyor: Yaygın inanışın tersine, *Rüya Kızlar*, Diana Ross'un da üyelerinden biri olduğu 60'ların en ünlü gruplarından The Supremes'in öyküsünü anlatmıyor. Ancak tabii ki iki öykü arasında paralellikler var: Hem The Supremes hem de *Rüya Kızlar*'daki kurgusal The Dreamettes grubunun üyeleri, vokalistlikten geliyor. Diana Ross, The Supremes grubunun gerçek solisti Florence Ballard'ı yok sayıp, kendini ön plana çıkarmayı başarmıştı. Tıpkı filmde Deena Jones'un (Beyoncé Knowles), Effie White'ı (Jennifer Hudson) gölgede bıraktması gibi. Yapımcıların söylediğine göre, benzerlikler burada son buluyor. Tabii Beyoncé'nin, karakterini canlandırırken Diana Ross'u model almasını hesaba katmazsak...

> **"BURADA KOMİK EDDIE'DEN ESER YOK!"**

"Birçok konser kaydını izledim, ona saygım sonsuz. Ross'u zaten severdim, ama artık çok daha büyük bir hayranıyım." Bu kadar sevdiğine göre, kendisiyle ilk karşılaştığında ona neler söyledi acaba? "Tüm yaptıkları için ona teşekkür ettim. Bu film tam olarak onu anlatmıyor, ama Deena'nın bakışlarından performanslarına kadar, tüm temel özelliklerini belirlerken ondan ilham aldım." Elbette *Rüya Kızlar*'ın kadrosu Beyoncé'den ibaret değil. Sıra, filmin ağır toplarıyla tanışmanıza geldi. Jamie Foxx grubun vicdansız menajeri Curtis'i, Danny Glover Curtis'in eski akıl hocası Marty'i, Eddie Murphy ise kariyeri boyunca canlandırdığı en önemli karakter olan James "Thunder" Early'i canlandırıyor ki bu rolle En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu Altın Küre'sini de aldı.

Condon ağır toplarından bahsetmek için, kolasını içmeye ara veriyor. "Senaryo biter bitmez, David Geffen'a Murphy ve Foxx'u önermiştim. Büyük bir stüdyo filmi çekmekle bağımsız bir film çekmek arasında şöyle bir fark var: Stüdyo istediğinizi vermek için elinden geleni yapıyor. Eddie Murphy'nin Dream Works ile uzun bir geçmişi varmış zaten. Bu yüzden ilk önce onu kadroya dahil ettiler ve Eddie alışılandan çok daha farklı bir role büründü. Burada komik Eddie'den eser yok." Murphy, saç kesimi ve kaba tavırlarıyla gerçekten de tanınmayacak halde. 45 yaşındaki komedyen, yaşadığı değişimi anlatıyor: "Tamamen farklı bir çevreye adım atmış oldum. Hiç müzikal bir filmde oynamamıştım. Kameranın karşısında dans etmek zorunda kalmamıştım. Şimdiye kadar kayda değer ne yaptıysam, hep ardına saklanabileceğim kadar makyaj oldu yüzümde." Bir *Sosyete Polisi* kahkahası atıyor: "Artık yok!"

Foxx da Murphy ile aynı fikirde: "Eddie Murphy bambaşka biri oldu. Onu izlerken, Eddie olduğunu unutuyorsunuz. Tamamen karakterin içine girmiş durumda. Filmin çekim aşamasında, özel hayatında da karanlık günler yaşıyordu (eşinden boşandı). Bu yüzden tüm bunların performansına yansıdığını düşünüyorum." Peki ya Foxx'un entrikacı Curtis Taylor tiplemesine ne demeli? Gülerek cevap veriyor: "Curtis'in karanlık bir karakter olduğunu düşünüyorum, bu yüzden bir kurtarıcı filan gibi gözükmesini istemedim. Farkındaysanız, onun için The Dreamettes'in sadece ticari bir değeri var. Ben de onun bu karanlık ve zalim yönünü vurgulamak istedim."

Foxx'un abarttığını söyleyemeyiz. Filmde Curtis'in karısına çok kızgın olduğu bir sahne var. Gerilim öyle yüksek boyutlarda ki, her an karısına sert bir tokat atacak gibi duruyor. Anlık tahmin edileni yapmıyor. Foxx'a göre bu, Curtis'i özetleyen, çok önemli bir sahne: "Adını açıklayamayacağım bir mafya babası bana, şiddet tehdidinin, şiddetin kendisinden çok daha etkili olduğunu söylemişti. İnsanları en kötüsünü yapacağımza inandırırsanız, elinizi kirletmeden çok daha ürkütücü olabilirsiniz. Curtis ile bunu başarmak istedim."

Şimdi derin bir nefes alın. Filmin asıl rol çalan oyuncusunu açıklıyoruz: Jennifer Hudson. Bu isim size bir şey ifade etmiyor mu? Olabilir. Kendisi Amerika'daki Pop Star yarışmasının üçüncü sezon yarı-finalistlerinden biri. Birinciliği başkasına kaptırmış olsa da, görünüşe göre amacına fazlasıyla ulaştı. *Rüya Kızlar*'ın seçmelerinde, aralarında yarışmanın birincisi Fantasia Barrino'nun da olduğu yüzlerce kızın önüne geçip, rolü kapmayı başardı. *Rüya Kızlar* müzikal-komedi dalında En İyi Film Altın Küre'sini alırken, Hudson da En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ödülünü kucakladı. Demek ki, Pop Star yarışmaları iyi bir şeylere de vesile olabiliyormuş.

BEYONCÉ

Rüyayı yaşamak...

Sizce insanlar *Rüya Kızlar*'ın hikayesini, Destiny's Child'ın hikayesiyle karşılaştıracaklar mı?
Başlangıçta, insanlar kendi hayatımı canlandırdığımı sanacaklar diye tedirgin olmuştum. Çünkü iki öykü gerçekten de benzerlikler taşıyor. Ancak filmi izlediğinizde göreceksiniz ki, Deena benim asla yapmayacağım birçok tercih yapıyor. Destiny's Child'ın güzelliği, grup üyeleri olarak, hepimizin çok iyi dost olmasında yatıyor. Sırf birlikte şarkı söylemeyi sevdiğimiz için birlikte bir albüm daha çıkardık mesela.

Hala görüşüyor musunuz?
Evet. Hatta gelecek hafta Los Angeles'ta buluşuyoruz, çünkü Şöhretler Yolu'nda bize de bir yıldız verilecek. Çok heyecanlıyız!

Şu ana kadar rol aldığınız filmler oyunculuk deneyimi açısından faydalı oldu mu?
Hepsinden çok şey öğrendim ve rol aldığım filmlerin tümünden gurur duyuyorum. Çok küçük adımlarla ilerliyorum. Mesela komedi filmlerinde rol alacağım hayatta aklıma gelmezdi. Foxxy Cleopatra (*Avanak Ajan: Altın Kuş*) rolünü ilk okuduğumda, başaramayacağımı düşündüm. Ama başardım ve kendimle gurur duyuyorum. Önceki filmlerimden kazandığım deneyimler, beni *Rüya Kızlar*'a hazırladı. Sanıyorum ki, bu film de beni daha zor rollere hazırlıyor.
Dave Wolfe

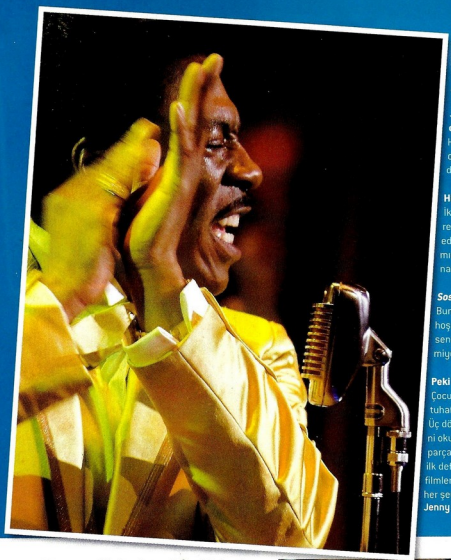

EDDIE MURPHY

James "Thunder" Early günleri...

James'in iş çevresinden dışlandığı sahne, filmin en dokunaklı anlarından birini oluşturuyor. Siz hiç bu şekilde aşağılandınız mı?
Hayır. Yaratıcılığımın tıkandığı ve filmlerimin iş yapmadığı zamanlar oldu, ama hiçbir zaman dibe vurduğumu ve seçeneklerimin tükendiğini düşünmedim.

Hiç stand-up yapmaya geri dönmeyi düşündünüz mü?
İki üç yılda bir, stand-up yapmak için teklif alıyorum. Eskiden olsa hemen reddederdim, ama şimdi bir daha asla stand-up yapmayacağımı iddia edemem. Çünkü son şovumdan bu yana, hem özel hem de mesleki yaşamımda çok şey değişti. Bir yandan da sahneye adım attığımda, ortaya nasıl bir şey çıkacağını merak etmiyor değilim.

***Sosyete Polisi 4* söylentileri doğru mu?**
Bununla ilgili olarak birkaç kez toplandık ve dördüncü filmi yapma fikri hoşumuza gitti. Konuyla ilgilenen bir yapımcımız var. Kayda değer bir senaryo yazmaya çalışıyorlar. Bu filmi, sırf yapmış olmak için yapmak istemiyorum.

Peki *Shrek The Third* çalışmaları nasıl gidiyor?
Çocuklarım Shrek'e bayılıyor! *Shrek The Third*, çok eğlenceli bir film. İşin tuhafı, *Shrek* filmlerini seslendirirken, diğer oyuncularla birlikte çalışmıyoruz. Üç dört ayda bir stüdyodan çağırıyorlar ve başka biri Mike Myers'ın repliklerini okurken, ben de kendi karakterime ses veriyorum. Yani seslendirme işlemi, parçalar halinde gerçekleşiyor. Dolayısıyla, filmi ilk izlediğimde, gerçekten de ilk defa izlemiş oluyorum! Olay örgüsünü izlerken öğreniyorum. Bu, Shrek filmlerini seslendirmenin dezavantajlarından biri. Film tamamlanıncaya kadar, her şey büyük bir yap-boz gibi kalıyor.
Jenny Cooney

Yönetmen, Hudson'ı nasıl seçtiğini anlatıyor: "Hollywood'da, 'yönetmenliğin yüzde 90'ı doğru oyuncuyu seçmektir' diye eski bir söz vardır. Bu filmde de, Effie rolü için doğru oyuncuyu bulmak, kadro oluşturma işinin yüzde 90'ını tamamlamak demekti. Effie, *Rüya Kızlar* müzikalinin en önemli sanatçılarından Jennifer Holliday'in boşluğunu dolduracaktı ve bu o kadar da kolay bir iş değildi. Holliday, sahnede unutulmayacak bir performans sergilemişti, bu yüzden bizim de *And I Am Telling You I'm Not Going* adlı şarkının hakkını verebilecek birine ihtiyacımız vardı. Bütün oyuncu seçimlerini doğru yapmış olsak bile, Effie rolü için yanlış oyuncuyu seçmemiz, filmin tümüne mal olabilirdi." Tabii her şey Hudson'ın şarkı söyleme kabiliyetiyle hallolmuyordu, çünkü işin bir de oyunculuk boyutu vardı ve Hudson'ın oyunculuk yapıp yapamayacağına dair kimsenin en ufak bir fikri bile yoktu. Kendisi de dahil. Tek bir şey kesindi, film beğenilmese bile, soundtrack piyasası muhteşem bir albüm kazanacaktı. Öyle de oldu. (İlgileniyorsanız, oyuncuların filmde söylediği şarkılardan oluşan albüm, Şubat ayı içinde Türkiye'de piyasaya çıkıyor.)

Hudson ile buluştuğumuzda, *Rüya Kızlar*'da rol aldığı için hissettiği şaşkınlıktan hala tam olarak kurtulamadığı açıkça fark ediliyordu. Ne de olsa, planları arasında oyunculuk yoktu. "17 yıldır şarkı söylüyorum. Dolayısıyla müziğe öyle odaklanmıştım ki, *Rüya Kızlar* projesine kadar oyunculuk yapmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ama senaryoyu okuduğumda, Effie rolünü öyle çok istedim ki, o rolü almak için karşıma çıkacak herkesle mücadele etmeye karar verdim."

Film Altın Küre ödüllerinin verildiği geceye damgasını vurunca, ister istemez Oscar dedikoduları da kuvvetlendi. Foxx ve Condon'ın, Oscar'ın yabancısı olmadıklarını biliyoruz, ancak her ikisi de filmi Oscar ile ilişkilendirmek için daha erken olduğunu düşünüyorlar. Oscar'dan bahsedince Condon şöyle politik bir cevap veriyor: "Henüz bu konuda yorum yapmak için çok erken. Bu yollardan daha önce de geçmiştim. En iyisi, ödül alırsak sevinmek, alamazsak da buna üzülmemek..." Foxx da aynı fikirde: "Şimdiden bunun hesabını yapamayız, çünkü çok erken. Elbette Bill'e böyle bir şerefin bahşedilmesini, Jennifer'in heyecanla ayağa fırladığını görmek isterim. Ancak kendimi bu hayallere kaptırmak istemiyorum." Hınzırca gülümsüyor. "Elbette ödül almak benim de çok hoşuma gidiyor." TF

“Nazım’ın döneminde yaşasaydım hapiste yatmasına göz yumamazdım...”

Biket İlhan’ın Mavi Gözlü Dev’inde dünyaca ünlü şairimiz Nazım Hikmet’e hayat veren **Yetkin Dikinciler**, projeye dahil oluşunu, çekim günlerini, şaire hayranlığını ve yeni projelerini bir çırpıda anlatıverdi...

SÖYLEŞİ **TALİP ERTÜRK**

Nazım Hikmet rolü için yönetmenin ilk tercihi sizdiniz değil mi? Hayli eski bir proje üstelik, *Babam ve Oğlum*’dan falan önce...

Proje aslında çok eski. Benim dahil olmam neredeyse dört yıl öncesine uzanıyor. Başlangıç için kaynak bulunamamıştı ama film yola çıktıktan sonra daha çok sahip çıkıldı, bu da bana mutluluk veriyor... *Mavi Gözlü Dev*, hayatımın en önemli işlerinden biri. Benim için her anı değerli. Bu filmle ilgili ne konuşulursa heyecanlanırım. Çok önemsedim, duygusal olarak çok içine girdim. Ama bir yandan da bir rol oynadım, son kertede. Bir proje içinde birini canlandırdım sonuçta...

Biket İlhan da filmi "hayatımın projesi" olarak tanımlıyor zaten...

Evet. Çünkü tarihte kendini bu kadar önemle var etmiş insanlarla ilgili bir iş yapıldığında bu, yapan kişinin hayatının projesi olmalı zaten. Yönetmenin de oyuncunun da... Evet belgesel çekmiyoruz, kurgusal bir film çekiyoruz. Ama birini anlatıyoruz, bu da büyük sorumluluk...

Dört yıl öncesine uzanırsak, nasıl dahil olmuştunuz projeye?

Ölüm ve Kız adlı bir oyunda izlemişti beni Biket İlhan, Tiyatro Pera’da. Fuayede beni tebrik etmişti gelip. Bir süre sonra Metin Belgin aradı, senaristimiz yani. “Yetkin sana bir şey okutmak istiyorum” dedi. Gittim; *Mavi Gözlü Dev*. “Nazım’ın filmini mi yapacaksınız” dedim, “Evet” dediler. Bugünkü senaryo gibi değil ama o versiyonunu da çok beğenmiştim. “Beğendin mi?” diye sorulunca, ben de “Nasıl beğenmem, yapılmadığı kabahat” dedim. “Biz seni Nazım’ımız olarak düşünüyoruz” dediler, oradan itibaren dahil oldum projeye.

Gerçek bir karakteri canlandırmak, oyuncuya başka türlü bir sorumluluk yüklüyor, hele ki Nazım Hikmet gibi tartışmalı bir karakter...

Nazım’ın kendisi benim için yeterli motivasyonu sağladı zaten. Cevat Çapan’ın şöyle bir saptaması vardır Nazım’la ilgili: “Her sanatçı kendi sanatıyla ilgili ilham alır ondan.” Nazım’ın hangi eseriyle buluştuysam, sahneleme duygusu yaratmıştı bende, gençlik yıllarımda özellikle. Başlı başına bir ilham kaynağıydı. Esinlenme zorluğu yaşamıyor insan. Nazım seni kucaklıyor ve beraber yürüyor seninle. Nazım Hikmet yüzleşemediğimiz geçmişimizin bir parçası bence.

Role hazırlanırken bayağı kilo vermişsiniz, başka ne tür hazırlıklarınız oldu?

Çok okudum ve çok dinledim. Ama şuna baştan karar vermiştik, Nazım’ı taklit etmeyecek, onu hissedip kendimizce yorumlayacaktık. Nazım’ın sesindeki büklümü yakalamaktansa, yüreğindeki büklümü yakalamayı tercih ettik açıkçası... Beykoz’daki eski Sümerbank Fabrikası’ndaydı setimiz ve orası evimiz oldu 41 gün boyunca. Özellikle Nazım’ın odasıyla ilgili çekimler beni çok iyi hazırladı. Önce hapisteki sahneleri çektik, bu da benim izolasyon duygusunu kavramamı sağladı. Çekimlerin sonuna kadar da, her adımda Nazım’ın yaşadığı zorlukları ben de oyuncu olarak yaşadım. Gün be gün, adım adım onu kendime daha yakın hissettim. Artık son günlerde gözümü kapadığımda onu duymaya başladım. Oyuncu olarak Nazım’la bu buluşma beni sette tatmin etti. Tek sıkıntım çekimlerin bitmesi oldu.

Benzerlik araç sonuçta, onu amaç edinmemek lazım...

Evet kesinlikle. Sonuçta belgesel çekmiyoruz, amaç o duyguyu verebilmek. Ben Nazım’ın yaşadığı yıllarda yaşıyor olsaydım, onun hapiste yatmasına göz yumamazdım, mutlaka bir şeyler yapardım. Ya da yanındaki hücrede olurdum zaten...

Filmin konu ettiği dönem, Nazım Hikmet’in en üretken ve özel hayatında en çalkantılı yıllarına denk geliyor...

Bursa Hapishanesi en çok ürettiği, yaşamaya

gürül gürül devam ettiği yıllar. Kendisinin de söylediği gibi dışarıdaymış gibi yaşamaya devam ediyor o dönemde. Aşk hayatı da hareketleniyor, ilginçtir. Günün belli saatlerinde elindeki tüm işleri bırakıp Piraye'yi düşünüyor mesela. Bursa Hapishanesi, Nazım'ın hayatında çok önemli ama sonuçta film belli bir dönemi ele alıyor. Kendi aramızda espri yapıyoruz, bu film tutarsa Nazım'ın Moskova yıllarını da çekeriz diye.

Filmi nasıl buldunuz?

Hedeflediğimiz gibi, Biket İlhan'ın "Ben bir insan görmek istiyorum" sözüne uygun bir film olduğunu gördüm. Tatmin olduğumu söyleyebilirim açıkçası... Tabii izlediğim filmin son hali değil. Yönetmenim de her vesileyle benden çok memnun olduğunu söylüyor sağ olsun. Nazım'ı tanımayanlar varsa ve tanışmalarına vesile olursa bu film, bu bile başlı başına büyük bir adımdır diye düşünüyorum...

Nazım Hikmet hepimizin tanıdığı bir karakter ama insanlar hikayesinin ayrıntılarını tam bilmiyorlar...

İnsanların Nazım'ı ucundan kıyısından bilmesi ama özünden uzak olması gibi bir durum var gerçekten. Film seyirciyi Nazım'ın özüne yaklaştırırsa ne mutlu bize. Ama şunu görüyorum ki hem seyircide, hem basında biz henüz tanıtma başlamadan oluşmuş bir beklenti, bir ilgi var. Bunu görünce çok seviniyorum açıkçası.

***Babam ve Oğlum* sonrası dönemde bir anda popülariteniz ve tanınırlığınız katlandı. Kariyerinizin şu anki halinden memnun musunuz?**

Kariyerimdeki basamaklar, yukarısı ya da aşağısı umurumda değil pek. Ama doğal bir sonuç, zincirleme gidiyor. Vizyona çıktıkça vizyona bakan insanlar tarafından fark edilmeniz çok normal. Hayatımda böyle bir gelişme var evet ama bu benim başımı döndüren bir şey değil, oynamaya devam ettiğim sürece sorun yok.

***Sis ve Gece*'de de küçük bir rolünüz var. İlk filminiz *Leoparın* Kuyruğu'ndan sonra Turgut Yasalar'la yeniden birliktesiniz...**

Leoparın Kuyruğu ekibi ile yıllar sonra yeniden buluştuk. O filmden Tardu da, Devrim de *Sis ve Gece*'nin kadrosunda. Umarım Turgut memnun kalmıştır...

Çağan Irmak'ın *Ulak*'ı için hazırlanıyorsunuz şu sıralar. Başka kesinleşmiş projeleriniz var mı?

Baharda onu çekeceğiz sanırım. *Ulak* benim okuyup çok sevdiğim bir senaryo. Biz oyuncular olarak hazırlıklara başladık zaten yavaş yavaş. Bir de yaza doğru çekilecek bir proje var, ama henüz bir şeyler söylemek için erken. Televizyonla ilgili bir proje de var, Avşar Film'le yine. Şimdi tiyatroyla Gaziantep turnesine gideceğiz ondan sonra o diziye başlayacağız kısmetse.

MODERN BİR TARZAN

Romantik prens Leonardo DiCaprio değil bu... "Titanic faciası"ndaki bebek yüzlü delikanlı gitmiş, yerine "efsaneleşmeye" oynayan bir büyük aktör gelmiş. **Blood Diamond / Kanlı Elmas**'da karşımızda...

YAZI **OKAN ARPAÇ**

Seyirciyi iki buçuk saat boyunca koltuğuna mıhlayan *Kanlı Elmas* hakkında yazıp çizmeden önce biraz "geyik muhabbeti" yapalım. Dünya gezegeni üzerinde aşağı yukarı 6,5 milyar insan yaşıyor. Bir insanın ömrünü ortalama 70 yıl olarak düşünürsek, kabaca bir hesapla 100 yıl sonra, yani 2107'de, şu anda nefes alıp veren 6,5 milyar insandan hiçbiri hayatta olmayacak, değil mi? Sultan Süleyman'a bile kalmamış bir dünyada, bunca savaş ne için peki? Açgözlülük, hırs, bencillik ve sahip olma güdüleri elbette insanoğlunun doğasında mevcut, ama bunca zulmün de gerekçesi var mı? Para, zenginlik ve iktidar uğruna ölmek ya da öldürmek nedir?

Filmin kahramanları da, direkt olarak değilse de, buna benzer sözleri ya dile getiriyorlar, ya da öyle durumların ortasında kalıyorlar ki, izlerken siz bu soruları kendi kendinize soruyorsunuz. Açlık, yoksulluk, kan, zulüm ve sömürünün hiç eksik olmadığı "lanetli" kara kıta Afrika'dayız. Yıl 1999, yani milenyuma girmeye ramak kalmış. Bütün dünya, sanki kafa yoracak başka şey kalmamış gibi, Bill Clinton'ın Monica'yla Oval Ofis'teki "oral" macerasını konuşuyor. Ve aynı günlerde, herkesin uzaktan yazıklandığı Afrika'nın batı ucundaki Sierra Leone'de, elmas uğruna ne güneşler batıyor! İşte *Kanlı Elmas*'ta buna tanıklık ediyoruz beraberce...

Uygar batı toplumlarında, son derece şık ambalajlarla sunulan, birkaç aylık maaş yatırılarak pozitif duygular eşliğinde satın alınan, tebessümlerle en mutlu günlerde hediye edilen ve bir çeşit "mutluluk hapı" etkisi yaratan gösterişli elmas takılar üzerindeki kanın, nereye silindiğini gösteriyor film... İç savaşın ve sonsuz bir kaosun hüküm sürdüğü Sierra Leone'de, görünüşte bu durumla hiç alakası olmayan iki adamla tanışırız. Danny Archer (DiCaprio), ailesini yıllar önce kaybetmiş ve kendini Afrika'da bulmuş, işini bilen üçkağıtçı bir karakter. Kaçakçılıkla yolunu bulan, etliye sütlüye karışmayan, çıkarına bakan biri... Solomon (Hounsou) ise, balıkçılık yaparak kendi halinde yaşayan, ülkesindeki kargaşaya sırtını dönmüş, karısı ve çocuklarına daha iyi bir hayat sağlamaya çabalayan bir adam... Ne var ki Solomon'un dünyası bir anda alt üst oluyor. İsyancılar baskın yaparak ailesini kaçırıyor, kendisini de elmas madeninde çalışmak üzere alıkoyuyorlar. Solomon madende çalışırken, nadir rastlanan cinsten büyükçe bir elmas bulup kendine saklıyor ve macera da böylece başlıyor.

Danny ile Solomon'un yolu hapishanede kesişiyor. Danny, o devasa elmastan haberdar oluyor ve son bir vurgun yapıp kirli işleri >>

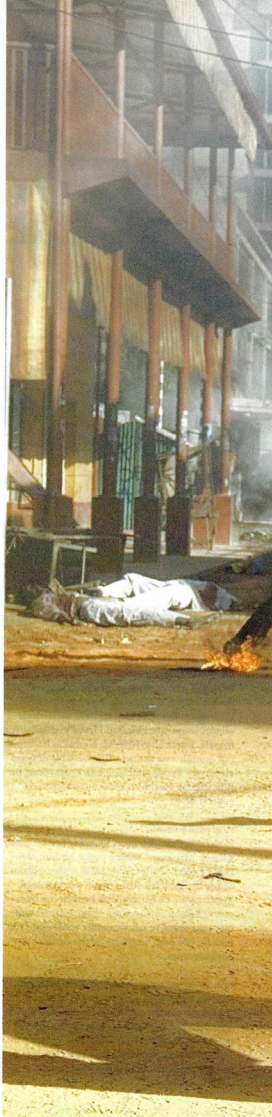

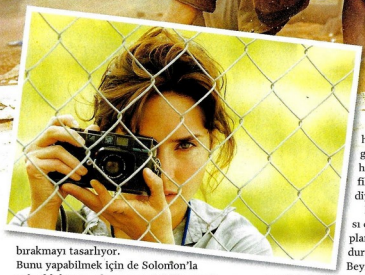

bırakmayı tasarlıyor.

Bunu yapabilmek için de Solonion'la yakınlık kurup, elmasın yerini öğrenmek zorunda... Öte yandan Solomon da, herkesin peşine düştüğü bu elması "havuç" olarak kullanarak, karısıyla çocuklarına ulaşmanın derdinde... Yanlarına bir de, dünyanın "kanayan" bölgelerinde haber kovalayan Amerikalı kadın gazeteci Maddy (Jennifer Connelly) eklenince, tuhaf takım tamamlanıyor ve Sierra Leone'nin ölümcül ortamında üçü de hedefine ulaşmaya çalışıyor.

Neresinden bakarsanız, kime başınızı çevirseniz, herkesin bir çürük ve kirli tarafı var bu ortamda... Hükümet, batı ülkelerinin güdümü altında ve kendi halkını asimile edip, düzene uydurmakla meşgul... Duruma başkaldıran isyancıların gözü öylesine kararmış ki, bu uğurda çocukların beyinlerini yıkıyor, bazılarını öldürüyor, kurtarmak üzere harekete geçtikleri halkı katlediyorlar. Ve zaten "direnişleri" uğruna silah alabilmek için elmas kaçakçılığı yaparak, onlar da yine batının "medeni" ülkelerindeki tacirlere hizmet ediyor; velhasıl kısır döngüyü bilerek veya bilmeyerek böylece tamamlamış oluyorlar. Sonuçta her iki cenahın efendisi aynı... Halkının kanıyla, zulümle yapmaya çalıştıkları "devrimin" ne kadar başarılı(!) ve insanlık dışı olduğuna da ilk elden tanıklık ediyoruz böylece. Yine bir parantez açarsak, uzak veya yakın dönemde içinde bulunduğumuz coğrafyada da benzer yaklaşımların nelere yol açtığını şöyle bir hatırlamak, filmi daha da anlamlı kılıyor.

Afrika deyince, hemen her sinemaseverin hatırına mutlaka "Tarzan" gelir. Bu kadar ciddi ve hayati meseleleri olan bir filmle "Tarzan"ın ne ilgisi var diyeceksiniz. Bir bakalım...

Danny, Solomon'dan elması çalıp kendini kurtarmayı planlarken, gayet insani bir durumun ortasında kalıyor. Beyni yıkanmış, hatta kendisine silah doğrultan küçük oğlunu kurtarmaya çalışan bir babanın, yani Solomon'un dramı... Bir süre sonra Solomon'a yardım etmek, Danny'nin kişisel çıkarlarının önüne geçiyor. Danny, nihayetinde "beyaz adam" olarak Afrika'da... Tam da bu noktada onun durumunu Tarzan hikayesine uyarlayabilir miyiz? Deneyelim. Bebekken uçak kazası sonucu Afrika'nın balta girmemiş ormanlarına düşen, annesi-babası bu kazada öldüğü için (Danny'nin de annesi-babası ölmüş) maymunlar, filler tarafından büyütülen Tarzan, yetişkin bir erkek olduğunda ekmeğini-suyunu yediği bu topraklarını savunuyordu. Aç gözlü beyaz fildişi avcılarına karşı, doğup büyüdüğü ormanı, dostu olan hayvanları koruyor, kendisi de bir "beyaz insan" olmasına karşın, "mazlum"un yanında yer alıyordu. Bu okumayla Danny'yi de modern bir Tarzan olarak görebilir miyiz? Evet, filmde belki Tarzan sarmaşıklara tutunarak, hoplaya zıplaya çıkagelmiyor ama o unutulmaz "Tarzan" filmlerindeki serüven duygusunu aratmayacak bir "aksiyon" eşliğinde, Danny de kendini maceranın tam ortasında buluyor ve kötülere karşı, iyinin, zulüm görenin yanında yer almayı tercih ediyor.

Kanlı Elmas hikayenin rahatça ilerlediği bir Hollywood filmi. "Ana akım"a mensup ama söyleyeceği lafı ve ciddi meseleleri olan bir yapım. Leonardo DiCaprio'yu *Romeo + Juliet*, *Titanic* gibi filmlerle tanıyanlar için bir uyarımız olsun. O artık "kartpostal yakışıklısı" değil. Zaten *Köstebek*'i görenler, bu notu çoktan vermişlerdir. Tarık Akan'ın salon komedilerinden ciddi ve olgun rollere geçiş yapması gibi, DiCaprio da bambaşka bir kulvarda koşmaya başladığını gösteriyor. Çok kısa sürede bir Robert De Niro, bir Al Pacino seviyesinde büyük aktör olmaması için hiçbir sebep yok. Bu filmdeki rolüyle Altın Küre'ye aday olması da hiç tesadüf değil. 33 yaşındaki oyuncunun filmografisinde gayet sağlam filmler yer almasına karşın, sanki adını andığımız bu son iki filmde artık daha başka türden bir kariyer peşinde; kendini tazelemiş gibi... 2008'de gösterime girecek yeni Martin Scorsese filmi *The Rise of Theodore Roosevelt*'te de herkesi bu fikre ikna edecek sanırız.

Hafızaya kazınacak bir oyun çıkaran 43 yaşındaki (ama kesinlikle çok daha genç gösteriyor) zenci oyuncu Djimon Hounsou, Solomon rolüyle herhangi bir yardımcı aktör ödülü alırsa şaşırmamak lazım. Onu belki *Amistad*, *Gladyatör*, *Constantine* ve *Ada* filmlerinde gördük ama bu kez "bakmak"la "görmek" arasındaki farkı anlıyoruz. *Akıl Oyunları*, *Hulk*, *Karanlık Su* ama ille de *Bir Rüya İçin Ağıt* dedirten Jennifer Connelly de, gazeteci Maddy olarak ölçülü ama akılda kalıcı bir oyun çıkarıyor.

Sinema sanatlar içerisinde en yeni ama en etkili olanı derler... Resmi, heykeli bir kenara ayıralım. Kitleler üzerinde yazının hatta müziğin bile sağlayamayacağı bir etki gücüne sahip olan sinema, bu tarz filmlerde hepimizi yüreklerden yakalamayı biliyor. Daha önce *Zafer* ve *Son Samuray* gibi iyi filmlerini görüp sevdiğimiz yönetmen Edward Zwick, neredeyse belgesel gerçekliğinde tasvir ettiği Sierra Leone'nin çığlığını, dünyaya duyurmaya çalışıyor. Belki orada olup bitenler için yapabileceğiniz bir şey yok. Dahası dünyadaki tüm kötülükleri durdurmak veya düzeltmek de gelmeyebilir elimizden. Ama iki buçuk saatliğine de olsa, o insanların acılarına, hayatlarına ortak olmak da az şey değil doğrusu. Dilerseniz buna sinema büyüsünün ta kendisi de diyebilirsiniz...

SİNEMADA AFRİKA

TARZAN 19XX Tarih vermeyelim zira Afrika'nın balta girmemiş ormanlarının beyaz kralı Tarzan, sinemanın ilk günlerinden bu yana defalarca beyazperdede o meşhur narasını atmaya devam ediyor. Edgar Rice Burroughs'un eserinden yapılan uyarlamalar arasında kuşkusuz en sevileni 1930'lar ve 40'lar boyunca 12 film süren, Johnny Weissmüller'in rol aldığı yapımlardı. 1952'de *Tarzan İstanbul'da* ve 1974'te *Tarzan Korkusuz Adam*'la Yeşilçam'da da boy gösterdi.

BENİM AFRİKAM 1985 Sydney Pollack'ın bol Oscar'lı görkemli filminde, Danimarkalı bir "barones"in Kenya'da yaşadığı hayatı ve özgür ruhlu, yakışıklı bir adamla olan ilişkisini izledik. Meryl Streep ile Robert Redford'u muazzam Afrika manzaraları önünde hangimiz unutabiliriz?

ARABİSTANLI LAWRENCE 1962 Filme adını veren İngiliz casusu Lawrence ile Türk subayları arasında cinsel münasebet olması sebebiyle, 1990'lara kadar ülkemizde gösterilmesi yasaklanan Oscar fatihi film... Her ne kadar tarihsel gerçeklere uymadığı söylense de, Peter O'Toole'un performansı, Alec Guinness, Anthony Quinn, Ömer Şerif gibi devler, 1. Dünya Savaşı'nda Kuzey Afrika'da geçen filmi has bir klasik yapmaya yetiyor.

SİSTEKİ GORİLLER 1988 Kendini Afrika'daki gorillerin yaşamını korumaya adamış bilim kadını Dian Fossey'in gerçek öyküsü. *Yaratıklar*'dan sonra yine kendini insan harici canlıların ortasında bulan bir Sigourney Weaver, beş dalda Oscar adaylığı, hüzünlü bir biyografi...

TANRILAR ÇILDIRMIŞ OLMALI 1980 Bizde 1989 yapımı olan ikinci bölümü ilk film olarak gösterilen, dünyada olduğu gibi ülkemizde de çok beğenilen bir komedi. Beyaz adam, medeniyetten uzak Afrika'ya modern dünyanın araç-gereçlerini getirirse ne olur? Üst üste devamı çekildiğinden kabak tadı verse de, ilki hala izlenecek güzellikte.

MOGAMBO 1953 Hollywood'un 50'lerdeki rüya takımını; Clark Gable, Ava Gardner ve Grace Kelly'yi Kenya'da görmek bile büyük bir zevk değil mi? Bir aşk üçgeni kuran filmin bu yüzden İspanya'da o dönem sansürden geçmediğini ve dublajda Grace Kelly ile kocası rolündeki Donald Sinden'in ağabey-kardeş olarak değiştirildiğini söylesek...

RÜYAMDAKİ AFRİKA 2000 Bu kez Kenya'nın yolunu tutan dilber Kim Basinger... Ciddi bir trafik kazasından sonra oğluyla birlikte Afrika'ya gelen Kuki, cangılın ortasında trafikle değil ama başka zorluklarla uğraşıyor. Her daim çekici Oscar'lı Basinger, göz kamaştırıcı Afrika doğası, üstüne mendil ıslatan dramatik sahneler...

KÖKLER 1977 Sinema filmi değil, TV dizisi ama Afrika deyince *Kökler*'i anmadan geçmek mümkün mü? Alex Haley'in romanından uyarlanan efsane dizi, 80'lerin başında TRT'de yayımlanırken herkesi gözyaşlarına boğmuştu. Amerika'daki zenci sorununun köklerine inen ve kölelik döneminden itibaren birkaç kuşağı beyazcama taşıyan diziyi izleyenlerin yüreği, halen Kunta Kinte'nin adını duyunca sızlıyordur eminiz.

ÖZGÜRLÜK ÇIĞLIĞI 1987 Joan Baez'in adına şarkı yazdığı Steve Biko üzerine, sağlam bir politik sinema örneği. Denzel Washington'ı bugünlere getiren yolun ilk taşlarından olan filmde Güney Afrikalı aktivist Biko'nun işkenceler ve mücadelelerle dolu hayatını izledik. Aynı zamanda öyküyü kaleme alan gazeteci Donald Woods'un (filmde Kevin Kline canlandırıyor) gözünden bir ülkenin panoramasıydı.

BEBEK LEO'YA NE OLDU?

Yoksa 10 yıllık "lanet" sona mı eriyor? Titanic'le genç kızların "bebeto"su haline gelen ve bu yaftayı üzerinden ne yapsa atamayan Leonardo DiCaprio'ya 2006'da bir şeyler oldu!

Bir efsaneye göre, annesi kendisine hamileyken gezdiği sergide, tam da Leonardo Da Vinci'nin bir eserine baktığı sırada manik ayaklanıyla tekme atması üzerine ismi Leonardo konuyor DiCaprio'nun... 1974 doğumlu olduğuna göre bugün artık 32 yaşında ve o güzel delikanlılık çağları geride kalmak üzere.

Aslında 1993'te yardımcı oyuncu dalında Oscar'a çok erken aday olduğu, zihinsel özürlü bir yeni yetmeyi oynadığı *Gilbert Grape'i Ne Yiyor*'la ve ardından gelen *Bu Çocuğun Hayatı*, *Günlük* gibi filmlerle iyi bir drama oyuncusu olma yolunda ilerliyordu diyebiliriz. Hele ki şu dönemde sansürsüz izlenme fırsatı olursa kaçırılmayacak *Tutkunun Şairleri*'nde David Thewlis ile büyük bir rahatlıkla çevirdiği eşcinsel ilişki sahneleri, onun aslında *Titanic*'ten itibaren kulvar değiştirdiğinin kanıtı...

Romeo + Juliet'le başlayan süreçte *Titanic*'le zirveye çıkan "kızlar dudaklı, bebek suratlı, tıfıl yeniyetme" imajıyla baş başa kalıverten DiCaprio, pek çok "dişi" hayranın yanında, kendisine değim yerindeyse "kıl" olan bir kitle de yarattı. Öyle ki "Kızlar, neden kıza benzeyen bir erkekten hoşlanır ki?" sorusunu sordurabildiğine göre, bazılarının gözünde iticiliğinin derecesini varın siz hesaplayın!

Ama hakkını yemeyelim. Şu listeye bakar mısınız: Agnès Varda, Sam Raimi, Agnieszka Holland, Baz Luhrmann, James Cameron, Woody Allen, Danny Boyle, Steven Spielberg... Tüm eleştiriler bir yana, bu kadar usta yönetmenle çalışma imkanı bulmuş ender oyunculardan biri kendisi. Zamanımızın en büyük yönetmenlerinden Martin Scorsese'nin rejisinde *New York Çeteleri*, *Göklerin Hakimi* (Altın Küre kazandı) ve *Köstebek*'te rol alan DiCaprio, artık ustanın fetiş aktörü haline gelmiş olmalı ki yeni projesi *The Rise of Theodore Roosevelt*'te de oynuyor. Yaşını başını aldığı şu dönemde, ilk yıllarındaki muazzam performanslarına geri dönen Leonardo DiCaprio için her yerden olumlu yorumlar gelmeye başladı bile. En çok söylenenlerden biri de, acaba Scorsese'nin yeni Robert De Niro'su mu olacağı...

Haydı bir karşılaştırma yapalım. Bakalım DiCaprio neler yapmış, daha neleri yapması gerekiyor yeni bir De Niro olabilmesi için... TF

KARŞILAŞTIRMA TABLOSU	DICAPRIO	DE NIRO
Korku Filmi	Critters 3	Angel Heart, Cape Fear, Frankenstein
Zihinsel Sorun	What's Eating Gilbert Grape	The Fan
Spor Filmi	Basketball Diaries	The Fan
Klasik Uyarlama	Romeo + Juliet	The Great Expectations
Romantik Film	Titanic	Falling in Love
Tarihi Film	The Man in the Iron Mask	Novecento, The Mission
New York Filmi	Gangs of New York	New York New York
Hollywood Öyküsü	The Aviator	Mistress
Mafya-Polis Filmi	The Departed	Untouchables, Heat, Analyze This, Analyze That, CopLand, GoodFellas
Asker Rolü	Blood Diamond	The Deer Hunter
Scorsese ile Çalışma	Gangs of NY, The Aviator, The Departed, The Rise of The Theodore Roosevelt	Mean Streets, Taxi Driver, New York New York, Raging Bull, The King of Comedy, GoodFellas, Cape Fear, Casino
Oscar Durumu	2 Adaylık	2 Oscar + 4 Adaylık
Eksikleri	The Godfather, Taxi Driver	Tamamdır!

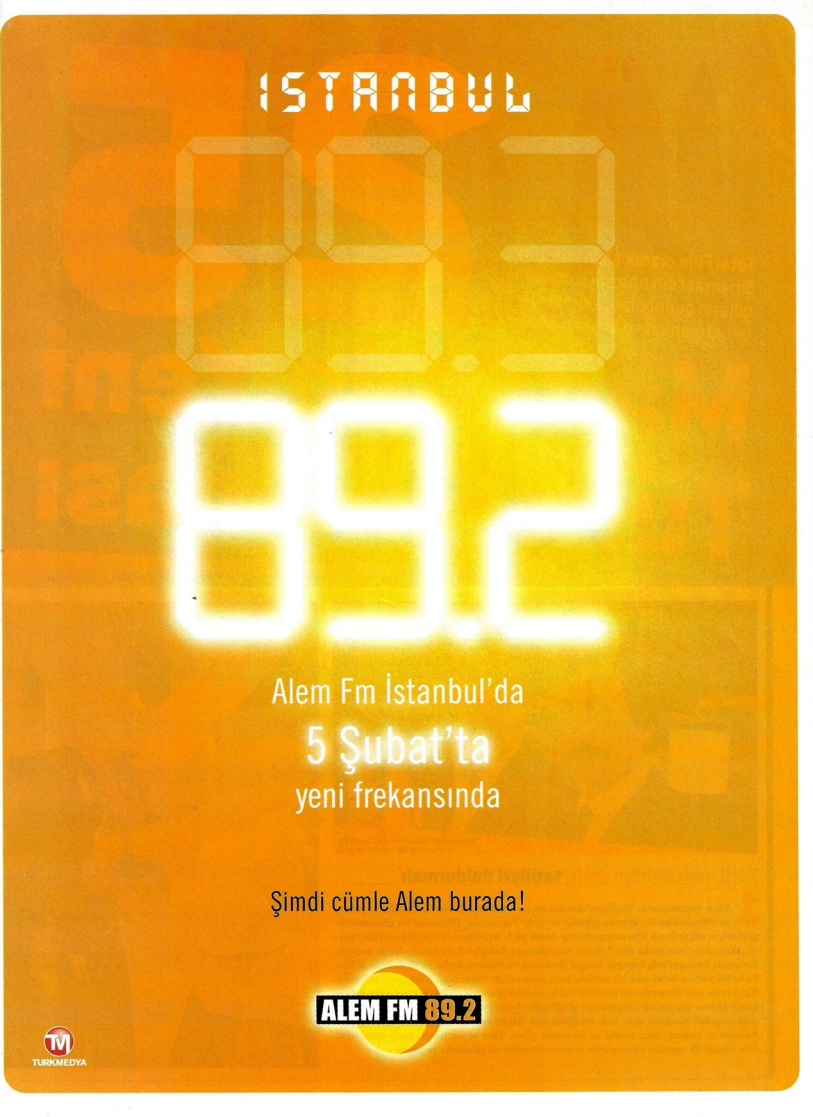
İSTANBUL
89.2
Alem Fm İstanbul'da
5 Şubat'ta
yeni frekansında
Şimdi cümle Alem burada!
ALEM FM 89.2
TURKMEDYA

Total Film olarak sizin için Türk Sineması'nın nabzını tuttuk. Son yılların oyuncuları, akımları, yönetmenleri ve alışkanlıkları...

25 Maddede Yeni Türk Sineması

MEHMET AÇAR BURCU AYKAR ŞİRİN TALİP ERTÜRK SELİN GÜREL

"Metin abi sen bilirsin bu işleri, Total Film diye dergi çıkmış kar eder mi?"

Yerli malı yurdun malı, tatilleri doldurmalı

1 Türk yapımcısının Yeşilçam'dan kalma şark kurnazlığı bayram tatilleri, yılbaşı ve sömestirlerde ayyuka çıkıyor en çok. Yapımcılar filmlerini bu dönemlerde gösterime sokabilmek için savaş veriyor desek yeri. En bilinen örnek, bizzat yönetmeni tarafından "bayramlık film" olarak tanımlanmış *Keloğlan Kara Prens'e Karşı*. 2005'in Ramazan Bayramı'nda kapışan *Döngel Karhanesi* ve *Maskeli Beşler İntikam Peşinde* birbirlerini yediler belki ama bir şekilde kara geçmeyi de başardılar. Yeni nesil *Hababam* filmleri de tatil dönemlerini titizlikle takip edenler arasında... Gişe rakamlarına baktığımız zaman yapımcıları suçlamaya gönlümüz elvermiyor, zira en kötü film bile tatil coşkusundan nasibini alıp, hak ettiğinin çok üzerinde gişe başarısına ulaşabiliyor. Aslında en temizi, suçu önüne ne koysanız yiyen Türk seyircisine atmak ama *Total Film* olarak ilk sayıdan okuyucuyla aramızı bozmayı da gözümüz yemiyor.

Keloğlan Kara Prens'e Karşı

Zeki Demirkubuz ve Nuri Bilge Ceylan ya da "alternatif bi'şiler"

2 Türk sinemasının tartışıldığı, konu edinildiği aşağı yukarı her yerde ve her yazıda adları geçiyor. İsimleri de genellikle birlikte anılıyor. "Ben Nuri Bilge Ceylan ve Zeki Demirkubuz filmlerini seviyorum" demek, "Geniş kitleye seslenen popüler filmleri sevmiyorum" demenin, sinemaya derin bakıyor olmanın (ya da öyle görünmenin) en kestirme yolu haline gelmiş durumda. "Türk sineması hakkında ne düşünüyorsunuz?" sorularına verilen cevapların çoğu yüzde 80'inde isimleri geçiyor. Neden mi? Çünkü onlar ille de değinilmesi gereken "bi'şiler"e denk düşüyorlar. Ama neyi temsil ettikleri de çoğu zaman olarak bilinmiyor: Yeni, farklı ve ticari olmayan bir duruş... Peki ötesi? Ötesini sadece eleştirmenler ve bir kısım seyirci biliyor. Geri kalan birçok kişi için sadece "alternatif bir şeyler"i temsil eden iki isim onlar. Bu arada, filmlerinin ne anlattığıyla ve sinema anlayışlarıyla ilgilenen ne yazık ki çok fazla kişi yok... Peki bu, onların markalaştığının bir göstergesi mi? Elbette ama marka olmak için özel bir şey yapmadıkları da belirtmek gerek. Onlar sadece iyi filmler yaptılar, işin gerisini eleştirmenler ve festival jürileri halletti... Gerçi bu markalaşma gişede işlerine hiç yaramıyor ve insanlar -galiba onların "sıkıcı, kasvetli, ağır filmler" yaptıklarını düşündüklerinden olacak- içeride dışarıda bir sürü ödül kazanan filmlerine pek gitmiyorlar. Kendi markalarından para kazanmanın diğer yollarıyla da pek ilgileniyor gibi görünmediler şu ana kadar. Fransız Yeni Dalga'sının hep Godard ve Truffaut ile anılması gibi, Türk sinemasındaki bütün yeni ve farklı eğilimlerin geniş kitleler tarafından hep onlarla özdeşleştirilmesi ise apayrı ve galiba üzücü bir başka konu. Ve son bir gözlem: Filmleri bu kadar az seyredilen bu yönetmenlerin isimlerinin bu kadar çok ortada dolaşması bazılarını biraz kıskandırıyor galiba...

Kader

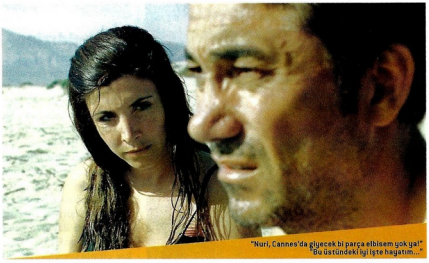
"Nuri, Cannes'da giyecek bi parça elbisem yok ya!" "Bu üstündeki ilgi işte hayatım..."

"Şahan içeride misin?" "Darrrghhhhhh" "Hah, tamam canım..."

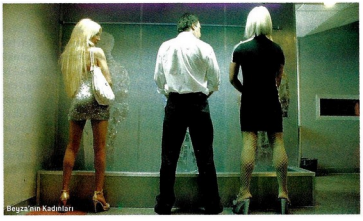
Beyza'nın Kadınları

Formüllerden ve türlerden söz edebilir miyiz?

3 Geçerliliği ispat edilmiş bütün Hollywood formüllerinde mutlaka bir star vardır. Herkesin anlayabileceği bir hikaye ve kendini özdeşleştirebileceği bir kahraman... Aslında tüm dünyada, gişede başarılı sonuçlara ulaşmanın "abece"sidir bunlar. Ama daha somut, işe yarar formüllerden sözetmek istiyorsak, bunun hemen peşinden gelen birkaç farklı unsurdan da emin olmamız gerek. Sözgelimi "Star: Tom Cruise – Yönetmen: Steven Spielberg – Tür: Karamsar bir bilimkurgu serüveni" (*Azınlık Raporu*) yapımcıların yüzünü güldürecek bir formüldür ve en önemlisi gişede geçerliliği olan bu formül size gerçekten çok iyi bir film yapma şansı da verir. Peki Türkiye'de yapımcıların gönül rahatlığıyla para yatırabileceği benzer formüller var mı?

"Cem Yılmaz filmi", "Yılmaz Erdoğan filmi" gibi tek kişiye bağlı geçerli formüller var ama bunlar formülden ziyade gişe başarısını tek kişiye bağlamış projeler. Son yıllarda daha çok sömestir ya da bayram tatilleri için kullanılan "medyatik ünlüler, inandırıcılıktan uzak basit bir hikaye ve bol bol kaba komedi" şeklinde başka bir formül daha var ama bu, Hollywood'da olduğu gibi iyi yönetmeni ve iyi sinemayı taşıyabilecek kapasitede bir formül değil ne yazık ki... Yine de son birkaç yıl, iyi kötü birkaç formülden sözedebileceğimizi gösterdi ama "film türü zenginliği" konusunda çok fazla yol alınamadığı da bir gerçek. Altıoklar'ın "yerli thriller" denemesi *Beyza'nın Kadınları* ve Togan Gökbakar'ın *Gen* filmleri seyirciden büyük bir ilgi görmeseler de, gelecekteki bir tür sineması için umut vermeyi başardılar. Bütün türleri (bilimkurgu, tarihi) parodi haline getirerek, alaturkalaştırmaya çalışan (Cem Yılmaz etkisi) ve böylelikle her şeyi zaman zaman acıklı derecede gülünç kılan zihniyet ise gerçek tür sinemasının karşısındaki en büyük tehlike.

"Dünyanın en saçma çiftiyiz di mi Pelin?"

Kavga ekersen, hasılat biçersin

4 Reklamın iyisi kötüsü olmaz denir ya, bazı filmlerin tanıtımlarında bu anlayış iyice egemen olmaya başladı. Kimi filmlerin adını ilk kez, açık saçık sahnelerin basına sızan fotoğraflarıyla duymaya başladık. Sonra bu sahneler köşe yazılarına konu oluyor, başrol oyuncusu "önemli" açıklamalarda bulunuyor, televizyondaki tartışma programlarına aktrisin çıplaklığı konu ediliyor, derken bir bakıyoruz ki, film memleket meselesi olup çıkmış! Bu tanıtım yönteminin gişe rakamlarına yansıyıp yansımadığı tartışılır ama ucuz ve zahmetsiz olduğu kesin. Bir de sette kavgalar yaşanmış, oyuncular arasında aşklar alevlenmişse, yapımcıların keyfine diyecek yok! Bundan sonra tüm yapılması gereken, medyatik isimleri bir araya getiren bir gala ile tanıtımı taçlandırmak.

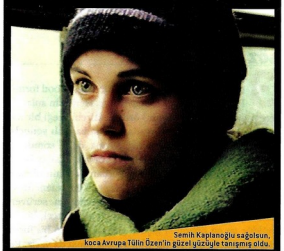

Semih Kaplanoğlu sağolsun, koca Avrupa Tülin Özen'in güzel yüzüyle tanışmış oldu.

Bağımsız kültür elçileri

6 Bir grup yönetmenimiz var ki, artistik seçimlerinde özgür olabilmek için kendi yağlarıyla kavrulmayı tercih ediyorlar. Kültür Bakanlığı'nın katkıları ya da çeşitli fonlarla film bütçelerini denkleştiriyor, hatta bazıları filmlerinin yapımcılığını bile üstleniyorlar. Semih Kaplanoğlu, Reha Erdem, Kutluğ Ataman, Yeşim Ustaoğlu ve Derviş Zaim aklımıza ilk gelen isimler. Filmler gişede yüksek rakamlara ulaşmıyor belki ama gezgin gibi dünyayı turluyorlar. Pek çok uluslararası festivali dolaşan filmler, yurtdışında Türk sinemasının adının duyulmasını, tartışmalara konu olmasını sağlıyor. Bağımsız yönetmenlerimiz, özgün yapıtlarıyla hak ettikleri ilgiyi dünya festivallerinde görüyorlar.

"Bak bi şey diyicem şimdi, seyirci ölecek gülmekten..."

Yeni yıldızlar

5 Bir dönem sinemamıza damgasını vuran yıldız sistemi gereğince, güzel hanımefendi ve yakışıklı beyefendilere, afiş üzerinde şık durma potansiyellerine göre roller veriliyordu. Ne var ki, 70'lerin ikinci yarısından itibaren, Yeşilçam'ın besleyip büyüttüğü yıldızların çoğu parıltılarını yitirmeye başladı. Zengin kız, fakir oğlan, ton-ton ihtiyar, kötü kadın ve şirin yavrucak gibi kalıplaşmış tiplemeler yavaş yavaş tarihe karıştı. İşte bir zamanlar ısrarla oyuncu bazlı işleyen sinemanın, son yıllarda girdiği dönüşüm süreci, bu sistemi kendine uygun bir şekle sokmuş durumda. Dolayısıyla karşımızda yeni Türkan Şoraylar ve Tarık Akanlar yok, ama bir yanda popüler kültüre bir yerinden eklemlenmiş, maceraları devamlı güncellenen ve ışıldayan bir grup, diğer yanda da sadece isminin ışığıyla filmleri aydınlatan "usta oyuncular" kitlesi var. Sistem şöyle işliyor: Eğer sulu zırtlak bir komedi çekecekseniz, Mehmet Ali Erbil ya da Şafak Sezer ilaç gibi gelebilir. Yok, filmim öncelikle itibar görsün diyorsanız, Haluk Bilginer, Başak Köklükaya, Erkan Can, Şerif Sezer ya da Güven Kıraç'ın kuracağı birkaç cümle günü kurtarabilir.

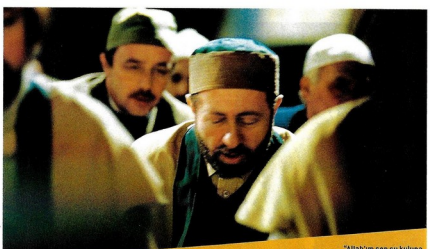

"Allah'ım sen şu kuluna Altın Portakal'ı nasip et yarabbii..."

Yeni Sinemacılar

7 Türk sinemasında yeni bir akımdan sözetmek hepimizin hoşuna gidecek. Ancak Yeni Sinemacılar'ı böyle tanımlamak için henüz biraz erken. Sinemaya belirli bir bakışın bir araya getirdiği, bir avuç azimli insan diyebiliriz şimdilik. Azimliler, çünkü maddi zorluklarla savaşarak film yapıyorlar. En önemli özellikleri ise mutfağa birlikte girmeleri. Senaryo aşamasından itibaren oyuncular, yönetmen, ekip birlikte çalışıyorlar, her birinin çorbada tuzu bulunuyor. Bu sebeple herkes sahipleniyor projeyi. Serdar Akar, Önder Çakar, Kudret Sabancı kolektif bir şekilde film yapma amacıyla yola çıkan grubun fikir babaları. 1998'de Gemide ile bir araya geldiklerinden beri alt sınıftan karakterleri anlatan, gerçekçi filmler ortaya koyuyorlar. Daha çok tanıdıkları insanlarla çalışmayı tercih ediyorlar ama elbette ki gruplarına girenler de, çıkanlar da oluyor. Önemli bir kopma Serdar Akar *Kurtlar Vadisi*'ne imza attığında gerçekleşmişti. Bir koster tayfası ya da mahalle futbol takımı gibi genelde erkeklere ait dünyaları anlatıyorlar. *Total Film* olarak, bu anlayışla yaptıkları filmlerin devamını ve 5-10 sene içinde filmlerini bir akım olarak tanımlamak için de burada olmayı diliyoruz.

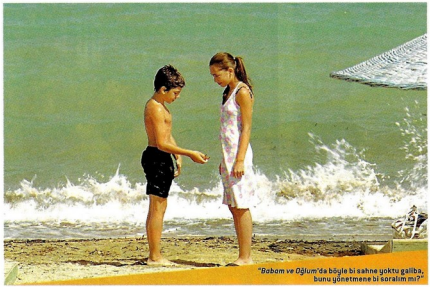

"*Babam ve Oğlum*'da böyle bi sahne yoktu galiba, bunu yönetmene bi soralım mı?"

Sureti taşraya döndük

8 Yeşilçam'ın temel motoru salon komedileriydi, yeni nesil sinemacılarımız ise (bilhassa *Babam ve Oğlum*'dan heveslenip) yüzünü taşraya döndü. *Eylül Fırtınası* ve *Güle Güle* gibi erken dönem örneklerin ardından, *Babam ve Oğlum* heyecanına kapılan *Çinililer Geliyor, Dondurmam Gaymak* ve *İlk Aşk* gibi filmler izledik, bir kısım muadil de yolda zaten. Nuri Bilge Ceylan ve Zeki Demirkubuz, Kars'a uzandılar (Demirkubuz'un *Kader*'i küçük bir Anadolu turu kıvamında aslında), Reha Erdem de *5 Vakit*'te Çanakkale'nin ücra bir dağ köyünden uzaktaki denizi izledi. Taşra filmleri, şehri fon olarak kullanmanın bir adım ötesine geçen örneklerle kol kola gidiyor aslında. Lakin popüler işlerdeki eğilimin taşra güzellemesi şeklinde olduğunu söylemek gerek. "İçi dışı bir" taşra insanının her türden macerası; misal ilk kez aşık oluşu ya da yabancı sermayeye, kartellere kafa tutması, konumuz dahilinde. Yine de bu "Anadolu'dan Görünüm" pozlarının geçici olduğunu söyleyebiliriz.

"Gazman'ı sen öldürdün!" "Hamdi Abi gözünü seveyim, programı yayından kaldı unut onu artık..."

Televizyon sinemayı besliyor mu?

10 Sinemamızla nasıl Hollywood'a kafa tutup, Bollywood seviyesinde dolaşıyorsak, televizyon sektörümüz için de benzer bir durum geçerli. Üretkenlik had safhada, buna mukabil kalitesizlik de. Neyse, konumuz televizyon sektörünün hali değil tabii. Kalitesizlikten dem vurduk, tamam, ama diğer yanda reddedilemeyecek bazı gerçekler var. Dizi sektörü, bir dolu eğitimli gence iş olanağı sağlamasının yanında, bir el alışkanlığı ve tecrübe kazanma fırsatı da yaratıyor. Semih Kaplanoğlu, Taylan Kardeşler, Uğur Yücel ve Hakan Algül gibi isimler, dizilerde geliştirdikleri becerilerini sinemada kullandılar. *Asmalı Konak, Kurtlar Vadisi* ve *Emret Komutanım* gibi örnekler de, televizyon kaynaklı kahramanlarını perdede yaşatmayı denedi, başarılı da oldu üstelik. Misal *Asmalı Konak: Hayat*, sadece dizinin finalini görmek isteyen 2.5 milyon izleyiciyi salonlara çekmeyi başardı... İşin bir de ekonomik kısmı var elbette ama *Total Film*'in parayla pulla işi olmadığından, bu konuyu uzmanına bırakıyor...

"Aygen Abi'a kafamı nereye çevirsem kendimi görüyorum!..."

Gazı kaçmış gazozlar

9 Bazı filmlerimiz seneler geçtikçe şarap gibi güzelleşiyor. *Hababam Sınıfı* serisini düşünün; kırk kere de seyretseniz, hep aynı keyfi alırsınız. Bu filmlerin kıymeti gittikçe artıyor mu yoksa yeni filmlerin tadı mı yok? Eski günlerin samimi filmlerini yeniden yaratmaya çalışmak anlaşılır bir çaba. Ancak bir umutla koştuğu sinema salonundan, gazı kaçmış gazoz içmiş gibi, ağzında kötü bir tatla ayrılan seyirciye yazık değil mi? Yeniden yapımlarda hep hayal kırıklığı yaşanıyor. Orijinalini büyülü yapan formül çözülememiş, onun ruhuna yaklaşılamamış oluyor çünkü. Gişedeki yüksek rakamlar ise *Hababam Sınıfı Üç Buçuk* gibi filmlerin seyircisi, orijinallerinin tadını aramıyor mu diye düşündürtüyor insana.

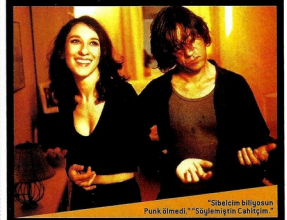

"Sibelcim biliyosun Punk ölmedi." "Söylemiştin Cahit'cim"

Jön Türkler Avrupa sinemasını fethediyor

11 Türk sinemasının girdiği başkalaşım döneminin mimarlarından özellikle iki isim, yurt dışı başarılarıyla meslektaşlarından ayrılıyor. Almanya'da doğup büyümüş Fatih Akın ve uzun yıllardır İtalya'da yaşayan Ferzan Özpetek, iki ayrı kültürü doğru yerlerinden tutturup, ayarında bir sentez oluşturuyorlar (*Temmuz'da, Duvara Karşı*-Akın; *Hamam, Harem Suare*-Özpetek). Hatta iyiden iyiye özümsedikleri yabancı kültürün içinden geldiklerini düşündürtecek kadar Avrupai filmler de çekebiliyorlar (*Solino*-Akın, *Cahil Periler, Karşı Pencere*-Özpetek). Sonuç: Önemli Avrupa ödülleri (Altın Ayı, David di Donatello vs.) kazanılıp, evlerdeki vitrinlere dizilir. Kanıtlanan: Değişik aromalı bir Türk sineması tıkanma yaşamaksızın, yurt dışında rahatça nefes alabilir.

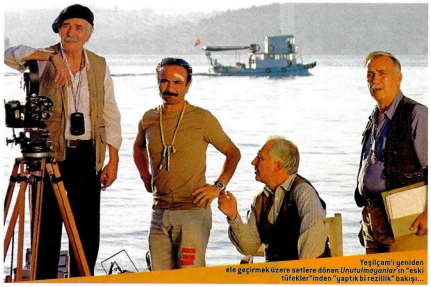

Yeşilçam'ı yeniden ele geçirmek üzere setlere dönen *Unutulmayanlar*'ın "eski tüfekler"inden "yaptık bi rezzillik" bakışı...

O ağacın altı

12 Tedavülden kalktıklarına kesin gözüyle bakılan Yeşilçam senaryoları, onlarla alay edenlere inat, Türk sinemasının yenilenme dönemine bir yerinden dahil olmayı başardılar. Elbette "nayır, nolamaz" nidalarına modern bir alternatif bulmak zorundaydılar. Buldular da... Artık "nerede o eski günler?" diye iç geçirmekteler. Sadece insanlığın önemli olup, gerisinin yalan olduğu o yılları aynen yaşamak mümkün olmasa da, *Hayatımın Kadınısın* ve *Unutulmayanlar* gibi filmlerin, o naifliği taşıdığını söylemek mümkün. İzleyenin unutmak istediği *Papatya ile Karabiber* ise, her ne kadar hafızanın saklı köşelerinden birine gömülmüş olsa da, "gazinocular kralı tarafından keşfedilince, gerçek aşkını kaybeden ve artık parfüm kokan kadın" klişesini aynen koruduğu için, anılmayı hak ediyor. Yeşilçam filmleriyle kendi çapında dalga geçen *Ömerçip* ile birlikte resim tamamlanıyor: Modernizm korkuları eskiye duyulan özlemi tetiklerken, sinemanın elinden ya iç geçirmek ya da dalga geçmek geliyor.

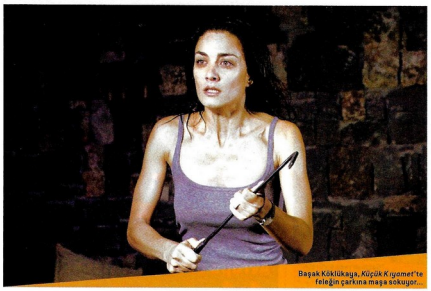

Başak Köklükaya, *Küçük Kıyamet*'te feleğin çarkına maşa sokuyor...

Türk kimseden korkmaz, herkesi korkutur!

14 Nasıl oldu, nerden çıktı anlaşılamadı. Sinemamız tarihinde elbet bir takım korku gerilim örnekleri mevcuttu. Lakin Taylan Kardeşler bunu pekala biliyor olmalarına rağmen, *Okul* adlı ilk uzun metrajlarını, "ilk Türk gerilim filmi" olarak pazarlamaktan geri durmadılar. Bu taktik bir şekilde tutup, *Okul*'u bir milyona yakın seyirci izleyince, yol açılmış oldu. "Yanık gala"sıyla gazetelere manşet olan *Büyü* ve hemen ardından "yapılmamış olanı yapıp" korkuyla komediyi harmanlayan *Hababam Sınıfı 3.5*, bu yoldan yürüdüler. İstediklerini de gayet güzel aldılar. Japon gerilimlerine özenen *Dabbe*'nin çevresinde kahkahayla karışık bir sevgi çemberi oluştu ve nihayetinde iş Türk'ün korkuyla imtihanı, "Antalya gazisi" *Araf*'a kadar dayandı. Gişe rakamlarına bakarak örneklerin artacağını söylemek mümkün (Taylan Biraderler'in yeni filmi *Küçük Kıyamet* örneğin), lakin nitelik hususundaki büyük eksiklik nasıl giderilecek onu kimse bilmiyor.

"Nip fuck izlemiyor musunuz oğlum, veririz parayı düzeltiriz nedir yani."

"Yeraltı"ndan melodiler

13 "Uçan daireler hep Amerika'ya inecek değiller ya! Bu kez de İhlamurdere'ye inmişler işte" diye isyan ediyordu *Badi*'de, rahmetli Orhan Çağman. Seri katiller, karizmatik kötüler, incelikle planlanmış soygunlar da sadece Amerika'da olacak diye bir kaide yok. Mesela bizim de seri katilimiz olmalı diyen Mustafa Altıoklar, *Laura Mars'ın Gözleri*'nden esinlendiği *Beyza'nın Kadınları*'nda her türlü Amerikan kaynaklı suç klişesini sinemamıza kazandırdı. Organize suç, *O Şimdi Mahkum* ve *Organize İşler* gibi eni konu düzgün filmlerde baş verdi. *Fasulye*'de yeraltı dünyasıyla, mafya babalarıyla dalgamızı bile geçtik. *Polis* ile *Sis ve Gece* de tünelin ucundaki yapımlar, böylece biraz da "teşkilat" hikayesi izlemiş olacağız...

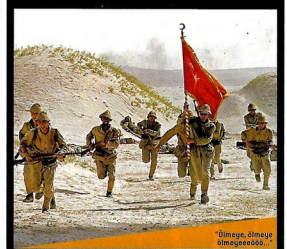

"Ölmeye, ölmeye ölmeyeeeööö..."

Son moda tarih

15 Milletçe kimliğimizi sorgulama havasına mı girdik nedir, gösterime giren üç filmden biri tarihi oluyor. Belli bir döneme ait kıyafetleri, dilleri, mekanlarıyla bir cazibe merkezi oluyor bu filmler. Kimi gerçekten bir dönemle yüzleşme amacını taşıyor, kimi ise tarihi hikayesi için bir fon olarak kullanıyor. *Eylül Fırtınası*, *Babam ve Oğlum*, *Eve Dönüş*, aynı dönemi farklı bakış açılarından ele alan filmler. 14. yüzyılda geçmesine rağmen günümüze dair daha çok şey söyleyen *Hacivat Karagöz Neden Öldürüldü* bu furyada, ayrıntılara özeniyle öne çıkanlardan. Birinci Dünya Savaşı dönemi de ihmal edilmiyor tabii; *Eve Giden Yol*, *Son Osmanlı* gibi tarihi filmler Türk sineması için yeni değil ama son dönemde milli kimliğimizi öne çıkaran yapımların revaçta olduğu kesin.

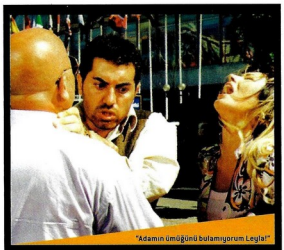

"Adamın ümüğünü bulamıyorum Leyla!"

Müslüman sinema yolunu arıyor

16 Uzun zamandır sesi soluğu çıkmayan İslami sinema, son yıllarda ardı ardına kendini hatırlatma fırsatı buldu. Peki ne gibi mesajlar verildi? İsmail Güneş, *The İmam* ile "Antonio Banderas İmam Hatip'li olsa, yaşadığı kimlik bunalımı ne kadar şiddetli olurdu?" sorusuna cevap ararken, Mesut Uçakan'ın *Anne Ya Da Leyla*'sı, kadınlara annelik ve fahişelik arasında bir seçim hakkı tanıyordu. Uçakan'ın son filmi *Anka Kuşu* ise, hayatı sorgulayan bir yönetmenin "Neo-vari" arayışını konu alıyor ve *Matrix*'ten daha derinlere dalacağını iddia ediyor. Ayrıca *Araf* ve *D@bbe* gibi, öykülerini kutsal kitaptan yaptıkları alıntılar üzerine kuran filmler de yükselişte. Tüm bunlar yetmediyse, en iyisi *Anka Kuşu* ile metafizik aleme geçmeyi bekleyin, geçmişken de Neo'ya selam söyleyin.

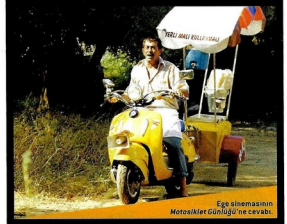

Ege sinemasının *Hotsoiklet Günlüğü*'ne cevabı.

Eurovision, UEFA, Nobel yetmez, Oscar da isteriz!

18 Şu fani dünyada Eurovision birinciliğimizi de gördük ya, artık gözümüz açık gitmeyiz. Öyle yabana atılacak bir durum değil, bu ödül milli bir gurur meselesiydi. Yıllarca yolunu gözlemiştik. Ama ne derler, sabreden derviş, muradına ermiş... UEFA hırsımızı Galatasaray sayesinde dindirdik, bu sene Nobel'i de listeden sildik. Şimdi geriye bir tek o kaldı... Evet, doğru tahmin ettiniz: Oscar! Hiç şüphesiz o hedefe de ulaşacağız. Oscar'ı kariyer planlarına dahil eden bu kadar genç oyuncumuz olduktan sonra, bizi kimse tutamaz. Kazara Hollywood levhasının altından bir Türk oyuncu geçse, hemen ödül senaryolarına kahraman oluyor ya, işte hayal gücümüzün kanıtı orada. Zaten her şey hayal etmekle başlar...

"Tuna film çekicez diye maymun olduk farkında mısın?"
"Boşver abi nasıl olsa bi şey görmüyoruz..."

CMYLMZ faktörü

17 Cem Yılmaz hangi neşriyatı kullanırsa kullansın sonuç değişmiyor, kahkaha garanti. Gösterilerinden kazandığı parayı koyacak yer bulamaz olunca sinemaya merak saldı, aslında *Hokkabaz* itibarıyle söylenebilir ki, sinemayı meslek edindi artık. İlk filmi, senarist olarak da imza attığı *Her Şey Çok Güzel Olacak*'tan itibaren, içinde yer aldığı her yapımı gişede "uçuruyor". *Vizontele*'nin 3.3 milyonluk gişesine karşılık, *Tuuba*'nın 2.5 milyon seyircide kalması, Cem Yılmaz'ın yokluğuna bağlanmıştı mesela. Tek kişilik şov kıvamındaki *GORA* zaten malumunuz. *Organize İşler*'deki sekiz dakikalık performansı bile filmden daha çok konuşuldu. Son olarak *Hokkabaz*'la, sinema yapma konusundaki niyetlerini de açıkça belli etti, gişede rekora koşamadı belki ama bu küçük ve sevimli filmi hem iyi iş yaptı hem takdir gördü. Bundan böyle Cem Yılmaz cephesinden sinema duygusuna sahip sahici filmler gelmesi olası. *Total Film* Cem Yılmaz'a başarılar diler ve ekler; "Bu yollar komple helal sana."

"Yavuz Turgul'un evine çek! Kariyerimde zıplama yapıcam."
"Karşının taksisiyim abla bi tarif ederseniz..."

Şen yaz Turgul, Yavuz oyna Şener

19 Artık her şeyimiz var çok şükür; son teknolojiye hakim özel efekt şirketi bile kurduk ama esaslı bir senaryo yazarının eksikliği fena halde hissediliyor. Bu senarist yokluğunda memleketin en seçici oyuncularından biri olan nam salmış usta Şener Şen'i de ancak Yavuz Turgul yeni bir film yapacağı zaman izlemek mümkün olabiliyor. Çünkü Şener Şen diyor ki; "Yavuz'unkiler dışında iyi senaryo gelmiyor". Yavuz Turgul ve Şener Şen, senarist-oyuncu olarak Arzu Film dönemine uzanan işbirliklerini 1987'deki muhteşem *Muhsin Bey*'le yönetmen-oyuncu olarak güncellediler. Toplamda imza attıkları beş filmin her biri klasik mertebesinde hürmet görüyor, bileğinin hakkıyla. *Total Film*'in gönlü ister ki, Yavuz Turgul daha üretken olsun ve Şener Şen daha çok perdede görünsün ama ya işin büyüsü, az ve öz film yapmaktaysa meğer? Onlar bildiğini okusun iyisi mi, *Total Film* yeri geldiğinde haddini bilmek konusunda da bir numaradır...

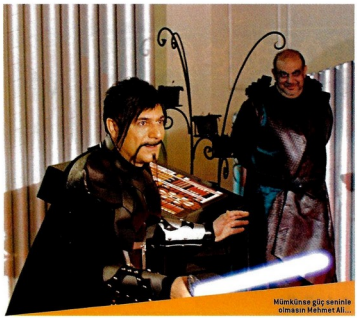

Mümkünse güç seninle olmasın Mehmet Ali...

Teknoloji üretmeyiz ama teknolojiye bayılırız

20 En basitinden "Teknosa"ların mantar gibi çoğalmasından anlayabileceğimiz üzere, millet olarak teknoloji tüketmeye bayılıyoruz. Tabii yaklaşık 500 yıldır teknoloji üretmek konusunda "nadas"tayız, eğilim ekseri tüketmek yönünde... Henüz hayli kısa bir zaman öncesine kadar film yapacak negatifi bulmakta zorlanan Türk sinemacısı da, biraz biti kanlanınca, özel efektleriyle olsun, son model dijital kameralarıyla olsun, Hollywood'un teknolojisine kafa tutmaya kalktı. *Yazı Tura, İklimler, Kader, 2 Genç Kız, Korkuyorum Anne, 5 Vakit* ve *Türev* gibi yapımlar (örnekler ziyadesiyle çoğaltılabilir), dijital kamerayla çekilip pelikülle aktarılan filmlerimizden ilk akla gelenler. Dijital teknolojinin film üretim sürecinde yarattığı radikal değişim malum, bu rüzgarın Türk sinemasının nicelik kısmındaki artışta da etkili olduğu söylenebilir. Artık negatif bulma derdi yok (bir bobin negatif yaklaşık sekiz bin dolar), "negatif az, prova alamıyoruz" sözleri setlerde duyulmuyor, laboratuvar mesaisinin büyük kısmı tarihe karışmak üzere. Dolayısıyla maliyetler de giderek düşüyor. *GORA, Keloğlan Kara Prens'e Karşı* ve *Dünyayı Kurtaran Adam'ın Oğlu* gibi örnekler de yüzde yüz yerli görsel efekt teknolojilerinden maksimum fayda sağladılar. Elbette Yeşilçam'ın "uçamayan Superman" günleri çoktan geride kaldı, ama "Hollywood'dan eksiğimiz yok," tarzı açıklamalar da alaycı kahkahalarla karşılanıyor, açık konuşalım.

2 Genç kız

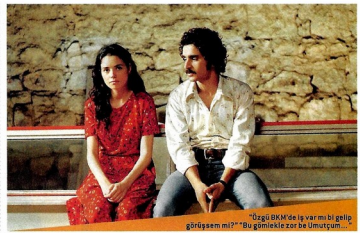

"Özgü BKM'de iş var mı bi gelip görüşsem mi?" "Bu gömlekle zor be ümuyum..."

BKMwood

21 Önce biraz ansiklopedik bilgi: Yılmaz Erdoğan ve Necati Akpınar ortaklığında 1995 yılında kurulan BKM, ağırlıklı olarak tiyatro ve gösterilerle başladığı sanatsal yolculuğuna, televizyon-sinema alanında ve konser organizasyonlarıyla devam etmiştir... BKM'nin ilgi alanlarının korkutucu biçimde dallanıp budaklandığı kesin ama bir şekilde her girdikleri işin altından kalkmayı da beceriyorlar. Bizim derdimiz sinema tabii, zaten BKM'nin en mühim başarıları bu alanda. *Vizontele* ile başladılar, tez elden "Türk sinema tarihinin en çok izlenen filmi" unvanını ele geçirdiler; sonradan bir başka filmleri (*GORA*) ile el değiştirmek üzere... Bugüne kadar yaptıkları filmlerde (*Vizontele, Vizontele Tuuba, GORA, Organize İşler* ve *Hokkabaz*) gişe sorunu yaşamadılar hiç. Bu başarı grafiğini pazarlamanın gücü olarak niteleyip, bir çırpıda harcamak haksızlık olur elbette. BKM filmleri hiç değilse bile düzgün çekilmiş, teknik sorunlarını çözmüş çalışmalar oluyor. Yeni bir projelerinden önce kimse bu konuda endişelenmiyor. Yeni bir ekolden bahsetmek için henüz pek erken, lakin gidişat popüler sinemamız adına pek hayırlı, orası kesin.

"Sinan Bey yeni film için depoda yer yok!" "Cihangir'im kalanını da satın alın..."

Sinan Çetin ekolü

22 O belki de ikibinli yılların popüler Türk sinemasının nasıl bir şeye benzeyeceğini önceden haber veren ilk yönetmenlerden biriydi. Film yönetmeye 70'li yıllarda başlayan Çetin, dönemin sol eğilimli estetiğiyle ters düşmeyen ilk filmlerinde dahi zaman zaman Amerikan tarzı bir dekupaj hedeflerdi. Diğer bir deyişle, kamerasını Amerikalılar gibi kullanmaya, planlarını da onlar gibi bağlamaya çalışırdı. Yani, bugün birçok genç yönetmenin amaçladığı gibi... Filmlerini pazarlarken yürüttüğü stratejiler de kayda değerdi: Film özellikle oyuncu kadrosuyla ait olduğu dönemin havasını mutlaka yansıtır, afişindeki isimlerle tam bir ünlüler karması (müzisyenler, köşe yazarları, mankenler vb. gibi) halinde seyircinin karşısına çıkardı. Çetin, filmini geniş kitleye pazarlamanın ve daha çok bilet satmanın yollarını film gösterime girmeden önce planlamış olurdu. Bugünlerde daha çok "elindeki filmleri gösterime çıkmayan inatçı bir yapımcı-yönetmen," "sokakta artık rahat yürüyemeyen bir TV şöhreti" ve "Cihangir Barosu" olarak bilinse de, Çetin'i ikibinli yıllarda baskın hale gelen popüler eğilimlerin Türkiye'deki öncüleri arasında saymak gerekiyor.

"Sibel o elindeki mikrofon değil galiba..."

Festivaller yarışıyor

23 Dünyada, bir yıl içinde üretilen yerli filmleri festivaller yoluyla bu kadar çok ödüllendiren bir başka ülke var mı bilemiyoruz? Ama festival bolluğunun kime ne zararı var ki? Üstelik festivallerin arasındaki rekabet para ödüllerini her yıl yukarı çıkartıyor ve kazanılan ödüllerin "manevi promosyon" anlamında büyük katkıları da oluyor. İşte bu nedenle, artık her yapımcının bir festival ve vizyon stratejisi geliştirmesi gerekiyor. Geçtiğimiz yıl böyle bir strateji yapmak gerektiğini geç farkedenler bayağı bir kıyamet kopardılar. Son iki yıldır Antalya Altın Portakal para ödüllerinin yüksekliğiyle artık herkesin hayallerini süslemeye başladı. Eskiden Antalya'ya burun bükenler bile planlarını değiştiriyorlar. Öte yandan İstanbul'un para ödülü çok değil ama prestiji yüksek. Konuksever Adana para ödülü veriyor ama Antalya'yla rekabet amacında değil. Zaten Adana, kendi halinde, sakin, olaysız herkesin sevdiği bir festival. Ankara ise yıllardır Mevlana gibi herkese "Ne olursan ol yine gel" diyor. Aksini yapması da çok mümkün gözükmüyor çünkü Ankara artık para ödülü veremiyor.

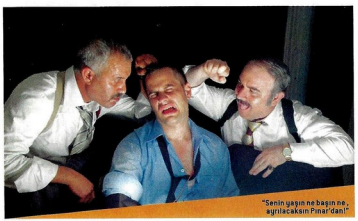

"Senin yaşın ne başın ne, ayrılacaksın Fınar'dan!"

Amerikan dalgası

25 Eskiden Türkiye'de gerçekleştirilen filmler kurgu, kamera kullanımı, ses-miksaj, görüntü çalışmaları açısından Amerikan filmlerine hiç benzemezdi. Bazı yönetmenlerin kıta Avrupası sinemasına, daha çok da Fransız sinemasına yakın bir tarzları vardı. Eski Yeşilçam'ın ise 40'ların, 50'lerin Hollywod'unu kendine model almış Hint, Mısır sinemaları geleneğine bağlanabilecek Asya tipi bir üretim anlayışı vardı. Şimdilerde çağdaş Amerikan sinemasının etkisi giderek daha çok hissediliyor. Amerikan dekupajı Türkiye'de kendini önce reklam sektöründe, sonra videokliplerde göstermişti. İkibinli yıllarda ise kurgu, görüntü, efekt ve kamera çalışması açısından Amerikan dekupajını birebir yakalayan filmlerin sayısında gözle görülür bir artış var: Abdullah Oğuz (*O Şimdi Mahkum*), Mustafa Altıoklar (*Beyza'nın Kadınları*), Togan Gökbakar (*Gen*), Ömer F. Sorak (*Sınav*). Yılmaz Erdoğan'ın *Vizontele*'den beri bu tür bir sinema arzuladığı, Cem Yılmaz'ın da *Hokkabaz*'la bu sularda yüzdüğünü söyleyebiliriz. Yakında giderek kabaracak bu listeye özellikle *Küçük Kıyamet*'le Taylan Biraderleri de eklemekte fayda var.

"Bişey anlatırken gözüme baksana şavrum."

Eski tüfekler

24 90'lı yılların başlarında gösterime giren yerli filmlerin bugünkü gibi milyonlarla ifade edilen seyirci hedefleri yoktu. 50 bin seyirci çok önemli ve büyük bir rakamdı ama açıkçası 10 bine ulaşan yerli film bulmak bile çok zordu. Şerif Gören'in *Amerikalı*'sı, Ertem Eğilmez'in *Arabesk*'i, Yavuz Turgul'un *Eşkıya*'sı ve Sinan Çetin'in *Berlin in Berlin*'i Türk sinemasının yeni rotasını çizmesini sağlayan dört önemli filmdi ve dördü de eski tüfeklerin imzasını taşıyordu. Bu dört tecrübeli yönetmen geleceğin nerede olduğunu görebilmiş ve kimisi kendi üslubundan hiç taviz vermeden kimisi de sinemasını revize ederek seyirciyi salonlara çekmeyi başarmışlardı. Fakat diğer eski tüfekler yeni sistemle pek uzlaşamadılar ve birkaç istisna hariç seyirciyi salonlara çekmeyi çok fazla başaramadılar. Türk sinemasının her döneminde yönetmen olarak aktif olmayı başaran Atıf Yılmaz *Nihavend Mucize*'yle yeni döneme uyum sağlamaya, *Eylül Fırtınası* ve *Eğreti Gelin*'le ise kendi köklerine dönmeyi tercih etti. Zeki Ökten, Fatih Altmöz'ün yazdığı filmlerle hep kendi sinemasına sadık olmaya ve bildiği film estetiğini uygulamaya çalıştı. Sözgelimi, *Güle Güle*'nin büyük seyirci başarısı herkesi şaşırttı. Ali Özgentürk *Kalbin Zamanı*'yla nitelikli tür sineması yapmaya çalışırken "hedef kitlesi sapması" nedeniyle gişede istediği sonuçlara ulaşamadı. Eleştirmenler tarafından biraz fazla hırpalanan film, yeni dönemin seyircileri için "eski" duruyor, alternatif şeyler arayan seyirciler içinse fazla konvansiyonel kaçıyordu. Erden Kıral ve Ömer Kavur ise kendi sinemasal anlayışlarından vazgeçmeden film yönetmeye devam ettiler ve seyircileri salonlara çekmeyi başaramadılar. Sözün özü, hala film çekmeye devam eden eski tüfekler ikibinli yılların Türk sinema kültürünü renklendirdiler, zenginleştirdiler ama çok etkili olamadılar. Sahne artık onların değil ya da şöyle diyelim: Vitrinde artık başkaları duruyor...

Ali Özgentürk

"JUDE LAW'A GÜVENİYORUM"

Hırsız'da **Anthony Minghella**, Jude Law ile üçüncü kez bir araya geliyor. Yönetmen Total Film'e, Law'u "yakışıklı bir çocuk" olmanın ötesine taşıyan nedenleri anlattı...

YAZI **ANTHONY MINGHELLA**

Jude Law ile arka arkaya üç film çekmiş olduk. Oysa *Hırsız*'da onunla çalışmayı planlamamıştım.

Senaryoyu tamamladığımda, filmin oyuncu kadrosuna dair fikirlerim soruldu. Will rolünü (Robin Wright Penn ile ilişkisi parçalandığında, kendini Bosnalı mülteci Juliette Binoche'un kollarında avutan bir mimar) Jude'a verebileceğimi söyledim. Öte yandan her filmimde onunla çalışmam mümkün değildi! Bu nedenle birkaç farklı oyuncuyla görüştüm, ama en baştan beri aslında doğru insan oydu.

Will Francis rolü Jude'u zorlayacaktı. Çünkü canlandırdığı karakterle hayatlarında benzer dönemlerden geçiyor, benzer endişe ve kırılganlıkları taşıyorlardı. Bu, 1950'lerde yaşayan, Princeton mezunu, zengin bir Amerikalı'yı (*Yetenekli Bay Ripley*) canlandırmak gibi olmayacak, Jude ruhunun gizli yönlerini açığa vurmuş olacaktı.

Sette gözlerimizle anlaşıyoruz, pek konuşmuyoruz. Zaten birlikte çalıştığımızda nasıl sonuçlar ortaya çıktığını Jude gayet iyi biliyor (Jude Law, daha önce Minghella ile yaptığı *Yetenekli Bay Ripley* ve *Soğuk Dağ* ile Oscar'a aday olmuştu). Setteyken aktörün kendini gizlemesi mümkün değildir. Oyunculuk yoğun ve stresli bir iş; o anda role bürünüp, istenilen performansı vermeniz beklenir. Oyuncular bu baskının altında ya ezilir ya da gerçek kimliklerini açık ederler. Buna rağmen Jude ile çalıştığım uzun süre boyunca, asla aramızı bozacak bir şey yaşamadık.

Ülkemizin genel tutumunun bir sonucu olarak Jude çok eleştiri alıyor ve hak ettiği değeri görmüyor. Bu beni hem hayrete düşürüyor hem de şevkimi kırıyor. "Yakışıklı" sıfatını onu küçümsemek için kullanıyorlar. Daha bugün bir yerlerde "yakışıklı çocuk Jude Law" yazdığını gördüm ki böyle bir sıfatı, insan ancak o kişinin dış görünümünden rahatsızsa kullanır. Jude ile bu konuyu konuştuğumda, yüzünü kendisinin seçmediğini, onu değiştiremeyeceğini ve bu yüzden onunla bir şekilde uzlaşmak zorunda olduğunu söylemişti. Ancak bu da insanları tatmin etmiyor. Dış görünümünü bir avantaja çevirme alışkanlığı olmadığı halde, insanlar onu ciddiye almakta zorlanıyorlar.

Yetenekli Bay Ripley'deki Dickie Greenleaf rolünü ona verdiğim için belki de bunun sorumlusu benim. Ancak gerçek hayatında öyle görkemli, burnu havada bir karakter değil; üç çocuk babası, sade bir futbol hayranı ve ateşli bir taraftar. Sorun şu ki, insanlar onun yaptığı işten ne kadar zevk aldığını anlayamıyor. Ayrıca gayet arkadaş canlısı ve sosyal biri oluşu da onları şaşırtıyor olmalı.

Jude ilk olarak, arkadaşım Marc Samuelson'ın yapımcılığını üstlendiği *Wilde* adlı filmde dikkatimi çekmişti. Daha sonra eşim Carolyn Choa'nın yapımcısı olduğu *The Wisdom of Crocodiles*'da rol aldığında herkes ondan bahsetmeye başladı. Ben de sonunda *The Wisdom of Crocodiles*'ın setinde onunla tanışma şansını

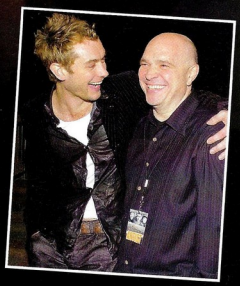

yakaladım. Elbette ben de her yönetmen gibi açgözlüyüm. Mükemmel bir oyuncu bulduğumda, onu çalmak ve kendime saklamak isterim. Dickie Greenleaf rolü için Jude'u önerdiğimde, Paramount delirdiğimi düşünmüştü. Rolü genç bir Amerikalı'ya vermemi istediler. Oysa Jude konusunda zerre kadar şüphem yoktu. Rol için çok uygundu çünkü Matt ile muhteşem bir çift olacaklardı. Onun karşısında, Matt'i olduğundan daha sade gösterebilir, bir yandan da Jude'u kışkırtarak sivri yönlerini ortaya çıkarabilirdim. Dickie rolünde oldukça sert bir portre çizdi ki, bu kişiliğinde de var olan bir özelliki. O güzelliğin yavaş yavaş hırçınlığa dönüşmesini izlemek ilginç bir deneyim oldu.

Soğuk Dağ'ın kadro oluşturma sürecine ben bile anlam vermekte zorlanıyorum. Stüdyo, Inman rolünü Tom Cruise'a vermek konusunda oldukça istekliydi. O da heveslî görünüyordu, ancak zamanla bir uzlaşmaya varamayacakları anlaşıldı. Tom role talip olduğu için memnundum, ama anlaşma gerçekleşmediğinde de, çıkıp istediğim kişiyi seçebileceğim için mutlu oldum. Kadın oyuncu için aklımdaki isim Nicole Kidman idi. Jude ile olağanüstü bir çift olacaklardı. *Soğuk Dağ*'ın karakterleri, aynı Odysseus ve Penelopeia gibi, mitolojik bir öyküde savrulan iki abidevî kahraman olmalıydı.

İlginçtir, iş dışında birlikte neredeyse hiç vakit geçirmedik. Göçebe yaşamlarımız arkadaşlık kurup yürütmemize olanak vermiyor. Çekimlerden önce özel hayatlarımız hakkında konuşmayacağımıza dair sessiz bir anlaşma yapmıştık sanki. Jude ile geçirdiğim onca zaman boyunca bu konuda hiç konuşmadık. Ancak biliyorum ki, ihtiyacım olsa, mutlaka yardımıma koşar.

Yaşı ilerleyip, ışıltısı yavaş yavaş sönmeye başladığında, her şey onun için daha kolay hale gelecek. Aynı şey, George Clooney'nin de başına geldi. Şu anda 40'larında ve onu her geçen gün daha çok seviyoruz. Yönetmenlerin Jude'dan asla vazgeçmeyeceğini, bu sayede onun çok uzun soluklu bir oyuncu olacağını düşünüyorum. Bu filmde rol almasının sebeplerinden biri de, kariyerinin *Soğuk Dağ*'dan beri yerinde saymadığını biliyor ve ona güveniyor olmam. Jude, rol aldığı her filme değer katan bir oyuncu.

“Oynamak istediğim tüm filmlerde zaten oynadım...”

Haluk Bilginer 53 yaşında, hepimizi cebinden çıkaracak kadar çalışkan ve büyük ihtimalle hepimizden birkaç kat daha mutlu. Yeni filmi Polis vesilesiyle, “mekanı” Oyun Atölyesi’ne uzandık, sinemadan, minik Nazlı’dan ve 30 yıla uzanan oyunculuk kariyerinden söz ettik...

SÖYLEŞİ **TALİP ERTÜRK**
FOTOĞRAFLAR **EMRE ERMİN**

KÖŞE TAŞLARI

Haluk Bilginer'in ağzından kariyerinin köşe taşları

EASTENDERS 1985

Çok iyi bir tecrübeydi benim için ama iki yıl yeter. Kariyerimin başında iki yıl sürekli bir dizide olmak, üstelik yabancı bir ülkede ve yabancı bir dilde, iyi bir tecrübe olmuştu.

ISHTAR 1987

Çok büyük bir Hollywood yapımıyla ilk tanışmam. 75 milyon dolar bütçesi vardı, sonradan çok kötü battı gerçi. İşte çok ilginç, formül tamam sanıyorsunuz. Çok enteresan bir senaryo var, iki büyük star var, bir de star namzedi var, yanlış yapamam diye düşünüyorsunuz. Ama yok öyle bir formül. Olsa herkes o formüle göre film yapar para kazanır zaten.

İSTANBUL KANATLARIMIN ALTINDA 1996

Seyirciyi yeniden salona çekmeyi başaran ilk filmlerden biri. Çok güzel hatırlıyorum o projeyi. Çok güzel bir ekip bir araya gelmişti.

USTA BENİ ÖLDÜRSENE 1996

Bence biraz ziyan olmuş bir filmdir. Tuzu, baharatı eksiktir biraz sanki.

MASUMİYET 1997

Çok sevdiğim bir filmimdir, çok severek çalışmıştım. *Masumiyet*'teki meşhur tiradın mesela şaryoyla çekilmesi planlanmıştı, Zeki şaryoyu kuramadı falan tek planda çekmek zorunda kaldık. "Anlat Haluk" dedi, ben de başladım anlatmaya. Zeki senaryosuna güvendi, oyuncusuna güvendi, zorunluluklar içinden öyle bir şey çıktı işte.

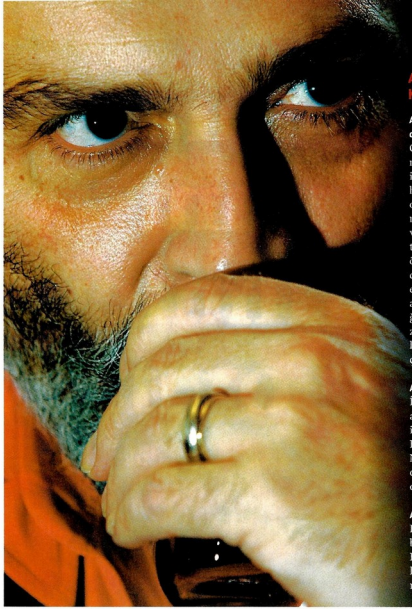

AHLAR VAHLAR KÖŞESİ

Ah o filmde ben de olsaydım

Coppola'nın *Baba* filminde oynamayı çok isterdim. O filmdeki herhangi bir karakter olabilir. Şu anda aklıma gelmeyen şeyler var ama yakın geçmişte bizden bir filmde öyle bir şey düşünmedim açıkçası. Ukalalık etmek gibi olmasın ama oynamak istediğim tüm filmlerde zaten oynadım. Diğerleri de benim geri çevirdiğim filmler.

Ah o filmde nasıl oynadım

İsim vermeyeceğim ama bazen devinen insan kaza yapar. Kazalar geldi başıma. Ne kadar iyi şoför olursak olalım kazalar oluyor.

Ah o lafı demez olaydım

Hiç pişman olduğum bir şey söylemedim. Benim ağzımdan yazılan saçma sapan şeyleri saymıyorum tabii.

***Polis*'in kadrosuna nasıl dahil oldunuz? Onur Ünlü'nün ilk filmi, sizi ikna etmeyi nasıl başardı?**

Birkaç yıl önce *Banka* adında bir senaryosunu göndermişti bana. Okudum çok beğendim, kendisine de son zamanlarda okuduğum en iyi senaryo olduğunu söyledim. Ama zaman içinde o proje gerçekleştirilemedi. Sonradan Onur, *Polis*'in senaryosunu gönderdi. Okuyunca çok etkilendim çünkü bizim sinemamızda benzer bir örneği yok bu filmin. Bazı kaygılarım vardı, Onur'la bunları konuşma ihtiyacı hissettim. İlk görüşmede ikna oldum zaten.

Neydi bu kaygılar? Onur Ünlü yazarlığını önünüze getirdiği senaryo ile kanıtlıyor belki ama yönetmen olarak size örnek gösterebileceği bir filmi yok...

Evet. Bu da kaygılarımdan biriydi, çünkü senaryo farklı yerlere gitmeye çok elverişliydi. Ama Onur'un projesine güvenini görünce yönetmenliğe de yapabilir dedim. Onur'la çok iyi anlaştığımızı düşünüyorum. Sürekli sordum; "İçine sindi mi?" diye. O da aynı şekilde bazı sahneleri sadece ben istedim diye yeniden çekti mesela. Ama sonuçta ikimizin de içine sindi. Tarkovski'nin bir sözü vardır; "Kafamdaki filmin yüzde 50'sini çekebilirsem mutlu olurum" diye. Onur'a sordum, o kafasındaki filmi büyük oranda çekebilmiş.

Filmin alışkın olmadığımız bir mizahı var. Çekimlerde biz ne yapıyoruz burada hissine kapıldığınız oldu mu?

Yok hiç olmadı. Elimizdeki senaryoya çok güvendiğimiz için böyle bir kaygıyı pek duymadık. Ama filmin tuhaf bir mizahı var gerçekten. Bazen soruyordum Onur'a "Burada gülecek mi seyirci acaba?" diye, "Hayır şok olacaklar" diyordu. Gerçekten bazı sahneler hem komik hem de şok edici.

Filmde sizin olmadığınız sahne yok neredeyse. Bu hem yorucu, hem de sırtınıza büyük bir sorumluluk yüklüyor. Haluk Bilginer'in oyunu filmin selametini doğrudan etkiliyor...

Düşünün ki her gün setteydim. "Bugün bana set yazmayın" gibi durumlar olur mesela normalde, burada o hiç olamadı. Yorucu ama güzel oldu. Musa Rami oynamaktan zevk aldığım bir karakter, çünkü iyisiyle kötüsüyle, tüm çelişkileriyle gerçek bir insan.

Role hazırlık yapmayı sevmediğinizi biliyoruz. Ama bu kez sorumluluğunuz çok büyük: Musa Rami için bile özel bir çalışma olmadı mı?

Yok hayır. Ben role hazırlanmaya inanmam, bu yaşıma kadar binlerce şey biriktirmişim, daha iyi hazırlık mı var? Üstelik Musa Rami çok gerçek bir karakter, özel hazırlığa gerek yok. Bu silah nasıl tutulur, üniforma nasıl giyilir falan onları sormuşumdur ama karakter için bir hazırlık yapmadım...

Karakteri çok sevdiğiniz anlaşılıyor. Musa Rami çelişkileri olan bir adam; bir yandan gayet dindar ama diğer yandan gözünü kırpmadan adam öldürüyor. Bir yandan ailesine çok bağlı, bir yandan kendinden oldukça küçük bir öğrenciye aşık...

İnsan işte. Musa Rami tüm çelişkileriyle, korkularıyla, kaygılarıyla gerçek bir insan. Bir oyuncu için böyle bir karakteri canlandırmak çok heyecan verici bir şey. Böyle senaryolar çok seyrek geliyor gerçekten de. Dikkate değer bir şeyler bulmak o kadar zor

ki. Musa Rami karakteri bu yüzden çok değerli.

Filmi nasıl buldunuz? Seyirci *Polis*'i hazmedebilecek mi, ortalama izleyici için zor bir film çünkü...
Filmin müziksiz kaba halini izledim. Beni o kadar şaşırttı ve kolayca içine çekti ki, ara olmuş, bana 20 dakika geçmiş gibi geldi. Filmi beğendim ama sonuçta karar merci biz değiliz. Biz bir şey yaptık, şimdi seyircinin önüne koyuyoruz. Kararı izleyenler verecek, bize halt etmek düşer. Ama ben insanların filmi beğenebileceklerini düşünüyorum. Açıkçası çok da merak ediyorum nasıl karşılanacağını.

Onur Ünlü'yü çalıştığınız yönetmenler arasında nereye koyarsınız?
Çok iyi bir yere koyarım. Onur çalıştığım en iyi yönetmenlerden biri diyebilirim. Bundan sonraki projelerini de merakla bekliyorum zaten, çekinmeden "Onur'la yeniden çalışırım" diyebiliyorum.

Çeşitliliği seviyorsunuz değil mi? Bir bakıyoruz polis, bir bakıyoruz eşcinsel bir modacı, mafya babası, Karagöz...
Çeşitlilik oyunculuğun özünde de var. Oyuncu insanı tanımak için yola çıkmıştır. İnsan dediğimiz de altı milyar tane var şimdilik, hepsini tanımaya ömrünüz yetmez. İnsanda var olan her türlü duyguyu kavramak; kavramaya çalışmak, insanı ve kendinizi tanımaya yardımcı oluyor. En başta da kendimi tanımama... Kaç kişi kendini tanıdığını iddia edebilir ki? Ne kadar farklı karakteri oynarsanız, oyunculuk adaleniz o kadar gelişiyor, kafanız genişliyor, algınız artıyor...

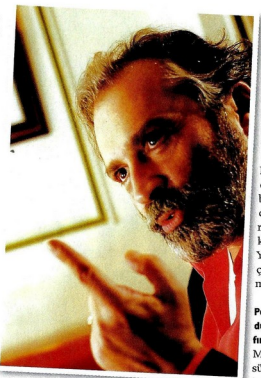

Oyunculuğu adaleye benzetiyorsunuz, kullanılmadıkça sarkar diyerek. Peki dizi yaparken uzun süre aynı karakteri oynamak adalelerinizi gevşetmiyor mu?
Tatlı Hayat'ı 100 küsur bölüm yaptım mesela. Orada gidiyorsunuz belli günlerde o karakteri oynuyorsunuz. İki yıl bence uygun süredir, bir karakteri aralıksız oynamak için. Fazlası seyirciyi de oynayanı da sıkar bence. Oyuncu için yaptığınız iş meslek haline dönüşürse, o tehlikeli. Mesela ben İngiltere'de *Eastenders* dizisinde oynarken iki yılın sonunda bıraktım. Yapımcı bana dedi ki "Çok cesursun". Ben de dedim ki "Hayır, ben aktörüm." 22 yıldır devam ediyor o dizi, memuriyet gibi ilk bölümünden beri oynayan oyuncular var. Ben çıldırırdım herhalde.

Televizyona biraz mesafelisiniz artık sanırım. Özellikle Nazlı doğduktan sonra...
Ben şu an istesem de televizyonda drama çekemem zaten. Drama haftada dört-beş gün alıyor en az çünkü. Yeni bebeğimiz dışında bir de tiyatro gibi bir bebeğim var. Tiyatro da çok ilgi isteyen bir bebek. O yüzden sadece sit-com yapabiliyorum çünkü o, iki günlük çalışmayla götürülebiliyor. Şimdi de *Kim 500 Bin İster*'i sunmaya başlayacağım, kesinleşmek üzere. Bu yıl televizyonda sadece onu yapacağım.

Tiyatro, sinema, televizyon... Sürekli çalışıyorsunuz, sizin için öncelik nedir? Ferhan Şensoy der ki mesela; "Tiyatro benim karımdır, sinema metresim."
Tiyatro hepsinden önde tabii. Ama bu sinemayı ihmal ettiğim anlamına gelmiyor, ben kamerayla çalışmayı da çok seviyorum. Ama sinema zaman isteyen bir iş, o altı-yedi haftayı sadece ona ayırmanız gerekiyor. Yılda bir ya da iki film yapmak çok hoşuma gidiyor.

Gelen projelerin niteliği nasıl?
Polis gibi projeler çok sıklıkla gelmiyor onu söyleyeyim. Genelde aslında televizyona yapılması gereken ama sinema için çekilen şeyler geliyor. E onu televizyona yapın, öyle bir mecra var zaten. Sinema başka bir şey. Sinemada televizyonda yapamadığımız şeyleri yapmak daha doğru geliyor bana. Ama *Polis* gibi bir şeyi televizyona çekemezsiniz...

Takip edebiliyor musunuz son dönem yerli sinemayı?
Maalesef, kaçmaktan kovalamaya vakit yok. Yeni çıkan filmlerin hiçbirini izleyemedim. Genelde bireysel çıkışlar ilgi çekici. Ama bu bireysel çıkışlar bir sektör oluşturacak sonunda, öyle umuyorum. Türkiye'de bir sektör var ama sinema sektörü değil. Film yapan dizi de yapıyor, klip de çekiyor. Bir işkçı sadece sinema filmi yaparak geçimini sağladığı zaman sektörden söz edebiliriz. Şu an bir şov sektörü var diyebiliriz.

***Kader*'i izleme şansınız oldu mu? *Masumiyet*'in öncesini anlatıyor biliyorsunuz, sizin oynadığınız Bekir karakterinin gençliğini...**
Maalesef. Çok güzel şeyler duydum hakkında, o benim *Masumiyet*'teki tiradın filmi olduğunu biliyorum. Zeki'yle havaalanında karşılaşmıştık en son, Yunanistan'a gidiyordu, çok memnundu. Çok izlemek istiyorum.

Peki yurt dışı projelerinizde durum nedir. Bu hengamede fırsat bulabiliyor musunuz?
Menajerimle başım dertte, sürekli arıyor yeni projeler için ama benim vaktim yok. Benim yazın üç ay vaktim var sadece. İstediğim sıklıkta yapamıyorum ama bir ayağımı orada tutmayı seviyorum. Geçen sene en son bir televizyon filmi için Malta'ya gittim, *She's Gone* adında. Bir de *Spooks* adlı bir BBC dizisinde konuk oyuncu olarak oynadım. Önemli bir bölümdü, başrol oyuncusunun son bölümüydü.

Eski röportajlarınızı okurken ilginç bir şeye rastladım. Zuhal Hanım'la evli olduğunuz dönemde; "Çocuk yapma fırsatını kaçırdık artık" kabilinden bir sözünüz var. Yıllar sonra hayat bir sürpriz yaptı değil mi?
İşte bak hayat neler yapıyor insana. İnsan hayatında her şey oluyor. Aile hayatım çok güzel. O minik yavrunun omzunuzda uyuması bile her şeye değiyor, hiçbir şeye değişilmez. Büyük bir mutluluk, hararetle tavsiye ediyorum.

TATLI HAYAT 2001
Çekerken çok eğlendiğim, seyircinin de çok sevdiği bir işti. Bir anti kahramanı çok eğlenceli biçimde sunuyordu o proje.

KARANLIKTA KOŞANLAR 2001
Biraz kadri kıymeti bilinememiş bir iştir bence maaleset. Uğur Yücel'le çalışmayı çok seviyorum zaten. Bence Uğur Türkiye'de oyunculuk yapmak istemeyen en iyi oyunculardan biri. Yüzüne de söylüyorum bunu. Oyunculuğundan seyirciyi mahrum etmemesi lazım bence. Bir filmde Uğur'la oynamayı çok isterim mesela. Bir senaryo getirdi ama çekemedi onu. O olmayınca *Hayatımın Kadınısın*'ı çekti en son.

NEREDESİN FİRUZE 2003
Çok eğlenceliydi. Ezel'le daha önce reklam filmleri çekmiştik beraber. Ezel'le çalışmayı çok seviyorum ben. O da Türk sineması için ilkleri barındıran bir filmdir. Tasarımıyla, rengiyle, müziğiyle farklı bir işti. Ezel Akay'ın istediği filmi yapmak konusunda büyük bir cesareti var, çok takdir ediyorum o konuda.

HACİVAT KARAGÖZ NEDEN ÖLDÜRÜLDÜ? 2005
Bursa'da altı hafta kampa girdik o film için. Ama beni çok üzen bir filmdir. Galada bir kopya geldi, başımdan aşağı kaynar sular döküldü, anlaşılmıyor diyaloglar, ses sorunlu. O yüzden biraz gümbürtüye gitti o film. Yoksa Karagöz'ü oynamaktan da o filmde rol almaktan da çok mutlu olmuştum. Son zamanlarda duyuyorum, DVD'si çıkınca filmin değerini daha iyi anladı insanlar, ses sorunu çözüldü çünkü.

Çocukluğunuzdan başlayalım...

Hannibal Lecter'ın çocukluğunu anlatan *Hannibal Doğuyor*'un gösterime girmesi vesilesiyle biz de ufak bir çalışma yaptık. Ünlü sapık ve katilleri ele alıp, çocukluklarının nasıl geçmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştık... Onları hatırlayacaksınız, hepimizin bildiği karakterler. Peki aslında onları ne kadar iyi tanıyoruz? Bulundukları noktaya nasıl geldiler, neler yaşadılar, neler hissettiler? Onları daha iyi anlayabilmek amacıyla, Total Film sizin için hayal etti ve yazdı...

YAZI BURCU AYKAR ŞİRİN ENGİN ERTAN TALİP ERTÜRK SELİN GÜREL

Jonathan Doe / *YEDİ*

Yönetmen *David Fincher*
Oyuncu *Kevin Spacey*

Jonathan Doe, günahkarların mantar gibi çoğaldığı dünyamıza bir ahlak dersi vermek istemişti. Yedi ölümcül günahı (oburluk, açgözlülük, tembellik, öfke, kibir, şehvet ve kıskançlık) simgeleyen, yedi cinayetiyle dünyayı değiştirecekti. Peki Joe'yu dünyada bu mükemmellik arayışına iten neydi? Kuşkusuz obsesif ve kuralcı babasının buna katkısı büyüktü. Varlıklı bir ailede doğup büyümüştü Joe. İyi bir eğitim almış olduğunun kanıtlarını "sanat eserim" diye tabir ettiği seri cinayetlerin ayrıntılarında görebiliyoruz. Joe'nun doğduğu 1960'lar, getirdiği özgürleşme rüzgarıyla babası Steven'ı rahatsız etmekteydi. Steven disipline inanırdı. Yemeğe 5 dakika bile gecikse, küçük Joe bodrumda, aç ve susuz olarak bırakılırdı. Bu odada geçirdiği saatlerde, örnek insana dair fikirlerini geliştirmişti. Steven, Joe'nun eğitiminde dine çok önem veriyordu. Büyüdüğünde Joe'nun yatakbaşı olarak pembe neon bir haç kullanmasına şaşmamak gerek. Joe'nun arkadaşları, yakaladıkça doktorculuk oynadığı farelerdi. Hayvanların içini açıp incelemesi, Steven'ın hoşuna gidiyor, oğlunu doktor önlüğü içinde hayal etmek gözlerini yaşartıyordu. Zamanla malikanenin bodrum katını oğluna tahsis etmiş, fedakar bir baba oğlu için ne yapabilirse, yapmıştı. Son model iğneler, neşterler, tuhaf cımbızlar; Joe'nun 11 yaşında isteyebileceği her tür oyuncak elinin altındaydı. Fazla şımartılmıştı da diyebiliriz. Joe, tıp fakültesine başladığında kimilerine göre bir dahiydi. Üniversitedeki üçüncü senesinde annesiyle babasının bir uçak kazasında ölmesi onu özgürlüğüne kavuşturdu. Baskıdan kurtulunca doktorluk eğitimini yarıda bırakıp esas yapmak istediği projeye yöneldi. Yaklaşık 20 sene sonra hayata geçireceği sanat eserinin ana hatları yavaş yavaş belli olmaktaydı.

Büyük Beyaz Köpekbalığı / *JAWS*

Yönetmen *Steven Spielberg*
Oyuncu *Büyük Beyaz Köpekbalığı*

Bir zamanlar okyanusun en medyatik sakini olan büyük beyaz köpekbalığı (BBK), manşetlerden ineli çok oldu, ama hareketli bir parti sonrası denize girmeye heveslenip de, onun gece öğünü olan kızcağızı unutmak pek mümkün görünmüyor. İşte her şey o gece başlamıştı... Doğduğu günden beri, midesine giren 56 fok, 23 deniz aslanı, 2 dikkatsiz dalgıç ve sayısız balığın ardından sıra, durgun suda fazla dikkat çekme hatası yapan bir Amity Island sakinine gelmişti. Doğa kanunu deyip geçemeyiz, zira büyük beyaz köpekbalıkları sanılanın aksine, zorda kalmadıkça insan yemeyi tercih etmiyorlardı. Ancak bizim BBK'mız, çocukluğunda geçirdiği bir travma sebebiyle, av peşindeki yıllarını, taze insan eti arayarak geçirmişti. Türünün doğası gereği, doğar doğmaz annesi tarafından terk edilen, babasını ise asla tanıma şansı olmayan küçük BBK, 7 kardeşinden 3'ünü, anne karnında yemesi sayesinde hayatta kalmayı başardı. Türünün yalnız dolaşma düsturuna çaresiz boyun eğip, başka canlılara yem olmamak için duyularını dört açtı. Günün birinde, onu takip eden başka bir bebek BBK'ya rastladı ve kısa süre sonra birlikte dolaşmaya, avlanmaya başladılar. İlk deniz aslanlarının tadına beraber baktılar. Hatta alttan hızla yaklaşarak, avlarını şaşırtma yöntemini birlikte keşfettiler. Ancak BBK'nın mutlu günleri fazla sürmeyecekti. Birkaç denizci tarafından tesadüfen fark edilen sevgili arkadaşı, uzun bir mücadeleden sonra can verdi. O günden sonra, okyanustaki tüm düşmanlarını bir kenara bırakıp, sadece adi insan ırkı üzerine yoğunlaştı. Tatlarının nasıl olduğunu bilmiyordu, ama yemekten nefret ettiği mürekkep balığı tadında olsalar bile, hayatının sonuna kadar insanların peşinde olacaktı. Bir kez daha yalnızdı, ama bu sefer yanına nefretini de almıştı. İntikamını almak için, Amity Island açıklarına sürüklenene kadar beklemesi gerekecekti.

Norman Bates / *SAPIK*

Yönetmen *Alfred Hitchcock*
Oyuncu *Anthony Perkins*

Bates Motel'in her şeyi, müşterilerini rahat ettirmek için elinden geleni yapan bir hizmet gönüllüsü olan Norman Bates, polisten kaçarken moteline sığınan Marion Crane'i öldürmüş ve ardından genç kadının izini süren detektif Milton Arbogast'ı şuursuzca katletmişti... Norman, küçük yaşta babasını kaybetti ve yaşamının büyük bölümünü baskıcı annesi ile birlikte insanlardan uzak geçirdi. Yalnız geçen çocukluk yıllarında, tikleri ve annesine aşırı bağlılığı yüzünden okuldaki arkadaşları tarafından sürekli dışlandı; "süt kuzusu" olarak yaftalandı, itildi, kakıldı, tartaklandı. İnce ve zayıf bir çocuktu, akranlarıyla mücadele edemiyordu, zaten etse ne olacak tüm dünyaya karşı tek başınaydı adeta. Zaten annesi de arkadaşı olmasını onaylamıyordu, ona göre dünya günahkarlarla doluydu. Bu durum Norman'ın doğaya ve hayvanlara ilgi duymasına neden oldu. Özellikle kuşlar dikkatini çekiyordu, yaşı ilerledikçe ölü hayvanları doldurma merakı da gelişti. Doldurduğu hayvanları canlı gibi hayal ediyor, böylelikle ölümü bertaraf edebileceğini düşünüyordu. Yalnızlığına katlanabilmek için bir dolu hayali arkadaş edinmişti ve tüm bunlar, gerçeklikle bağlarını günden güne zayıflatıyordu. Evdeki hayatı ise kabus gibiydi. Aşırı kontrolcü ve kuralcı annesi tüm hareketlerini an be an izliyordu. Ancak Norman'ın nefreti annesine giderek daha çok bağlanmasına engel olamadı. Günün birinde annesi başka bir erkekle evlenince, Norman bunu kaldıramadı. Titizlikle hazırlanmış bir planla annesini ve üvey babasını zehirledi. Ama annesine öylesine bağlıydı ki, onun boşluğunu doldurması söz konusu bile değildi, dolayısıyla annesi ölmemiş gibi davranmaya başladı. Onun tek istediği zavallı annesiyle birlikte huzur içinde yaşayabilmekti. Yaşlı ve hasta bir kadın arada sırada çığrından çıkıyorsa ne olmuş, hepimiz arada sırada delirmez miyiz? Değil mi Norman?

Annie Wilkes / *ÖLÜM KİTABI*

Yönetmen *Rob Reiner*
Oyuncu *Kathy Bates*

Hemşire eskisi Annie Wilkes'in kurban listesine eklenecek son isim ünlü yazar Paul Sheldon olacaktı. Ancak, hayranı olduğu yazarı geçirdiği araba kazasından sonra evinde zorla "misafir eden" Wilkes, en büyük fantazisini gerçekleştirmeye ramak kala bir kez daha hakikatin acımasız yüzüyle karşı karşıya kalmıştı. Öz babasıyla başlayan katillik kariyerine üniversitedeki oda arkadaşıyla devam etmiş, sonra çalıştığı hastanede doğan sayısız bebeği öbür dünyaya yollamıştı. Tüm bu marifetleri ertesinde demir parmaklıklar arkasında bir süre geçiren Annie uzun süredir uslu sayılırdı. Ta ki her satırını ezbere bildiği *Misery* romanlarının yazarı Paul Sheldon, karla kaplı kasabasını ziyaret edene değin. Evet, Annie soğukkanlı ve acımasız bir katildi ama istediği sadece biraz sevgi ve ahlak anlayışına biraz saygıydı. Annie Wilkes orta halli bir ailenin kızı olarak dünyaya gelmişti. İçine kapanık Annie'nin sık sık sığındığı yer hayal dünyasıydı. Kendisini pek memnun etmeyen gerçek dünyadan sinemalarda gösterilen seri filmlere kaçardı. Bu filmleri neredeyse kare kare hafızasına kazıyan Annie'nin en ufak bir tutarsızlığa bile tahammülü yoktu, çünkü içine severek daldığı fantazi dünyası onun için gerçek hayattan daha sahici ve güzeldi. Etrafındaki pek çok yaşıtı cinsellikle ilk tanışmalarını yaşarken Annie onlara, özellikle de erkeklere tiksintiyle bakıyordu. Onun tercihi bir arabanın arka koltuğundan ziyade her zaman mum ışığı eşliğinde şık bir akşam yemeği olacaktı. Ancak beyaz atlı prensinin gelmesi geciktikçe Annie'nin sabrı tükenmeye başladı. Sonunda bir mizantrop olup çıktı. Eğer hemşire okuluna girdiğinde Annie'nin niyetinin hasta insanlara yardım etmek olduğunu sanıyorsanız, üzgünüz ama yanılıyorsunuz.

Sırlar ve Ajanlar

Robert De Niro, Amerika'nın insafsız istihbarat teşkilatı hakkında yaptığı araştırmaya tam on yılını verdi ve onun cafcaflı geçmişini gözler önüne sermek için Matt Damon ile birlikte **The Good Shepherd / Kirli Sırlar** üzerine çalışmaya koyuldu...

YAZI **JAMIE GRAHAM**

MUHABİRLER: JENNY COONEY, CARLOS SANTE

"Kirli Sırlar, tarihin, neredeyse hiçbir ayrıntı atlanmaksızın, titizlikle kurgulanmış bir versiyonu. Bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamadan, 'bugün'ü kavramamız mümkün değildir."

Richard CA Holbrooke, Birleşmiş Milletler Amerikan Büyükelçisi, 1999-2001

Robert De Niro, bir türlü işin içinden çıkamaz. Takvimler 2001'i göstermektedir; üzerine titrediği casus filmi *Kirli Sırlar*'ı hayata geçirebilmek için beş yıldan bu yana uğraş vermektedir. Araştırmaları için Afganistan'ı, Pakistan'ı ve Moskova'nın derinliklerini köşe bucak dolaşmış; "yasak bölge"ye giriş izni alabilmek için bir KGB spor kulübünde albaylar ve generallerle bir kaç tek bile atmıştır. Eric Roth'un, Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı'nın, 1939–61 yılları arasındaki tarihini adeta süzgeçten geçirerek hazırladığı senaryosu da De Niro'nun elindedir. Bu yıllar, teşkilatın Yale'de 17-18 kişilik bir ekiple gizlice faaliyete başlayan Skull and Bones Cemiyeti günlerinden, Stratejik Hizmetler Ofisi (OSS) günlerine; buradan da, bugün 29.000 kişilik dev bir kadroyla çalışmalarını sürdüren CIA'in (Central Intelligence Agency) doğuşu ve gelişmesine kadar uzanan süreci kapsamaktadır. Roth'un senaryosu, *Premiere* dergisi tarafından Hollywood'un "çekilmemiş en iyi on senaryosu" arasında da gösterilmiştir. Şimdi iş, filmin yapımı için gerekli olan parayı bulmaya kalmıştır. "Fazla masraflı bir proje olarak görülüyordu" diye açıklıyor De Niro kayıtsızca. Sevgili filminin son rötuşlarını yapmaya gelene kadarsa aradan bir beş yıl daha geçip, 2006 sonlarına gelinmesi gerekecekti. Neden fazla masraflı bulunduğunu bilmek istiyorsanız, bu soru karşısında omuzlarını silken De Niro'yu pas geçip, soruyu Roth'a yöneltmek daha isabetli bir hareket olacak. "Samıyorum, CIA'in ışıltılı yüzeyinin altında yatanları göstermem buna sebep oldu" diye başlıyor sözlerine Roth, "Öte yandan, filmin yapısı da güçlükler içeriyordu." (Film, 1961'deki Domuzlar Körfezi fiyaskosunu takip eden günlerle, bu kritik olayda CIA'in oynadığı örtülü role yol açan 20 yıllık süreç boyunca yaşananlar arasında zamansal sıçramalar içeriyor.) "Tüm bunlar nedeniyle, *Kirli Sırlar* zor bir film olacaktı, seyircinin yığınlar halinde salonlara koşup seyredeceği türden bir film değil."

Ve böylelikle 2001'e gelindiğinde, De Niro kendisi için çok özel olan bu projenin göz göre göre canlılığını yitirişini izlemekteydi. Ardından 11 Eylül olayları yaşandı.

Ve her şey tümüyle değişti...

"11 Eylül sonrası, işe koyulmak için en doğru zamanı muhtemelen" diye mırıldanıyor De Niro, ayakkabılarını ciddiyetle incelerken... "İnsanlar, zamanında harekete geçilmeyerek büyük bir hata yapıldığının farkına vardılar. Ortamdan, doğacak günlerin bir şeylere gebe olduğu hissediliyordu zaten..."

Birdenbire *Kirli Sırlar*, salt takdir edilmenin ötesine geçti; günceli yakalayıp, gündemin orta yerine yerleşti. Finansal açıdan da gerçekleştirilebilir hale geldi. De Niro'nun sahibi olduğu Tribeca Productions ile Francis Ford Coppola'nın American Zoetrope şirketinin ortak yapımcılığında, Morgan Creek projeyi üstlendi. Şirketler para saçmaya hazırdı, ama tek bir şartla: De Niro, Yale'den çıkıp OSS'ye geçen, oradan da CIA'in kurucuları arasına giren şerefli, saygıdeğer, idealist ve vatansever Edward Wilson karakterini canlandıracak yıldız bir isim bulmalıydı.

Bu rol için De Niro'nun aklında tek isim vardı: Leonardo DiCaprio.

DiCaprio ile daha önce *This Boy's Life*'da bir araya gelen De Niro, "Rol üzerinde Leo ile birlikte çalışıyorduk" diyor ve devam ediyor: "O müthiş bir oyuncu. Ancak ne yazık ki *Köstebek*'in kadrosundaydı ve benim onu bekleme olanağım yoktu. Bu noktaya gelene kadar çok fazla sorunla karşılaşmıştım. Nihayet bunların hepsi hallolmuştu. Her şey alt üst oluverecek diye endişeleniyordum. Kendi paramı da ortaya koymuştum. Bu yüzden, 'Devam etmeliyim' dedim. Matt Damon'a gittim, durumu anlattım ve bir hafta içinde bana yanıt verdi. Çok şanslıydım."

Scorsese'nin çekim planına göre, Damon'ın *Köstebek*'deki rolü DiCaprio'dan altı hafta önce bitiyordu. Ancak yine de iki çekim arasındaki zaman oldukça dardı; Damon bir cuma akşamı Marty'ye (Scorsese) veda edecek ve pazartesi sabahı Bobby'ye (De Niro) merhaba diyecekti. Leo'nun ise rol arkadaşının, bu sıradışı ve merak uyandırıcı rolü kendisinden "araklamış" olmasıyla ilgili bir sıkıntısı yoktu.

"Leonardo, *Köstebek*'in setinde karşıma geçip 'Aman Tanrım, bunu nasıl yaparsın?' diye hesap sormadı" diyor Damon gülerek. "Zaten ona 'Bu rolü kabul etmeyeceğine emin misin?' diye önceden sormuştum. Bugüne kadar, *Good Will Hunting / Can Dostum* haricinde aldığım bütün roller, benden önce başka birisine teklif edilmişti. Bu işler böyle yürüyor." Damon, bu kez eline gelenin en iyi kağıtlardan biri olduğunun bilincinde, keyifle gülüyor... "Leo'nun rolü almasına olanak yoktu, çünkü daha altı haftalık çekimi vardı. Bizse Ağustos'ta çekimlere başlamalıydık. Daha New York'dan ayrılacak ve Skulls and Bones'un sığınak olarak kullandığı Geyik Adası'na gidecektik. Eylül başında oraya varmış >>

Matt Damon

Scorsese, De Niro ve yeniden Bourne olmaya dair...

Aynı yıl içinde, önce Scorsese, şimdi De Niro...
Evet, bu kesinlikle bugüne kadarki en verimli çalışma yılım. İki filmdeki rollerim de gerçekten işiydi. Elime pek çok senaryo geçiyor ve... işin doğrusu, iyi bir film yapmak oldukça güç, çoğu zaman da bunun nedeni senaryoların parlak olmaması. Yani, aynı yıl içinde gerçekten beğendiğim, De Niro ve Scorsese tarafından yönetilecek iki senaryo bulmak... Böyle bir şeyin bir kez daha başıma geleceğini tahmin etmiyorum.

De Niro yönetmen olarak Scorsese'den hangi noktalarda ayrılıyor?
Bob'un oyunculuk geçmişi var. Pek çok yönetmen gibi, onun da temelde ilgilendiği şey insanlık durumu. Bu nedenle, önce oyuncularıyla prova yapıp ardından görüntü yönetmeni ile beraber bunu ne şekilde çekeceğini belirlemeye çalışıyor. Marty ise her şeyi film terimleriyle düşünür. İşe koyulursunuz ve o, [Scorsese'yi taklit edercesine, elleriyle kamera hareketini kare kare bölerek] "Tamam, Colin [Damon'un canlandırdığı karakterin adı], buradan başlayacağız, ardından şuraya gideceğiz, sonra da buraya döneceğiz" der.

Ortak yönleri neler?
İnsan davranışlarını kavrama ve tespit yetenekleri. Marty'nin filmlerindeki performansların bu kadar güçlü olmasının arkasında yatan neden de bu; özellikle de Bob'un performanslarının.

***Bourne Ultimatum* adında yeni bir casusluk filminiz daha geliyor...**
Evet, ama birbirlerinden çok farklılar. Bourne işin operasyon tarafında (gülüyor). Bourne karakteri bana bu fırsatı tanıdı bir bakıma. Öte yandan *Ultimatum*'da rol almam, *Syriana* ve kimse beş kuruş edeceğini düşünmezken işi gişe yapan *Köstebek*'de oynamamı sağladı. Ve ardından da bu...

Edward Wilson, Bourne'un zıddı mı? Bourne'da CIA'e karşısınız, burada ise CIA ajansınız...
Evet, evet, kesinlikle. Edward, Bourne'un peşini bırakmazdı!
Jamie Graham

olmak zorundaydık, aksi takdirde ağaç yapraklarının rengi değişecekti... ve tabii bu korkunç bir şey, büyük bir rezalet olurdu!"

Damon, rezalet çıkacağı konusunda şaka yapmıyor. Zira De Niro, takıntı derecesinde mükemmeliyetçiliğiyle ün salmış bir oyuncu-yönetmen. Gerek Damon ve oyuncu kadrosu, gerekse çekim ekibi onun bu takıntılı mizacının tüm ağırlığını hissetmişler.

"*Kirli Sırlar*'ın her bir karesi için, şu an senin bana olduğundan daha yakın bir yere oturuyordu" diyor Damon. "Tüm sahne boyunca yanı-başımda oturuyor, en ince detaya kadar takip ediyordu. Defalarca çekim yapıyorduk. Öyle ki 'Kahretsin, bunu neden tekrar ediyoruz ki?' diye düşünmeden edemiyordunuz... Derken bir anda bir aydınlanma yaşıyor, yepyeni bir şey ortaya çıkarıyorduk. Gelmiş geçmiş en iyi oyunculardan biriyle çalışmak benim için müthiş bir deneyimdi. 'Sen ne bilirsin ki be adam!' diye düşündüğüm tek bir an bile olmadı."

Angelina Jolie de ona katılıyor. Son iki yılın sadece iki ayını oyunculuğa ayırdığı ve eve ekmek getirme işini Brad'e havale ettiği düşünüldüğünde, son dönemde onu ailesinden ve hayır işlerinden ayırmanın güçlüğü daha rahat anlaşılabilir. Yine de, Bob ile çalışma fırsatını tepmedi. "Onunla ilk defa çalışıyorsanız, iki nedenle gerilirsiniz" diye söze giriyor Jolie, masanın iki yanına uzattığı kollarındaki dövmeler açık olarak görülebiliyor. Filmde, Damon'ın canlandırdığı Wilson karakteriyle evlenen; kocasının kendini gizli kapaklı kariyerine adaması nedeniyle de geri planda kalan, senatör kızı Clover'ı canlandırıyor. "Öncelikle, o çok tutkulu bir insan. Ayrıca çok parlak bir oyuncu. Bu yüzden onun sizi tümüyle teslim alacağı hissine kapılıyorsunuz. Ama o, bu endişeyi boşa çıkarıyor. Oyunculuğun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyor ve son derece duyarlı biri. Size durumu kendi başınıza kavramanız için gereken alanı bırakıyor."

Solda: Alec Baldwin fena bakıyor.
Yukarıda: Damon, CIA'in parkelerini inceliyor.

"'Sen ne bilirsin ki be adam!' diye düşündüğüm tek bir an bile olmadı."

De Niro'nun işbirliğine ne kadar açık olduğu, Scorsese ile yaptığı sekiz filmin çekimleri sırasında, ona hep öneride bulunmak istemesi dolayısıyla da bilinen bir şey...

"Her zaman herkesin görüşünü alırım" diyor De Niro, "Matt de, diğerleri de aylar boyunca filmin farklı parçalarına bakıp düşüncelerini benimle paylaştılar. Bunları dikkatle dinleyip bir dengeye oturtmaya çalıştım." Durakliyor. Bize çok uzun gelen bir aradan sonra, "Diğerlerinin kaygılarını da göz önünde tutmaya gayret ederim. Bunların başında, bir güne mümkün olan en çok seansı sığdırabilmek için filmin belirli bir uzunlukta olmasını isteyen dağıtımcı gelir." Kendi kendine gülse de, aslında bu konuda ciddi olduğu görülebiliyor.

Kirli Sırlar, ne *Bourne*'a ne de *James Bond*'a benziyor. Daha ziyade Martin Ritt'in *The Spy Who Came In From The Cold* veya Stephen Gaghan'ın *Syriana*'sını hatırlatıyor. Zira De Niro ve Roth da, sahtekarlık, paranoya ve global politikaların bireysel ölçekteki etkileriyle ilgililer. Filmin baş karakteri Edward Wilson'ın samimiyeti ve dürüstlüğü aşındıkça aşınıyor, ta ki Roth'un sözleriyle "ruhunu kaybetme noktasına gelene kadar". Şiddet, infazlar, karanlık entrika ve komplolar... Bir soğuk savaş dönemi casusluk filminden bekleyebileceğiniz her şey bu filmde var. Ancak tüm bunlar, görüntü yönetmeni Robert Richardson'ın kullandığı soğuk renk paleti gibi geri planda kahyorlar. *Kirli Sırlar*, araba takip sahneleri ve helikopter saldırılarının ön planda olduğu Michael Bay filmleri cephesine yanaşmayı reddediyor. Boğucu odalardaki ağzı sıkı adamların, telefon ahizesini avuçlarıyla gizleyerek, fısıltıyla konuştukları bir film bu... Filmin teknik danışmanlığını üstlenen, 30 yılını teşkilatta geçirmiş CIA emeklisi Mitt Beardan'a göre asıl iş de burada başlıyor zaten: "Eğer filmde Edward 1957 yılında bir ofise giriyorsa, o ofis gerçekten de 1957'lerdeki bir ofis görüntüsünü yansıtıyor. Perdede iki bölmeli bir kasa görürseniz, bu bizim o dönemde kullandığımız kasadır. Eğer Edward telefon ahizesini kaldırmadan önce, masanın altındaki kırmızı bir düğmeye basıyorsa, bu o vakitler odada bir mikrofon olduğunu karşıdakine haber vermek amacıyla kullandığımız bir aletin düğmesidir. Filmde kullamlan klasörlerin kapak renkleri bile CIA'in kullandıklarının birebir aynısı." Eğer filmin anahtar kelimesi "sahicilik" ise ve ortaya koyduğu fikir, yalan üzerine kurulu bir iş hayatının yanında normal bir aile hayatı sürdürüyor >>

Angelina Jolie

Ajanlar, yalanlar ve Sin City 2'ye dair...

***Kirli Sırlar*, kadınlar için çok farklı olan bir dönemi perdeye yansıtıyor. Siz o zamanlarda yaşayabilir miydiniz?**
CIA'den biriyle evlenmemek koşuluyla! Hayır, o dönem çok farklıydı. Günümüzde ister boşanma, ister başka konularda olsun, kadınlar "Bu benim yaşamım, benim tercihim" deme şansına sahipler. Bugün kendimizi nasıl koruyabileceğimizi biliyoruz.

Anne olmanız bir anneyi canlandırmanızı kolaylaştırdı mı?
Evet, kesinlikle. İlk kez bir anneyi canlandırdığımda, henüz anne değildim. (İnce, sevimli bir sesle taklit ederek) "Haydi bakalım, hepimiz pijamalarımızı giyip yataklarımıza yatalım" gibi cümleler kuruyordum. Gerçek bir anne olunca ise "Haydi, kıpırda bakalım! Doğru yatağa!" diye konuşmaya başlıyorsunuz.

Mağazin dergilerinden rahatsız oluyor musunuz?
Beni kızdıran, insanların bu dergilere ilgi duyması. Çok şükür bu dergileri okumuyorum ve onların var olmadığı pek çok ülkeye gidip geliyorum. İçlerinde ciddiye alınabilir tek bir şey yok. Her nedense son günlerin "istah kabartıcı"ları Brad ve ben olduk. Gelecek yıl bu başka biri olacak, bir sonraki yıl daha başka biri...

***Sin City 2* cephesinde neler oluyor?**
Bilmiyorum. Eşeğim bu filmle ilgili bir şey gelmedi kulağıma. İki aylık hamileyken benimle bu fikri paylaşmışlardı. Hamilelik psikolojisinin de etkisiyle, bir yıl zarfında çıplak, kirli ve haşin olma düşüncesi bana büyüleyici gelmişti. Sonradan takvim değişti. Ama bu konuda heveslıyım. Eğer programım uyarsa, yapmaktan zevk alabilirimişim gibi geliyor.

Kadın dergilerine mülteciler hakkındaki çalışmalarınızdan söz ederken, size kıyafetiniz hakkında bir soru yöneltildiğinde neler hissediyorsunuz?
Daha bugün böyle bir şey oldu. Dürüst davrandım ve "Bilmiyorum. Üzerimde sıyah bir şey olduğunu yazın" dedim.
Jamie Graham

görünmenin imkansız olduğu ise, Edward ve Clover'ın sahte evliliğini nasıl anlamlandırmalıyız?

"Keşke eski eşimin telefon numarası yanımda olsaydı da size bunun hiç etkisi olmadığını anlatabilseydi!" cevabını veriyor Bearden gülümseyerek. "CIA ajanlarının boşanma oranları, sivil hayattakilerden daha yüksek değil aslında. Şüphesiz çoğu zaman evlilik kolay yürümüyor. Kendinizi etraftan soyutlamak durumunda kaldığınız zamanlar oluyor. Belki bu sağlıklı bir şey değil. Bilmiyorum. Angelina filmde, ileride müsteşarlığa yükselecek bir adamla evlenen, el bebek gül bebek büyütülmüş bir senatör kızı rolünde."

Elbette burada bir başka ilgi çekici paralellik de göze çarpıyor. Edward'ı, işine olan düşkünlüğü özel hayatını gölgede bırakan De Niro'nun alter egosu olarak görmek fazla zorlama mı olur?

Eric Roth, bunu destekler bir görüşte: "Bence her film, yönetmenin kişiliğinin bir yansımasıdır. Ama bu soruyu Bob'a yöneltmeniz daha doğru olur. Gerçi büyük olasılıkla fazla özele girdiği düşüncesiyle cevaplamayacaktır. Dahası, bunun farkında da olmayabilir, zira çoğu zaman böyle şeyler bilinçli yapılmaz." Böyle bir sorudan De Niro'nun çok hazzetmeyebileceğine biz de katılıyor ve soruyu bu kez Damon'a yöneltiyoruz.

"Bunun onun kişiliğiyle bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum, özel hayatını bilemem. İş konusunda böyle bir paralellik kurulabilir kesinlikle, ama olumlu yönde: Onun 40 yıl boyunca dünyanın sayılı sanatsal yeteneklerı arasında kalmasını sağlayan da bu özelliği."

Anlaşıldı, kaçarı yok, bu soruyu De Niro'ya soracağız. Şey, Bay De Niro...

"Bilmiyorum. Senaryo ortada. Bu, hayata bakışımızla ilgili bir şey, ne bileyim..."

Daha fazla kurcalamıyoruz biz de. Özellikle de Travis Bickle, sabit ve düşünceli bakışlarını üzerimize dikmişken.

11 Eylül'den sonra, gündemle bağlantısından ötürü *Kirli Sırlar*'ın ön plana çıktığı su götürmez. Ancak filmin, CIA'in bu gaddar saldırılarla bağlantısı olup olmadığına, Amerikan dış politikasına ve süregiden Irak Savaşı'na dair örtülü iddialar ileri sürmek niyeti taşıyıp taşımadığı, tartışmaya açık.

Roth, CIA'in 1989'da Sovyetler Birliği'ni bozguna uğratması için Afganistan'a yaptığı yardımların, doğrudan veya dolaylı olarak, İkiz Kuleler'in yıkılışıyla ilişki-

"Film şunu anlatıyor, bunu söylüyor gibi yorumlarda bulunmak zor. Farklı insanlar farklı tepkiler verebilir."

lendirilebileceği düşüncesinde. "CIA geri tepmeye olanak tanıdı ve Taliban..."

1986'da Afganistan'a yapılan askeri yardımı komuta eden ve 11 Eylül üzerine *How Did This Happen? Terrorism And The New War* (Bu Nasıl Gerçekleşti? Terör ve Yeni Savaş) isimli bir kitap yazan Bearden'ın bu konudaki yorumu ise farklı yönde: "Sovyetler Birliği'yle mücadeleleri için Afganlar'a, ihtiyaç duydukları her türlü malzemeyi temin ettik. Sovyetler ülkeyi terk ettiğinde bir buçuk milyon Afgan öldürülmüş, bir milyonu sakatlanmış ve altı milyonu da evsiz kalmıştı. Bu sayı, toplam nüfusun üçte birine denk geliyor. Bu, trajik bir durum. İnsanlar 11 Eylül'ün, Afganlar'a savaşmaları için malzeme vermemizle başladığını söylüyorlar. Ben de diyorum ki, Amerika'da pek çok insan, tarihi, futbol antrenörlerinden öğreniyor. Böyle bir sonuca varabilmek için, koskoca bir tarihi yok saymanız gerekir." Bir an durup düşünüyor. "Bence Amerika'nın başarısızlığı, Sovyetler'in Afganistan'ı terk etmesinden sonra olmuştur. Çekip gittik ve onların bir devlet olarak çöküşüne izin verdik. Oysa yaraları sarmak, yıkılanı onarmak için de para harcamamız gerekiyordu." Karşılaştığı tüm CIA ajanlarının "usta, zeki ve yetenekli" olduklarını söylemekle yetinen De Niro ise, bu konuda da yorumsuz kalmayı tercih ediyor ve filmin ne onları göklere çıkarmak ne de yermek gibi bir derdinin olmadığına dikkat çekiyor.

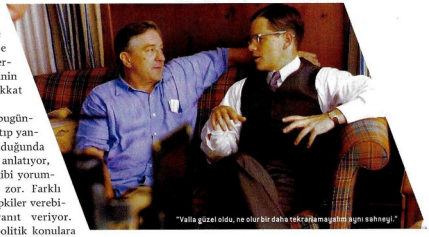
"Valla güzel oldu, ne olur bir daha tekrarlamayalım aynı sahneyi."

Kirli Sırlar'ın bugünkü durumu yansıtıp yansıtmadığı sorulduğunda ise, " 'Film şunu anlatıyor, bunu söylüyor' gibi yorumlarda bulunmak zor. Farklı insanlar farklı tepkiler verebilir" şeklinde yanıt veriyor. Angelina Jolie, politik konulara hiçbir zaman girmeyen De Niro'nun bu kaçamak cevabı karşısında gülüşünü gizlemiyor, "Siz bu konuyu bana bırakın! Uluslararası alanda izlediğimiz politikalar sır değil. Seyahatlerim esnasında Amerikalı olduğumu söylediğimde insanlar bundan rahatsız oluyorlar. Onların iyiliği için bir şey yapmak istediğimde, bundan şüphe duyuyorlar. Diğer ülkeler üzerindeki etkilerinin sorgulanması gereken politik tercihler yapan bir başkanı, Amerikan halkının neden yeniden seçtiğini merak ediyorlar. Bugün Irak'ı terk etmek için doğru zamanlamanın ne olduğunu konuşuyoruz. Bu nasıl mümkün olacak? Ülkeyi nasıl yeniden birleştirmeyi planladığımızı doğrusu merak ediyorum. Sınırlarımız dışında yaptıklarımızı anlayamıyorum. Bu durum beni hasta ediyor. Bunları söylemek için Amerika karşıtı olmanız gerekmez. Aksine, hükümetinizin faaliyetlerini sorgulamak son derece Amerikan bir davranıştır." Peki *Kirli Sırlar*'ın satır aralarında tüm bunlar yer alıyor mu? "Kesinlikle. Bu önemli bir film."

"Bi kalksan, pisttten inmicen, hâdi geee!"

Clint'ın en iyi 10'u

Yönetmenlikteki başarısı, oyuncu olarak muazzam şöhretini bile gölgede bırakmış durumda. **Clint Eastwood** özellikle olgunluk döneminde, Amerika'nın ruhunu, renklerini ve çelişkilerini sinemaya taşıma konusundaki en yetkin sinemacı haline geldi. Gösterime giren filmi Iwo Jima'dan Mektuplar vesilesi ile türden türe gezinen bu görkemli yönetmenlik kariyerinin 10 zirve noktasını seçtik.

YAZI **KUTLUKHAN KUTLU**

1 UNFORGIVEN 1992

Kısaca Westerni tersyüz eden modern klasik.

Konusu William Munny, çocuklarıyla bir çiftlikte yaşayan, alkolden ve şiddetten uzak durmaya kararlı, yaşı geçkin bir silahşör. Ama paraya sıkışık olması onu, tetik parmağı kaşınan yeniyetme bir heveslinin "iş" teklifini kabul etmeye itiyor. Ve yaşlı kovboy, kabuslarında peşini bırakmayan o eski soğukkanlı katil kimliğine doğru tehlikeli bir yolculuğa çıkıyor.

Neden Çünkü *Unforgiven* western tarihinin kilometre taşlarından biri. Eastwood bu filmde westernde şiddetin yerini incelerken, aslında geçmişteki silahşör imajıyla da hesaplaşıyor. Şiddetle yaşamanın ne basit, ne onurlu, ne de görkemli bir şey olduğunu unutulmaz karelerle resmediyor. Sonuç hem yepyeni, hem de klasik western ölçütleriyle tıkır tıkır işleyen bir eser. Eastwood'undan Morgan Freeman'ına, Gene Hackman'ından Richard Harris'ine tam bir oyunculuk ziyafeti sunması da cabası.

2 THE OUTLAW JOSEY WALES 1976

Kısaca Klasik ve modern westernin buluşma noktası.

Konusu Amerikan İç Savaşı'nda ailesi Kuzeyli gerillalar tarafından öldürülen Josey Wales, kendi tarafının (Güney) kaybetmesinin ardından arkadaşlarıyla birlikte teslim olmayı reddediyor. Ve peşine envai çeşit askeri gücü ve ödül avcısını takarak, yollara düşüyor.

Neden Çünkü Eastwood'a göre *Unforgiven* ile aynı ayarda olan bu film, yıllar içinde önemi iyice anlaşılan, müthiş bir western. Sergio Leone filmlerindeki türden bir destansılığa sahip olan *The Outlaw Josey Wales*, uzun ve tatmin edici bir yolculuk hissini veriyor. Aslında filmin kahramanı, Clint'in eski silahşör tiplemelerinin birçok özelliğini taşıyor taşımasına ama, klasik John Ford westernleri yönünde atılan adım da gözden kaçırılacak gibi değil.

3 BIRD 1988

Kısaca Görüntülere dökülmüş caz.

Konusu *Bird*, efsanevi caz saksofoncusu Charlie Parker'ın hayatını konu alıyor ("Bird", yani "Kuş", Parker'ın lakabı). Eastwood'un filmi bir taraftan Parker'ın dehasını yadederken, bir yandan da 34 gibi çok genç bir yaşta ölen bu öncü müzisyenin özel yaşamına ve bağımlılıklarına ışık tutuyor.

Neden Çünkü *Bird*, Eastwood'un çok farklı sularda da yüzebileceğinin güzel bir kanıtı. Eastwood'un caz tutkusunun heybetli bir abidesi olan bu film, tıpkı bir caz parçası gibi, düz değil hoplaya sıçraya ilerliyor. Harika müzikleri ve nefis dönem atmosferiyle, kendine özel bir büyüsü var *Bird*'ün. Bu filmle adımı duyuran Forest Whitaker da başrolde çok sağlam bir performans veriyor.

4 MYSTIC RIVER 2003

Kısaca Sırlarla örülü bir trajedi.

Konusu Jimmy Markum'un kızının ölümü, üç çocukluk arkadaşını – Jimmy, Sean, Dave –tekrar bir araya getiriyor. Polis olan Sean, cinayet soruşturmasını yürütüyor. Ancak mahalle-nüfuza sahip eski suçlu Jimmy bununla yetinmeyip, kendi soruşturmasını düzenlemeye karar veriyor. Ve Jimmy'ye destek esirgemeyen Dave, kendini şüpheliler arasında buluyor.

Neden Çünkü *Mystic River*, Eastwood sinemasında karakter odaklı anlatımın gücünün ispatı. Oyunculuklar göz alıcı ve Eastwood onların birbirleriyle etkileşmesi için yeterli alanı açıp gerekli boşlukları bırakarak, ortaya etkili bir trajedi çıkarıyor. Harika mekan kullanımına sahip olan film, şiddetin doğasının ve Amerikan toplumunda bir yöntem olarak nasıl benimsendiğinin de etkileyici bir resmi aynı zamanda.

5 PLAY MISTY FOR ME 1971

Kısaca Yetmişli yılların *Öldüren Cazibe*'si.

Konusu Eastwood'un oynadığı radyo DJ'i, barda tanıştığı bir kadınla birlikte oluyor. Ancak bunu bir gecelik macera zannederken, birden kendini bir saplantının nesnesi konumunda buluyor: Daha önce programını defalarca arayıp hep aynı parçayı, *Misty*'yi çalmasını istemiş olan kadın, peşini bırakmaya hiç niyetli görünmüyor.

Neden Çünkü Clint çektiği bu ilk filmde, yönetmenliğinin oyunculuğundan çok farklı olacağının net bir şekilde ortaya koymuştu. Şık bir psikolojik gerilim olan *Play Misty For Me*, iyi oyunculuk, pürüzsüz tempo ve zorlama görünmeyen gerilim gibi Eastwood sinemasının artık alıştığımız birçok cazip özelliğini barındırıyor.

7 HIGH PLAINS DRIFTER 1973

Kısaca Mitik bir intikam öyküsü.

Konusu Hapisten çıkacak bir grup adamın intikam almaya gelmesinden korkan kasaba sakinleri, gizemli bir silahşörle onları koruması için anlaşıyorlar. Ancak her yeri kırmızıya boyatıp kasabanın adını "Cehennem" olarak değiştiren bu yabancının onlara yardım etmenin ötesinde birtakım planları olduğu yavaş yavaş ortaya çıkıyor.

Neden Çünkü *High Plains Drifter*, o yıllarda westernde görülen "karanlıklaşma" meylinin zirvesini oluşturuyordu. Alarm veren kırmızılarla bezeli çarpıcı kareleriyle, mitik ve gerilimli intikam öyküsüyle, kısıtlı bir mekanda spagetti westerni sıkıp suyunu çıkarmışçı sanki Eastwood. Ve onu yıldız oyuncu haline getiren bu türde yönetmen olarak da gelecek vadetiğini göstermişti.

8 WHITE HUNTER, BLACK HEART 1990

Kısaca Battal boy bir saplantının portresi.

Konusu Film çekmek için gittiği Afrika'da fil avlama saplantısı sebebiyle prodüksiyonu durma noktasına getiren bir yönetmenin öyküsü: Filmde kullanılan isim "John Wilson"... Ama söz konusu yönetmenin efsanevi Amerikalı sinemacı John Huston, söz konusu filmin ise *African Queen* olduğu aşikar.

Neden Çünkü bu film, yönetmenin seksenlerin sonundan itibaren tam anlamıyla vites yükseltiğinin ikinci kanıtıydı. Karakterler arasındaki çatışmaları ve kahramanın yanlışlığını bilmesine rağmen üstesinden gelemediği kusurlarıyla *White Hunter, Black Heart*, çarpıcı bir karakter incelemesi ve unutulmaz sanatçı portrelerinden biri.

6 THE BRIDGES OF MADISON COUNTY 1995

Kısaca Orta yaş odaklı melodramatik aşk öyküsü.

Konusu Evli ve çocuklu bir ev kadını olan Francesca'nın olaysız hayatı, National Geographic dergisi için yörenin köprülerinin fotoğraflarını çekmek için oraya gelen Robert ile tanışmasıyla altüst oluyor.

Neden Çünkü *The Bridges of Madison County*, Clint Eastwood'un klasik bir anlatıcı olarak ustalığını en iyi sergileyen filmlerden biri. Aslında elindeki hayli sıradan bir aşk öyküsü. Ancak Eastwood harika oyuncu yönetimi ve o çok etkili dingin anlatımıyla, tamamen kendi yönetmenlik becerisinden gelen bir lezzet katıyor hikâyeye. Ayrıca oyuncu olarak da iyi; o ve Meryl Streep, birlikte oldukları sahnelerde huzur verici bir gerçeklik hissi yakalıyorlar.

9 MILLION DOLLAR BABY 2004

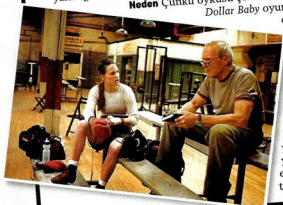

Kısaca Yarı spor filmi, yarı melodram.

Konusu Frankie Dunn, son parlak sporcusunu da başka bir menajere kaptırmış yaşlı bir boks antrenörü. Salonuna gelip onu çalıştırmasını isteyen 31 yaşındaki Maggie'nin teklifini geri çeviriyor, ama genç kadın ısrarcı çıkıyor ve nihayetinde istediği hocaya kavuşuyor. Ancak başarıya gebe bu manevi baba-kız ilişkisini yakın gelecekte bir trajedi bekliyor.

Neden Çünkü öyküsü çok matah olmasa bile, *Million Dollar Baby* oyuncuların birbirleriyle etkileşimindeki doğallığıyla, sade ve etkili anlatımıyla, yer yer mizahla bezeli o hüzünlü nostalji tonuyla ve etkileyici görselliğiyle, Eastwood sinemasının olgunluk döneminin birçok parlak özelliğini barındırıyor. Özellikle filmin ilk yarısı, karakter odaklı, eşsiz bir boks dramı tadına sahip.

10 MIDNIGHT IN THE GARDEN OF GOOD AND EVIL 1997

Kısaca Bir dilim Amerika.

Konusu New York'lu gazeteci Kelso, bir Noel partisi hakkında haber yapmak için ABD'nin güneyindeki Savannah şehrine geliyor. Partiyi veren antika satıcısı Jim Williams'ın sevgilisi Billy öldürülünce, Williams cinayetten yargılanıyor ve Kelso davayı izlemek amacıyla Savannah'da kalıyor. Biz de onun rehberliğinde şehri dolaşıp, çok sayıda renkli karakterle tanışıyoruz.

Neden Çünkü bu film, Clint Eastwood'un Amerika'yı yüzeyiyle ve çekirdeğiyle resmetme konusundaki yeteneğini gözler önüne seriyor. Güney ABD yaşantısını ve folklörünü polisiye çerçevesinde ele alarak, günlük hayatın türlü türlü acayipliklerl barındırdığı, biraz tekinsiz ama çok renkli bir dünya çıkarıyor ortaya. Etkileyici atmosfer, ilgi çekici karakterler ve Eastwood'dan alıştığımız üzere sağlam oyunculuğa sahip bir film.

Benim güzel sarayım

Benim Güzel Çamaşırhanem ve *Kirli Tatlı Şeyler* gibi filmleriyle İngiliz sınıf sistemini sorgulayan Stephen Frears, yeni filmi **The Queen / Kraliçe** ile İngiliz sınıfının en üst noktasına, saraya giriyor. Prenses Diana'nın ölümüyle Kraliçe Elizabeth, Başbakan Blair'le karşı karşıya geliyor; İngiliz Kraliyeti ve hükümeti Oscar yolunda ilerliyor.

YAZI **EMRAH GÜLER**

Stephen Frears'ın yönettiği, Helen Mirren'ın başrolde olduğu *The Queen / Kraliçe* isimli bir filmin geleceğini ilk duyduğumuzda, serbest çağrışımlar gözümüzün önüne kabarık etekler, peruklar ve bol pudralı yüzler getirmişti. Frears'ın geçmişinde, devrim öncesi Fransız aristokrasisini tüm çıplaklığıyla anlattığı *Dangerous Liaisons / Tehlikeli İlişkiler* vardı. Mirren'in kariyerinde ise Kraliçe Charlotte (*The Madness of King George*) ve Kraliçe Elizabeth (*Elizabeth I*) gibi unutulmaz kraliçe tiplemeleri bulunmaktaydı.

Fakat filmin parçalarını görmeye başladığımızda kabarık etekler yerine Barbour ceketler, pudra yerine de yüzün yarısını kaplayan gözlüklerin olduğunu gördük. Prenses Diana ve Tony Blair gibi isimlere rastlayınca fark ettik ki, filmin geçtiği tarih 1997. Filme ismini veren kraliçe de, halen İngiltere kraliçesi olan Elizabeth II. Ya da dünyanın yaşayan en ünlü kaynanası.

Kraliçe, Venedik ve New York Film Festivalleri'ndeki gösterimlerinden sonra, hem eleştirmenler hem de seyirciler tarafından beğenilen o özel filmlerden olduğunu gösterdi. Yakın tarihin en önemli olaylarından birine dönüşen Prenses Diana'nın ölümünden sonraki bir haftanın nasıl geçtiğini Kraliçe Elizabeth ve Başbakan Tony Blair'in bakış açılarından anlatan film, Oscar yolunda da tam gaz ilerliyor.

Hala yaşayan ve hala aynı konumda olan kişileri anlatma gibi zor bir görevi hedefleyen ve belgesel olma kaygısı da taşımayan *Kraliçe*, Venedik Film Festivali dışında, Toronto, New York ve Los Angeles Film Eleştirmenleri ödüllerinin hiç birinden eli boş ayrılmadı. Film, Altın Küreler'de de en iyi senaryo ve kadın oyuncu dallarında ödül aldı. 23 Şubat'ta Oscar adayları açıklandığında da, *Kraliçe* sözcüğünü birkaç kere duyacağız gibi geliyor.

Kraliçe, birçok açıdan zor ve takdir edilmesi gereken bir film. Hala hayatta olan insanlar hakkında, hassas kabul edilebilecek, gerçek olaylardan yola çıkan bir filmin >>

Sinemanın unutulmaz kraliçeleri

Ayna ayna! Söyle bana, sinemada hangi kraliçe en iyisi? Bette Davis'ten Angelina Jolie'ye birçok kadın oyuncu, kostümünü giyip, bir kadın hükümdarı sinemada canlandırdı. Kimi Helen Mirren gibi dört ayrı kraliçeyi oynadı, kimi Judi Dench gibi altı dakikalık bir rolle Oscar aldı. Kraliçe olmanın kabarık etekler giymekten çok daha fazlası olduğunu gösteren, sinema tarihinin en iyi on kraliçesini listeledik...

10 OLYMPIAS (*Alexander*)
Angelina Jolie

Büyük İskender'in seksi annesi, İsa'dan çok önce, oğlunun babasının Tanrıların Tanrısı Zeus olduğunu iddia eder. Film boyunca fallik yılanlarla hem dünyanın en büyük liderlerinden olan oğlu İskender'i, hem de seyirciyi ürküten Olympias, entrikalarıyla ve oğluna düşkünlüğüyle padişah analarıyla yarışabilir. Jolie'nin, İskender'i oynayan Colin Farrell'dan yalnızca bir yaş büyük olduğunu hatırlatalım.

9 MARIE ANTOINETTE (*Marie Antoinette*)
Kirsten Dunst

Bir kraliçeden çok Prenses Diana'nın hikayesini andıran bu tarihin en ünlü Fransız kadınının biyografisi, yetenekli aktris Kirsten Dunst'un oyunculuğu sayesinde hüzünlü bir hikayeye dönüşüyor. Film, Fransız Devrimi'yle başını kaybeden bu kraliçeyi deneyimsiz ve kafası karışık bir genç kız olarak anlatıyor.

8 SİSSİ (*Sissi üçlemesi*)
Romy Schneider

Başka türlü çoğumuzun adını bile duymamış olacağı Avusturya kraliçesi Elisabeth, Romy Schneider'in Sissi üçlemesiyle kafalarımızda yer etti. Özgür ruhlu, giyimine ve sevgililerine düşkün Sissi'yi, bir tür Prenses Diana-Paris Hilton karışımı olarak kabul edebiliriz. Schneider'un Sissi'ye şaşırtıcı fiziksel benzerliği, trajik hayatında da kendini göstermişti.

7 GERTRUDE (*Hamlet*)
Glenn Close

Sinema tarihinin en etkileyici Kraliçe Gertrude'u Glenn Close, karakterine Shakespeare'in yarattığı tiplemeden çok daha fazlasını verir. Close'un Gertrude tiplemesi; kocasını aldatan, oğluna aşırı düşkün zayıf bir kadından çok, kendini yeniden keşfeden bir kadındır. Belki de ilk defa sinemada, Hamlet'in tüm yaptıklarını annesiyle ilişkisine bağlamamızı sağlar.

6 GALADRIEL (*Yüzüklerin Efendisi*)
Cate Blanchett

Prenseslerin zarif ama güçsüz, kraliçelerin ise taş kalpli olduğu hayal dünyasında, kraliyete ayrı bir soluk getiren Elf Kraliçesi Galadriel'i Cate Blanchett

ölümsüzleştirmişti. Bilgeliği, süzülerek hareket edişi, ışıldayan yüzüyle Hobbitler'in dostluğunu, Elfler'in aşkını, seyircilerin de hayranlığını kazanmıştı. Cate Blanchett gerçeküstü bir dünyada gerçeküstü bir kraliçe olarak hatırlanacak.

5 MARGOT (*Kraliçe Margot*)
Isabelle Adjani

Birçok kraliçenin başına kalan din savaşlarından fazlasıyla nasibini alan Kraliçe Margot, porselen yüzü ve buz gibi tavırlarıyla Isabelle Adjani'nin tiplemesiyle belleklerimize yerleşti. Katliamlar, tecavüzler ve aldatmalar arasında yatağını boş bırakmaya da özen gösteren Margot'yu farklı yaşlarda, farklı giysilerle görme fırsatımız oldu. Aklımızdan çıkmayan görüntüsü kana bulanmış o beyaz elbisenin içindeki haliydi.

4 ELIZABETH II (*Kraliçe*)
Helen Mirren

Beyazperdede, kabarık etek yerine tayyör giyen bir kraliçeyi görmeye alışık olmadığımızdan, bala hükümdarı süren bir kraliçeyi görmek yeni bir deneyim. Daha önce Charlotte ve Elizabeth I gibi başka İngiliz kraliçelerini de oynayan Helen Mirren'in en seksapeli düşük ama en karizmatik kraliçe tiplemesi. Telefonda başbakanına, "Bu ülkede biz yaygara yapmadan ve vakur bir şekilde işlerimizi yürütürüz" konuşmasını Oscar töreninde izlemeye hazır olun.

3 ELIZABETH I (*Aşık Shakespeare*)
Judi Dench

Judi Dench'in *Shakespeare in Love*'daki Kraliçe Elizabeth I tiplemesi sinema tarihi için çok önemlidir. 1998'de, iki ayrı kadın oyuncu Elizabeth I rolleriyle Oscar'a aday olmuştu. Dench, bir önceki sene *Mrs. Brown* filminde bir başka İngiliz kraliçesi, Victoria'yı canlandırmıştı ve o rolüyle de Oscar'a adaydı. Ve Dench, filmdeki yalnızca altı dakikalık rolüyle Oscar'ı kazandı.

2 CLEOPATRA (*Cleopatra*)
Elizabeth Taylor

Elizabeth Taylor, sinema tarihinin en pahalı filmlerinden *Cleopatra* için bir milyon dolar almış, çekimlerde Cleopatra ve Marc Anthony'nin aşklarına benzer bir şekilde Richard Burton'la aşk yaşamaya başlamış ve 65 kostüm giyerek bir rekor kırmıştı. Menekşe gözlü Mısır Kraliçesi'nin Roma'ya girdiği sahnede Taylor'un giydiği elbise 24 ayar altından ve hem pahada, hem kiloda ağır bu kostümü 10 dakikadan fazla giyemediği için sahnenin çekimleri saatler sürmüştü.

1 ELIZABETH (*Elizabeth*)
Cate Blanchett

25 yaşında tahta geçip, her türlü entrikayla başa çıkarak, 45 yıl iktidarda kalan "Bakire Kraliçe", sinemada Bette Davis'den Glenda Jackson'a kadar birçok kez canlandırılmıştı. Cate Blanchett'a kadar tüm Elizabeth'ler ya acı çeken kadınlar ya da acımasız politikacılar olmuştu. Kızıl saçları, bembeyaz teniyle Blanchett, deneyimsiz ama öğrenmeye hazır, cinsel dürtülerini törpüleme gereği duymayan ve her türlü zarafetiyle yenilmemeye kararlı bir kraliçe olarak sinema tarihine geçti.

seyirciyi herhangi bir tarafa çekmemesi ve çoğunluğun beğenisini kazanması neredeyse imkansız. Taraflı bir bakış açısı ve karikatürize tiplemelerle bir felakete dönüşebilecek bu film, öncelikle yönetmen Stephen Frears ve yazar Peter Morgan, daha sonra da mükemmel oyuncularıyla, modern Avrupa tarihinin en önemli haftalarından birini, hak ettiği şekilde beyazperdeye taşıyor.

Yönetmen Stephen Frears dendiğinde birçok kişinin aklına gelen ilk film *Tehlikeli İlişkiler*. Fakat İngiliz yönetmen Frears'ın *Kraliçe*'ye uzanan yolculuğunda, İngiliz sınıf sistemi ve toplumsal karmaşaları sorguladığı bir dolu film var. *Prick Up Your Ears, My Beautiful Laundrette / Benim Güzel Çamaşırhanem* ve *Dirty Pretty Things / Kirli Tatlı Şeyler* bunlardan ilk akla gelenler. Senarist Peter Morgan ise, hem yönetmen Stephen Frears'a, hem politik dramaya, hem de Tony Blair'e kendini yakın hisseden bir yazar. Morgan ve Frears ikilisinin bir önceki ortak çalışmaları, 2003 yılı televizyon dizisi *The Deal*.

Prenses Diana'nın ölümüne verilen (ya da verilemeyen) tepkileri, çatışan iki politik görüşün ortasına oturtan *Kraliçe*, temelde muhafazakarlar ve modernistleri karşı karşıya getiriyor. Bu durumda, Kraliçe'nin katı bir şekilde gelenekçi, Blair'in ise fırsatçı bir şekilde yenilikçi olması gerekiyor. Fakat iki usta oyuncu, Helen Mirren ve Michael Sheen, karakterlerine özdeşleşebileceğimiz bir insancılık taşıyarak, Kraliçe ve Başbakan'ı iki önemli politik figürden öteye götürüp, birbirlerinin dünyalarına şans tanıyan iki insana dönüştürüyor.

Kraliçe zengin ve özenli bir araştırmanın ürünü. Kraliyet ve hükümete yakın kişilerle yapılan gizli görüşmeler, biyografiler, belgeseller ve gazete taramaları aylarca sürmüş. Her seyircinin, sinema salonuna farklı bilgiler ve farklı bakış açılarıyla girdiği düşünülürse, herkesi aşağı yukarı aynı şekilde tatmin edebilmek ve benzer bir bakış açısıyla salondan çıkartmak gerçekten büyük bir başarı. Belleklerimize kazınan görüntüleri ve bilgileri birleştirip, aradaki boşlukları doldurmak ve bunu yaparken de duygusal olarak taraf tutmamayı başarmak *Kraliçe*'nin en büyük başarısı. Frears, Morgan ve Mirren üçlüsünün Külkedisi'nin üvey annesiyle bile empati kurabilmemizi sağlayabilecekleri ne emin olabilirsiniz.

Majesteleri Helen Mirren

Kraliçe rolleriyle bu yıl Altın Küre'ye damgasını vuran Helen Mirren Oscar yolunda asaletle ilerliyor.

Helen Mirren bir röportajında, yakın zamanda başına gelen bir olayı anlatıyor. Ünlü İngiliz oyuncu bir otobüse biniyor ve onu tanımayan genç bir erkek de kibarca kalkarak ona yerini veriyor. Bu anekdottan birkaç çıkarım yapabiliriz. Bir, 1970'lerde bir tür seks sembolü olan bu kadın artık yaşlanmış. İki, İngiliz Kraliyeti'nden "Dame" ünvanı alan Helen Mirren'ı tanımayan bir nesil var.

Ya da bu anekdotu hiç ciddiye almadan Helen Mirren hakkında bildiklerimize bir göz gezdirebiliriz. Yaşı 50'yi geçmiş olmasına karşın, Mirren sinema tarihinin en çok soyunan kadın oyuncularından biri olabilir. Ayrıca, ilk filminde oynadığı 1969 yılından beri bu kadının hiç ara vermeden film çevirdiğini ve tiyatroda sahneye çıktığını da hatırlayabiliriz. Bu anekdottan yapılabilecek en faydalı çıkarım, onlarca prestijli ödüle sahip Helen Mirren'ın hala otobüse biniyor olması da olabilir.

Venedik Film Festivali'nde *The Queen / Kraliçe* diye bir filmin gösterileceğini ve Helen Mirren'ın bu filmde büyük bir olasılıkla Oscar adayı olacağını duyduğumuzda çok da şaşırmamıştık. Helen Mirren ve kraliçe birbirine yabancı kavramlar değil ne de olsa. Bu sene hem TV dizisi *Elizabeth I*'de, hem de *Kraliçe* filminde iki ayrı dönemin kraliçelerini canlandırdı. *Madness of King George* filminde Kraliçe Charlotte'u oynayan Mirren'ın, 1965 yılında tiyatrodaki ilk rolü de tarihin en ünlü kraliçelerinden Cleopatra'ydı. Mirren'in sesinin bile soylu bir tınısı olmalı ki, *The Prince of Egypt / Mısır Prensi* animasyonunda Kraliçe'nin sesi de ona aitti.

Her büyük oyuncunun biyografisinde rastlayabileceğimiz gibi, Helen Mirren da küçük yaştan beri oyunculuğa düşkün. Oyunculuk kariyeri tiyatrodaki Cleopatra rolüyle başlıyor. Cinsel özgürlüğün yükseldiği 1960'ların sonunda, Mirren dünyanın en ünlü Mısır Kraliçesi'nin kimliğine cinsel bir boyut ekliyor. Helen Mirren, 1969'daki ilk sinema filmi *Age of Consent*'te soyunarak, sinemada ve sahnede giysilerini çıkartmaktan çekinmeyen oyuncu imajının temellerini atıyor.

Çıplak sahnelerle ilgili sorunumun olmaması, cinselliği ön plana çıkan kadın karakterlerin olduğu filmleri tercih etmesinden çok, karmaşık ve çok boyutlu kadın tiplemelerini oynamayı istemesinden kaynaklanıyor. Cinselliğine sahip çıkan, toplum kurallarına karşı çıkabilen kadınlar Helen Mirren'ı, oyunculuğunun ilk yıllarından itibaren çekiyor.

Mirren, 1970'lerde karmaşık kadınları canlandırma fırsatını fazlasıyla buluyor. Bunlardan en çok tartışma uyandıran filmi bir Strindberg uyarlaması olan *Miss Julie*. Burada, hizmetlilerinden biriyle aşk yaşayan soylu bir kadını canlandırıyor. Mirren, en fazla film çevirdiği bu dönemde Ken Russell, Lindsay Anderson gibi yönetmenlerle de çalışıyor.

Bu arada bir *Caligula* macerası (ve fiyaskosu) oluyor. Penthouse dergisinin kurucusu Bob Guccione'nin sanatsal porno denemesinde, fetişist yönetmen Tinto Brass'la çalışıyor. Roma İmparatoru Caligula'nın hayatının ayrıksı yorumu, çok fazla cinsellik ve vahşet görüntüleri içerdiği için sinemalarda gösterilmiyor, ama Helen Mirren'in "kötü kadın" imajını iyice besliyor. *Caligula*'nın etkisi bir dizi başarılı filmle düzeliyor. *The Long Good Friday* ve John Boorman'ın *Excalibur*'undan sonra Mirren D.H. Lawrence'ın gençlik yıllarını anlatan *Priest of Love* filmiyle ilk ödüllünü Cannes Film Festivali'nde alıyor.

Bundan sonra da ödüller bir durmuyor. 1990'larda *Prime Suspect* dizisindeki rolüyle bir Emmy ve bir dolu BAFTA alıyor. *Madness of King George* filmindeki Kraliçe Charlotte tiplemesiyle Oscar'a aday oluyor. Robert Altman filmi *Gosford Park*'taki ikinci Oscar adaylığına kadar Altın Küre de dahil olmak üzere birçok ödül kazanıyor. Bu seçe de tuhaf bir tesadüfle, hem bir televizyon dizisinde, hem de bir sinema filmindeki iki ayrı kraliçe tiplemesiyle Altın Küre'leri toparladı. Çoktan hak edilmiş bir Oscar ise çok yakın gibi gözüküyor.

Esanslar

Çok satanlar listesinin demirbaşı, Patrick Süskind'in en ünlü romanı "imkansız" uyarlamasına nihayet kavuştu. Koku: Bir Katilin Hikayesi Tom Tykwer imzasını taşıyor.

YAZI **SELİN GÜREL**
SÖYLEŞİ **TOM DAWSON**

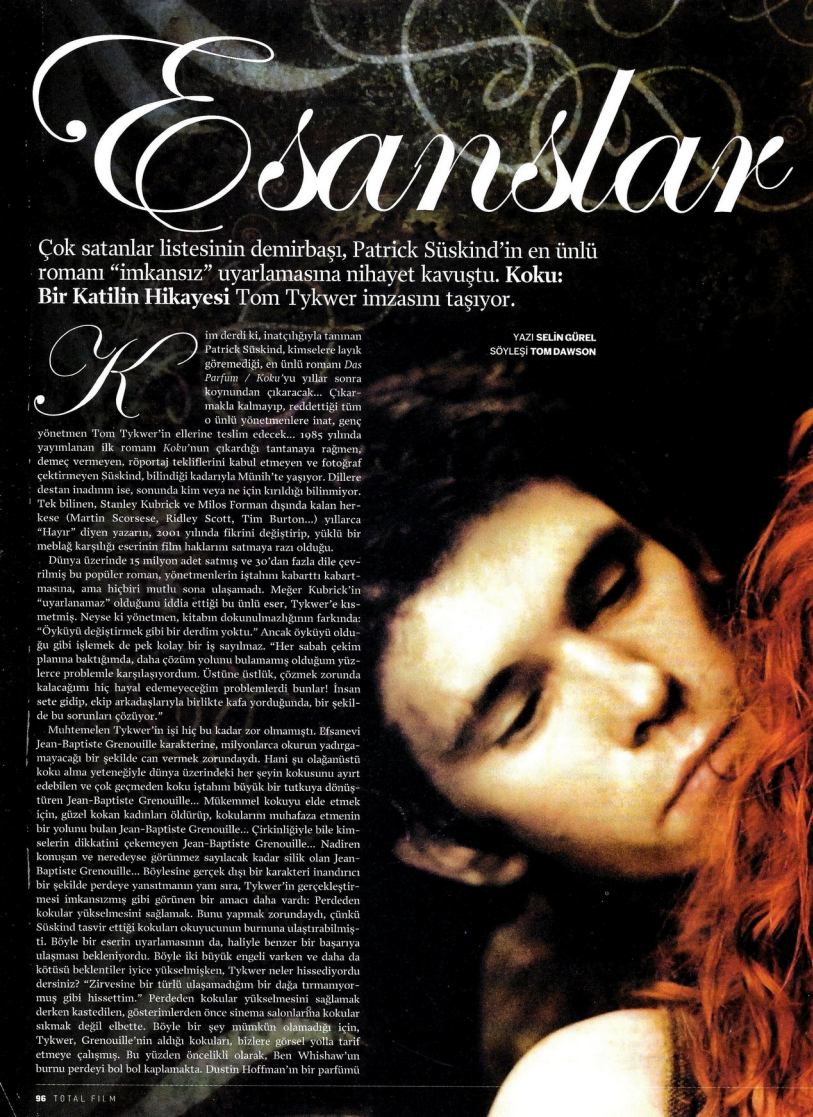

Kim derdi ki, inatçılığıyla tanınan Patrick Süskind, kimselere layık göremediği, en ünlü romanı *Das Parfüm / Koku*'yu yıllar sonra koynundan çıkaracak... Çıkarmakla kalmayıp, reddettiği tüm o ünlü yönetmenlere imat, genç yönetmen Tom Tykwer'in ellerine teslim edecek... 1985 yılında yayımlanan ilk romanı *Koku*'nun çıkardığı tantanaya rağmen, demeç vermeyen, röportaj tekliflerini kabul etmeyen ve fotoğraf çektirmeyen Süskind, bilindiği kadarıyla Münih'te yaşıyor. Dillere destan inadının ise, sonunda kim veya ne için kırıldığı bilinmiyor. Tek bilinen, Stanley Kubrick ve Milos Forman dışında kalan herkese (Martin Scorsese, Ridley Scott, Tim Burton...) yıllarca "Hayır" diyen yazarın, 2001 yılında fikrini değiştirip, yüklü bir meblağ karşılığı eserinin film haklarını satmaya razı olduğu.

Dünya üzerinde 15 milyon adet satmış ve 30'dan fazla dile çevrilmiş bu popüler roman, yönetmenlerin iştahını kabarttı kabartmasına, ama hiçbiri mutlu sona ulaşamadı. Meğer Kubrick'in "uyarlanamaz" olduğunu iddia ettiği bu ünlü eser, Tykwer'e kısmetmiş. Neyse ki yönetmen, kitabın dokunulmazlığının farkında: "Öyküyü değiştirmek gibi bir derdim yoktu." Ancak öyküyü olduğu gibi işlemek de pek kolay bir iş sayılmaz. "Her sabah çekim planına baktığımda, daha çözüm yolunu bulamamış olduğum yüzlerce problemle karşılaşıyordum. Üstüne üstlük, çözmek zorunda kalacağımı hiç hayal edemeyeceğim problemlerdi bunlar! İnsan sete gidip, ekip arkadaşlarıyla birlikte kafa yorduğunda, bir şekilde bu sorunları çözüyor."

Muhtemelen Tykwer'in işi hiç bu kadar zor olmamıştı. Efsanevi Jean-Baptiste Grenouille karakterine, milyonlarca okurun yadırgamayacağı bir şekilde can vermek zorundaydı. Hani şu olağanüstü koku alma yeteneğiyle dünya üzerindeki her şeyin kokusunu ayırt edebilen ve çok geçmeden koku iştahını büyük bir tutkuya dönüştüren Jean-Baptiste Grenouille... Mükemmel kokuyu elde etmek için, güzel kokan kadınları öldürüp, kokularını muhafaza etmenin bir yolunu bulan Jean-Baptiste Grenouille... Çirkinliğiyle bile kimselerin dikkatini çekemeyen Jean-Baptiste Grenouille... Nadiren konuşan ve neredeyse görünmez sayılacak kadar silik olan Jean-Baptiste Grenouille... Böylesine gerçek dışı bir karakteri inandırıcı bir şekilde perdeye yansıtmanın yanı sıra, Tykwer'in gerçekleştirmesi imkansızmış gibi görünen bir amacı daha vardı: Perdeden kokular yükselmesini sağlamak. Bunu yapmak zorundaydı, çünkü Süskind tasvir ettiği kokuları okuyucunun burnuna ulaştırabilmişti. Böyle bir eserin uyarlamasının da, haliyle benzer bir başarıya ulaşması bekleniyordu. Böyle iki büyük engeli varken ve daha da kötüsü beklentiler iyice yükselmişken, Tykwer neler hissediyordu dersiniz? "Zirvesine bir türlü ulaşamadığım bir dağa tırmanıyormuş gibi hissettim." Perdeden kokular yükselmesini sağlamak derken kastedilen, gösterimlerden önce sinema salonlarına kokular sıkmak değil elbette. Böyle bir şey mümkün olamadığı için, Tykwer, Grenouille'nin aldığı kokuları, bizlere görsel yolla tarif etmeye çalışmış. Bu yüzden öncelikli olarak, Ben Whishaw'un burnu perdeyi bol bol kaplamakta. Dustin Hoffman'ın bir parfümü

ve Hisler

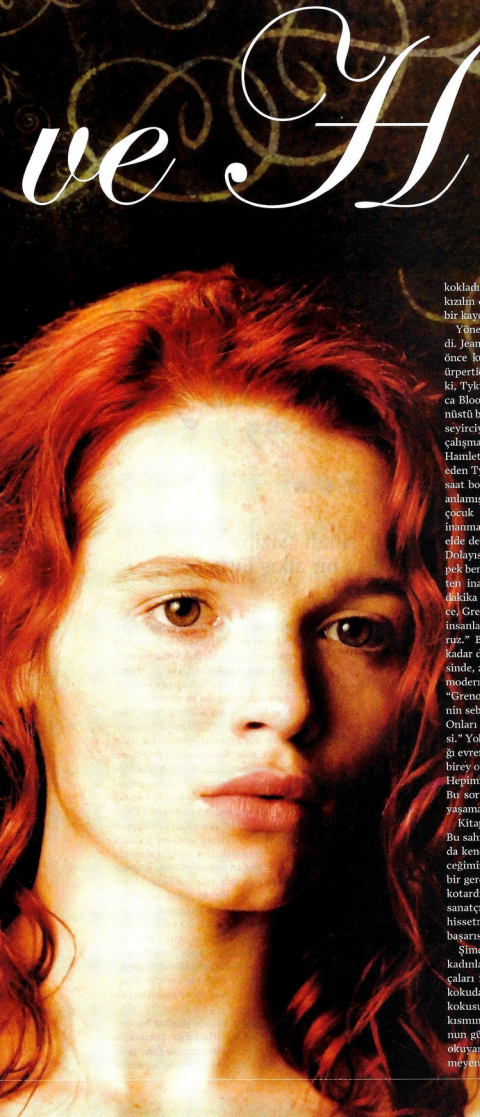

kokladıktan sonra, kendini çiçek bahçesinde bulması ya da güzel bir kızılın çilli göğüslerinden, erik kokan parmaklarına doğru yapılan bir kaydırma neredeyse bu kokuları içimize çekmemize yetiyor.

Yönetmenin vereceği en büyük sınav, kuşkusuz oyuncu seçimiydi. Jean-Baptiste Grenouille'yi kim canlandırmalıydı? Birkaç sene önce kulağımıza çalınan Orlando Bloom söylentileri öyle tüyler ürperticiydi ki, onun dışında herhangi birine razı olabilirdik. Neyse ki, Tykwer böyle tarihi bir hata yapmadı da, iki buçuk saat boyunca Bloom'u onu bunu koklarken izlemek zorunda kalmadık. İnsanüstü bir karakter olan Grenouille'nin, gerçekten de eşsiz olduğuna seyirciyi ikna etmek için, kimsenin aşina olmadığı bir oyuncuyla çalışmak gerekiyordu. Tıpkı Ben Whishaw gibi. Onu sahnede Hamlet rolünde izlediği dakikalarda, aradığı kişiyi bulduğunu fark eden Tykwer, o anı şöyle anlatıyor: "Ben'i görür görmez, iki buçuk saat boyunca, seyircinin ilgisini ayakta tutabilecek biri olduğunu anlamıştım. Hem masum hem de tehlikeli bir havası var. Sadece bir çocuk olduğunu düşünüyorsunuz, ama cinayet işleyebileceğine inanmakta da zorluk çekmiyorsunuz." Tykwer'e hak vermemek elde değil. İşin tuhafı, Ben Whishaw basbayağı yakışıklı bir adam. Dolayısıyla, kitabı okurken kafanızda canlandırmış olduğunuz tipe pek benzemiyor. Ancak Whishaw, Grenouille olduğuna öyle yürekten inanmış gibi görünüyor ki, bu gerçeği sorgulamanız birkaç dakika sürüyor. Tykwer de, *Total Film* ile hemfikir: "Film süresince, Grenouille ile oldukça derin bir ilişki kuruyoruz. Öyle ki, diğer insanlara ne yaparsa yapsın, umulmadık bir şekilde ona bağlanıyoruz." Bağlanıyoruz dediysek, onu kucaklayıp bağrımıza basacak kadar değil. Kendisiyle kurduğumuz ilişki daha çok saygı çerçevesinde, zaten fazla samimi olmaya gelmez! Tykwer, Grenouille'nin, modern seri katillerin ilk örneklerinden olduğu fikrini reddediyor: "Grenouille'nin, öldürdüğü kadınlarla bir ilişkisi yok. Cinayetlerinin sebebi, kurbanlarına aşık olup da, onları elde edememesi değil. Onları öldürmesinin sebebi, kendisi için bir şey yaratmak istemesi." Yoksa Grenouille bize bir şey mi anlatmaya çalışıyor? "Yaşadığı evrensel bir sorun. Onun yalnızlığı ve fark edilme çabası, bizlere birey olarak, ne kadar önemsiz mahluklar olduğumuzu hatırlatıyor. Hepimiz bu durumdan kurtulmak için, büyük çaba sarf ediyoruz. Bu sorunu çözmenin tek yolu, güçlü ve gerçek bir aşk deneyimi yaşamaktan geçiyor."

Kitapta, yüzlerce insanın aynı anda seviştiği bir bölüm vardı. Bu sahnenin film için büyük bir önemi var. Bir meydanın ortasında kendilerinden geçmiş bir şekilde sevişen yüzlerce insan göreceğimiz için değil, bu toplu sevişme, Grenouille'nin çok mühim bir gerçeği fark etmesini sağladığı için. Acaba Tykwer bu işi nasıl kotardı? "O sahneyi bir rock konseri gibi düşündük. Büyük bir sanatçının, kendisine duyulan hayranlığın ortasında çok yalnız hissetmesi gibi, Grenouille de başarıya ulaştığını sandığı anda, başarısızlığının trajedisini yaşıyor."

Şimdi resme bir de uzaktan bakalım. Güzel kokan, etkileyici kadınlar öldürülecek. Bedenleri, hayvan yağına bulanmış bez parçaları ile sıkıca sarılacak. Kokuları bu bezlerden sıyrılacak. Her kokudan gerektiği kadar alınacak ve dünyanın en mükemmel kokusu oluşturulacak. Bu safhaya kadar gelebildiyseniz, en son kısmın zevkini tadabilecek kapasitedesiniz demektir. Yani kokunun gücünü sınamanın... Bunun nasıl bir duygu olduğunu, kitabı okuyanlar bilir. En iyisi, bilenler bilmeyenlere anlatsın ya da bilmeyenler gidip filmi seyretsin...

"Artık kendimi daha az ciddiye alıyorum..."

Dünyanın en büyük oyuncularından biri, şimdi "sizinle konuşuyor"... Robert De Niro için kuvvetli bir alkış lütfen...

YAZI **JAMIE GRAHAM**

Sinema tarihinin en ünlü sahnelerinden birinde, Robert De Niro'nun canlandırdığı Travis karakteri, silahını aynaya doğrultmuş, kendi yansımasına "Bana mı diyorsun? Benimle mi konuşuyorsun?" diye ısrarla sorar. Bu ay *Total Film* olarak biz soruyoruz, o konuşuyor... Çok ısrarcı olmamaya ve özel hayatına saygılı davranmaya kararlıyız. 64 yaşındaki oyuncu, röportajı gerçekleştireceğimiz yere gelip, karşımıza oturuyor. Kahverengi ceketi, şakaklarına düşen ak saçlarıyla kaygısız bir adam görünümünde. Ama tabii öyle olmadığım biz çok iyi biliyoruz. Hayatını gözlerden uzak yaşaması, yapmayı kabul ettiği nadir söyleşilerde inatla ser verip sır vermemesiyle meşhur ne de olsa... Röportajların onu gerdiği çok açık. Sürekli bacağını sallıyor, yerdeki halının motiflerini inceliyor. Sol elinin başparmağını, sağ eliyle ovuşturuyor. Başlangıçta gözlerini yerden ya da ellerinden bize doğru çevirmiyor bile. Olsun, dakikalar ilerledikçe açılacak... Verdiği cevaplara gelirsek, kelimeler karmakarışık, aralarında uzun sessizlikler yer alıyor ve sürekli kendini tekrar ediyor. Düşüncelerini daha çok omuz silkmeler, mimikler ve el kol hareketleriyle anlatıyor. De Niro, canlandırdığı pek çok karakter gibi, duygu ve düşüncelerini sözcüklerden ziyade hareketleriyle ifade eden bir insan. İnsanlarla vücut diliyle bağ kurabiliyor.

Az, karmaşık ve tutuk konuşsa da, lafını sakınmıyor oyuncu. "Budur!" basitliğinde açıklamalarla gerçekleri ortaya koyuyor. Yine de *Baba II*, *Avcı*, *Bir Zamanlar Amerika'da*, *Görev* ve yönetmen Martin Scorsese ile yaptığı sekiz filmdeki muhteşem performansları gibi, ondan zorla çekilip alınması gerekiyor kelimelerin. Eğer bir cümleyi bitiremiyor ya da sessiz kalıyorsa, bu kendini beğenmişliğinden ya da bazılarının dediği gibi ömür törpüsü olmasından değil, kendini ifade etmek için doğru sözcükleri bulmaya çalışmasından kaynaklanıyor. Söylemek istediklerinin etkisini azaltmadan ne hissettiğini anlatmaya çalışmakta. Eğer doğru sözcükler dilinin ucuna gelmezse, yanlış bir şey söylemektense, sessiz kalmayı tercih ediyor.

Doğru sözcükleri bulduğunda ise bunlar mutlaka içten ve anlamlı oluyor. Filmlerindeki tartışmalı sahnelere dair sorulara verdiği cevaplar hep dürüşt. *Bir Zamanlar Amerika'da*daki tecavüz sahnesine dair suçlayıcı bir yorumda bulunulduğunda, "Biraz fazla uzun bir sahne olabilir, ama karakterin açısından bakıldığında çok da haksızca değildi" diye yanıt veriyor mesela. Yeteneği ve tekniği sorgulandığında, çalışma disiplini ve etiğinden bahsediyor: "İşin püf noktası, role zorlanmadan yapılmış havasını vermek. Bu noktaya erişebilmek için de pratik yapmanın, aynı şeyi defalarca tekrarlamanın gerekli olduğuna inanıyorum."

CIA'in kuruluşunu anlattığı yeni filmi *The Good Shepherd / Kitli Sırlar*'ı konuşmak için buluştuğumuz oyuncu, bu aralar odak noktasını değiştirmiş görünüyor. 1993'te vizyona giren *A Bronx Tale*'den sonra ikinci yönetmenlik denemesiyle karşımıza çıkacak. Senede birkaç komedi filminde rol alarak, beyazperdedeki sert personasını biraz yumuşatmaya çalışıyor son yıllarda. Vaktinin çoğunu Tribeca adlı film yapım şirketine verip, kalanında da ailesine zaman ayırmaya özen gösteriyor. Evde çocuklarıyla birlikte olmak varken, geceleri bir de taksi şoförlüğü yapma ihtiyacını hissetmeyen bir De Niro artık karşımızdaki. "O eski, yerinde duramayan adam değilim artık" diye itiraf etmişti 1999'da. "Yaşım ilerledi. Sevdiklerim ve arkadaşlarımla vakit geçirmek daha önemli artık benim için. Sanıyorum ölüme yaklaştığımı hissetmemle ilgili bu değişim."

De Niro'ya 2003 yılında prostat kanseri teşhisi konmuştu. Hastalığı tamamıyla yenmesine rağmen, oyuncu bir daha pelikülü ateşiyle delip geçecek o eski azmini >>

FILM SEÇKİ

De Niro'dan muhteşem replik ve performanslar

MEAN STREETS 1973

De Niro, sağı solu belli olmayan Johnny Boy'u oynamak için yaratılmış gibi görünse de, bu rol için ondan önce bir sürü aktörün adı geçmişti. Daha önce bazı komedilerde ve De Palma filmlerinde oynamış olan De Niro'ya, Scorsese, Harvey Keitel'e verdiği Charlie rolü hariç her rolü önerdi. Buna çok bozulan Bob'a, Johnny rolünü almasını öneren Keitel'di. Bu nasıl bir ikinci planda kalışsa, De Niro arka sokaklarda zımba gibi, alev alev yanan bir saldırganlıkla perdeyi dolduruyor.

BABA II 1974

Coppola, *Mean Streets*'i izlediğinde, devam filmi için aradığı genç Vito'yu bulduğuna emindi. Dış protezini taşımazsak Bob, genç Brando taklidi yapmak için fazla uğraşmadı ve su gibi akan bir performans çıkardı. Role hazırlanmak için metod oyunculuğu yöntemlerini çalıştı, *Baba*'yı defalarca izledi ve perdede çok az kullanması gerektiği halde, Sicilya aksanını öğrendi. Bu rolüyle Oscar'ı aldı ve bu iltifatı boşa çıkarmadı: Bundan sonraki birkaç performansı Amerikan sinema tarihinin en iyileri arasında yer alacaktı.

TAKSİ ŞOFÖRÜ 1976

"Robert, Travis gibi insanları iyi anlıyordu" diyor yazar Paul Schrader. Kendisi o yıllarda, hayranı olduğu yönetmen Bresson'un tarzını örnek alan bir film yazmak istiyordu: İlahi, yoğun ve duru. De Niro elini ateşin üstünde tutarak, bedenini günahlardan arındırarak ve tüm caniliğine bürünerek ona istediğini verdi. Scorsese'nin vahşi ve kanlı senfonisinde, Travis'in içe dönük dikkati, kendini ifade edemediği için patlamak üzere olan bir yalnızlığın ipuçlarını veriyordu. "Çünkü burada tek başınayım...">>

bulamayabilir. Önemli de değil... 1970'lerden başlayarak, 1990'ların ortasına kadar bir dolu performansla sinema tarihine geçmiş bir oyuncudan bahsediyoruz zira. Kendisi, dünyanın en iyi oyuncusu ünvanı için Brando ile yarışabilen tek isim...

İzleyiciler, özellikle genç erkekler, canlandırdığınız çoğu karakterle nasıl bu denli özdeşleşebiliyor sizce?
(*Kafasını sallıyor*) Eee... (*Duruyor*) Bilmiyorum. (*Ellerini kaldırıyor, kafasını sallıyor, omuzlarını silkiyor*) Bilemiyorum, siz bana söyleyin.

Uyumsuzluk, kışkançlık, yabancılaşma...
(*Kıkırdıyor*)

...ve öfke, tabii. Hepimiz o yollardan geçtik.
Doğru doğru. Büyük ihtimalle, onlardan biridir. İnsanlar özdeşleşecekleri bir nokta buluyorlar.

Buluyor olmalılar. Bazı insanlar Brad Pitt veya Tom Cruise'u sever, bazıları da sevmez. Ama Robert De Niro'yu sevmeyen birini bulmak zor.
Olabilir...

Johnny Boy, Travis Bickle, Jake La Motta gibi karakterler hep sokaktan adamlar.
Doğru.

Bu tip karakterleri canlandıracağınız zaman nasıl bir yol izliyorsunuz? Parça parça birleştirerek mi karakteri oluşturuyorsunuz?
Evet, yani... Geçenlerde *Taksi Şoförü* ile ilgili bir söyleşi yapıyordum. Ancak filmin üzerinden öyle çok zaman geçti ki! Yaptığımız bazı şeyleri unutmuşum. O yüzden size tatmin edici bir cevap veremeyeceğim sanırım.

Gerrit Graham (De Palma'nın ilk dönem filmleri *Hi Mom!* ve *Greetings*'de De Niro ile başrolü paylaşmıştı) anlatmıştı: Bir gün birlikte arabayla giderken, bir kavga görmüşsünüz ve olayı ışıl ışıl gözlemleyebilmek için arabayı durdurup olanları seyretmişsiniz.
Özellikle New York'ta, devamlı beklenmedik olaylar olur. Herhangi büyük bir şehirde de bu böyledir. Bir olay gördüğünüzde bunun nasıl sonuçlanacağını merak edersiniz. Olayı durdurmak için bir şey yapabilmek iyi olurdu ama...

Gözlem yapmak kişiliğinizin bir parçası mı? Mesela ailenizle bir lokantaya gittiğinizde, diğer yemek yiyenleri seyredip, malzeme toplar mısınız?
Evet, onu yapıyorum. İnsanları, ayrıntıları gözlemliyorum. O sırada üzerinde çalıştığım rol ile doğrudan alakalı olmayabilir, ama mesela bir lokantada insanların vücut dillerini incelerim. Ne söylediklerini duymasam bile ne yaptıklarını, neden bahsettiklerini anlayabilirim böylece. Bu hareket veya mimiği ileride bir sahnede kullanmak üzere zihnime kaydederim. (*Daha net bir açıklama arar, iç çeker*) *Kirli Sırlar*'dan kestiğimiz bir sahne geldi aklıma. Matt, sağır kız arkadaşıyla bir lokantada oturuyor. Kız dudak okuyabildiği için Matt ona, yan masada oturanların ne hakkında konuştuklarını soruyor. Benim de demin bahsettiğim böyle bir şey.

İlginç. Canlandırdığınız karakterlerin çoğu az konuşan, rahat iletişim kuramayan tipler. Kendilerini vücut dili, mimikler ve bakışlarla ifade ediyorlar.
Kirli Sırlar'daki gibi-kusura bakmayın filme dönüp duruyorum, ama söylediğinize denk düşüyor... Diyalogların bir kısmını senaryodan çıkardım, çünkü aslında onlara ihtiyacımız olmadığını fark ettim. Bazı sahnelerin diyaloğa ihtiyacı yoktu. Kurguda biraz daha çıkardım, çünkü bazı şeylerin açıklanmaya ihtiyacı yoktu. Kimi sahnede, Matt'in orada hiçbir şey yapmadan oturması gerekiyordu.

Canlandırdığınız karakterler pek konuşkan değiller...
Doğru.

Bu acaba sizden de mi kaynaklanıyor? Siz de kendinizi kelimeler yoluyla ifade etmek konusunda çok rahat değilsiniz. Hazırcevaplık, kendini açık açık ifade etme ve şiirsellik, doğanızın bir parçası değil...
Olabilir tabii, ama, ee, dediğim gibi, eğer karakter kendini en iyi şekilde, kelimeler yoluyla ifade eden biri değilse, iletişimi hep sözcüklerle yapmak zorunda değilsiniz. Anlatabildim mi? Neyse, odur. Karakter, durum, koşullar...

Seyircinin algısına bu şekilde güvenmeniz çok güzel. Pek çok oyuncu sözcüklerden faydalanmayı tercih eder.
Ben daha az vermenin daha doğru olduğuna inanıyorum. İzleyicinin zekasını hor görmemelisiniz. Bazı insanlar anlamayabilir, olabilir. Bazı insanlar anlamayacaktır zaten.

O halde siz oyunculuğa, kendinizi sözsüz ifade edebilmek için başladınız...
(*Gülüyor*)

Bu yüzden mi söyleşilere pek sıcak bakmıyorsunuz?
Neyi, neden yaptığımı anlatmak zor geliyor. Çektiğim film, benim kendimi ifade ediş şeklim. Onun hakkında konuşmak, onu açıklamak, bunu söyleşiyi yapan kişiye de anlamlı gelecek kelimelere dökmek çok zor. Anlatmak istediklerimi en iyi şekilde anlattığım yer, benim filmim. Bunu bir de niye kelimelere döküyorum ki, zaten orada anlatıyorum her şeyi.

Söyleşileri gereksiz mi buluyorsunuz?
Bazen, her zaman değil. Ama... (*Omuzlarını silkiyor*) Film neyse, odur.

Oyunculuk sizi eskisi gibi heyecanlandırıyor mu? '60lar, '70lerde aynı sahnenin çekimini defalarca tekrarlardınız.
Hala aynı sahneyi defalarca çekiyorum. O değişmez. İki veya üç denemede de iyi sonuçlar elde edebilirsiniz aslında. Öte yandan sahneyi öldürmemeye de dikkat etmelisiniz. O alışkanlığım değişmez. İyi yazılmış roller beni heyecanlandırıyor. Şu anda üzerinde çalıştığım bir proje var. Senaryonun ilk okuduğum halinde karakterin kendine özgü bir ritmi vardı. Bu çok önemliydi, ama daha sonra değiştirildi... (*Kafasını sallayıp, iç geçiriyor*) Karakterle en başta ilgilenmemi sağlayan unsur çıkarıldı.>>

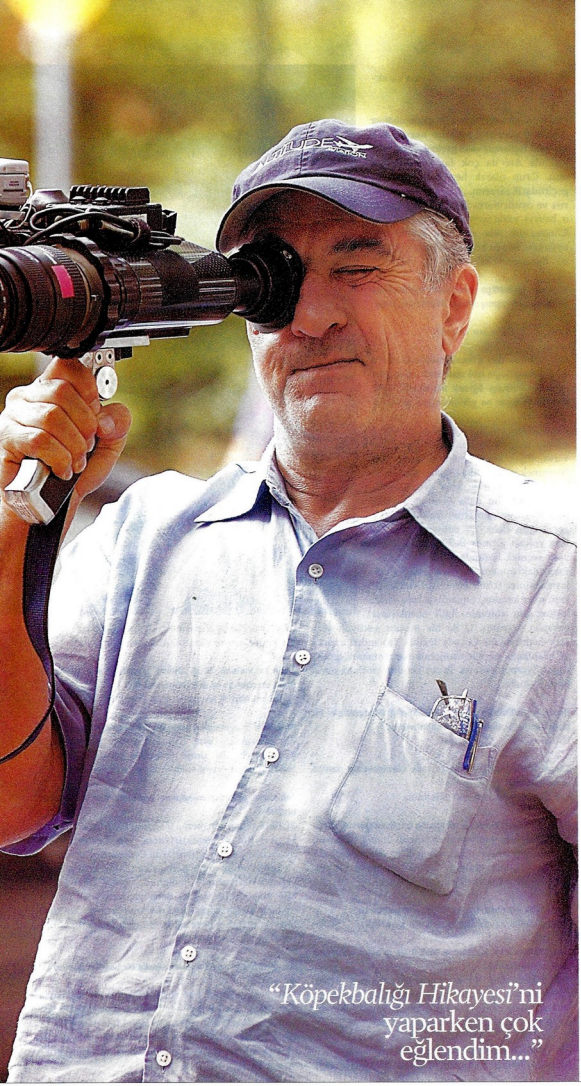

"*Köpekbalığı Hikayesi*'ni yaparken çok eğlendim..."

KÜTÜ: KEVIN HARLEY

AVCI 1978

De Niro, Jake La Motta'nın filmi *Prizefighter*'ı yapmak istiyor ve Polanski'nin yöneteceği korku filmi *Magic*'le ilgileniyordu. Polanski tecavüzle suçlanınca ve Michael Cimino ona bir Vietnam filmi senaryosu gönderince, De Niro ava çıkmaya karar verdi. Ne de olsa bu filmdeki karakterler onun iyi bildiği bir dil konuşuyorlardı. Kendi sözleriyle bunu açabiliriz: "Az konuşmaları hoşuma gitmişti."

KIZGIN BOĞA 1980

"Bu filmi yapmak isteyen Bob'du, ben değil" diyordu Scorsese. De Niro, *Alice Artık Burada Oturmuyor*'un setini ziyarete gittiğinde Marty'ye "Bronx Boğası"nın biyografisini vermişti. Öykünün onu neden cezbettiği belliydi: *Kızgın Boğa* bir spor filminden çok, keşişvari erkekliği ve bastırılmış cinselliği konu alan dışavurumcu bir psiko-dramaydı. Orta siklet bir *Taksi Şoförü* diye de düşünebilirsiniz. Bob sadece kamera önünde değil, arkasında da kendi canına okudu: Vücut geliştirmek için hem ringlerde çalıştı, hem de Avrupa'nın çeşitli restoranlarında...

KOMEDİNİN KRALI 1983

Öldürücü yumruklardan vurucu esprilere geçen Scorsese ve De Niro, şöhret kavramına ve onu saran kültüre acımasızca saldırdılar. Rupert Pupkin televizyonda komedi yıldızı olmak isteyen bir adamdır, fakat bırakın yıldızı, henüz komik bile değildir. Bu iç burkan yalnızlık ve yanılma hikayesi, "Amerikan Rüyası" balonuna batırılan bir iğneydi. Mike Nichols, De Niro'nun komediyi denemek için delirmiş olması gerektiğine inanıyordu, ama *Komediler Kralı* da bildiğimiz komedilerden değildi zaten. De Niro sette Jerry Lewis'e anti-semitik sözler söyleyerek metod oyunculuğuna yeni bir boyut getirmişti. Pupkin, Travis Bickle ve John Hinckley arasındaki ince ve tehlikeli çizgide yürüyordu. Artık bu nasıl komediyse? >>

GECEYARISI AVI 1988

Bob bir komedinin, ağır ve dramatik filmlerde oynayarak oluşturduğu imajını yumuşatacağını düşünüyordu. Gişe garantisi veren bir isim sayılmazdı: *Komediler Kralı* iş yapmamıştı. *Brazil*, *Görev*, *Dokunulmazlar* ve *Şeytan Çıkmazı*'nda rol aldıktan sonra, *Sosyete Polisi*'nin yönetmeni Martin Brest'le bir araya geldi ve bir komedi/gerilim/yol filmi yaptı. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" repliğini söylerken, sanki meşhur "Bana mı diyorsun?" cümlesini tekrar eder gibiydi.

SIKI DOSTLAR 1990

Uyanışlar'dan önce De Niro daha sessiz bir rolde oynadı: Scorsese'nin "doğduğu" topraklara geri dönüşünü simgeleyen *Sıkı Dostlar*'ın Jimmy Conway karakteri. Metod oyunculuğunu yine uç noktalara kadar götürdü. Karakterine esin kaynağı olan Jimmy Burke'yi günde beş kere telefonla arayıp, sigarayı nasıl tuttuğu dahil akla hayale gelmedik onlarca ayrıntıyı sorduğu söylenir. Sonuçta sigarayı nasıl tuttuğuna bakın: Acımasız ve vahşi bir şekilde. Tıpkı şık ayakkabısıyla milletin kafasını tekmelediği zamanlardaki gibi. Joe Pesci'nin ani parlamalarının ve Ray Liotta'nın yakıcı gözlerinin yanında ikinci planda kaldığı sanılabilir, ama kimse, birine yumruğu çakmaya hazırlanan De Niro kadar korkutucu olamaz.

CASINO 1995

Korku Burnu'nun Max Cady'si ve Frankenstein'in canavarı olduktan sonra Bobby biraz sakinleşmek istedi. Scorsese'ye gelince, o hiç sakinleşmedi: Icarus'un hikayesini Vegas'a taşıyan filmde, hırsın tutkuları yenmesini, kendi deyimiyle, mafyanın kendini nasıl mahvettiğini anlatıyordu. Yönetmen ve yıldız oyuncusu, saplantının alevleri arasında bir orta yol bulmayı başardılar. Sam Rothstein karakteri her şeyden önce, renk renk takım elbiseleri (tam 52 tane!) ile akıllara kazındı. >>

Nasıl söylesem bilmiyorum, ama karakteri özel yapan oydu.

Peki rollerinize aynı özveriyle yaklaşabiliyor musunuz? *Avcı*'daki rolünüze hazırlanmak için çelik işçileriyle vakit geçirmiştiniz.

Aslında *Avcı*'da çok fazla yapmadım onu. Grup olarak hep beraber vakit geçirmiştik sanırım... Yönetmenin başarısı ve oyuncuların istekliliği sayesinde o havayı yaratmayı başarmıştık. Mike Cimino'nun bize sunduğu şartlar çok uygundu. Biz de böylece o havayı yarattık. Senaryo da şahaneydi.

Yaşınız ilerledikçe kendinizi oyunculuğa adamanız zorlaşmış olmalı. Aileniz var, Tribeca var...

Evet, artık daha zor oluyor.

***New York New York*'u örnek alalım mesela. Şu anda Jimmy Doyle rolü size teklif edilse yine saksafon çalmayı öğrenir miydiniz? Yoksa sadece perdede ne görüneceğine mi önem verirdiniz?**

Hayır. (*Duruyor*) Rol için ne gerekiyorsa sadece onu yapardım. Eğer zamanımız varsa, diğer şeyleri yapmak (saksafon öğrenmek gibi) harika oluyor. Ama daha ekonomik davranıp, yine aynı sonucu alabilirsiniz. Bu daha önemli. Yaşınız ilerledikçe, enerjinizi nereye aktarmanız gerektiğini daha iyi anlıyorsunuz. Bu kısa yoldan gitmek değil, çünkü diğer yolu seçmek zorunda değilsiniz zaten. Esas odaklanmanız gereken şeye yoğunlaşmalısınız. (*Uzun bir sessizlik*) Gençken, sette kendimi tamamıyla role verir, bütün gün rolümle ilgili sorularıma cevaplar arardım. O da bir üretim şekliydi, ama aslında ihtiyacım olan şey değildi. Yaşlandıkça nereye odaklanıp, nerede ekonomik davranmanız gerektiğini öğreniyorsunuz. İnsan kendinden daha emin oluyor çünkü.

***Rocky ve Bullwinkle*'da veya *Köpekbalığı Hikayesi* gibi bir çizgi filmde rol almayı neden kabul ettiniz?**

(*Güllümsüyor*)

Çocuk filmlerinin şöhretinize leke sürmesinden endişe etmediniz mi?

O filmleri yaparken çok eğlendim.

Bu aralar komedilerde mi rol almayı tercih ediyorsunuz?

Ne iyiyse, onu yapıyorum. Komedi, drama, dramedi, neyse... (*bıkırdıyor*) Yani, komedi ve drama birlikte olunca hoşuma gidiyor. İronik durumlar, ironik karakterler... Eğlenceli oluyor.

Sanki artık kendinizi fazla ciddiye almıyorsunuz.

Doğru. Daha az ciddiye alıyorum kendimi.

Kariyerinizin son 10 yılında inişler ve çıkışlar olduğunu teslim eder misiniz?

Son yıllarımdan oldukça memnunum. Bazı inişler olmuş olabilir, ama çok da önemli değil. Hepimizin iniş çıkışları olur. Önemli olan ilerlemek. Ben de kariyerimden şikayetçi olmam açıkçası.

Filmografinize bir bakın, zaten nasıl olabilirsiniz ki!

Sanırım oldukça memnunum. Daha fazlasını isteyemezdim. Hep geliştirmek, değiştirmek istediğiniz bir şeyler oluyor elbette. Ama ben mutluyum.

Metod oyuncusu De Niro, oyuncularından azami çabayı bekliyor.

"Tüm Zamanların En İyi Aktörü" ünvanının size yakıştırılması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Çok naziksiniz! Ne bileyim, pek çok iyi aktör var.

***Kirli Sırlar*'ın oyuncuları sette sizden çekinmediler mi?**

Ee, sanırım... Hayır, o birkaç günde yok olan bir çekingenlik. Bir proje üzerinde çalışıyorsanız ve yaptığınız işe önem veriyorsanız, o hisler gidiyor.

Tahminen, onlardan mükemmel performanslar beklemişsinizdir?

Birlikte çalışırken, ben... (*boğazını temizliyor, burnunu kaşıyor*) Rol ne gerektiriyorsa, onu bekleyeceğimi oyuncular çok iyi biliyorlardı. Onlardan azami çabayı bekliyorum, bu zaten aşikar. "Bir çekim daha yapmak istiyorum" dediğimde, onlar istemeseler bile yine de bir çekim daha yaparlar. Ben de bir oyuncu olarak yönetmeni memnun etmek, kurguda ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak isterim.

Siz yönetmen olarak aynı derecede bir bağlılık gösteriyor musunuz?

Ben, eee... Filmin her türlü ayrıntısıyla fazlasıyla ilgiliydim. Hatta her şeyin gerektiği gibi olması konusunda takıntılıydım. Çektiğim her parçayı dikkatle incelerdim. Attığım her adımdan emin olmak istiyordum, tıpkı yap-boz parçalarını bir araya getirmek gibiydi.

Başka hangi genç oyuncuları beğeniyorsunuz? Genç bir Pacino, Nicholson ya da De Niro ışığı yayan kimse var mı?
Kirli Sırlar'daki İngiliz aktör Eddie Redmayne var mesela. O role uygun oyuncuyu bulmak için çok uğraştım. Jude Law harika bir oyuncu. Matt Damon, Sean Penn... Bu adamlar, işlerini ciddiye alıyorlar.

Yeniden sizin kariyerinize dönersek, insanlar sizin ne kadar çok komedide rol aldığınızı unutmuş gibi. 60'ların sonundaki De Palma filmlerinin çılgın, anarşik bir yanı vardı...
(*Kafasını sallıyor, gülüyor*) Evet, doğru.

***Komedinin Kralı* zaman içinde değerlendi, *Geceyarısı Avı* ise hak ettiği değeri kazanmadı.**
Evet.

Öte yandan, komedi sizin için zorlayıcı olmalı; esasen dışa dönük, komiklik yapmaya çalışan biri olmadığınız için. Son zamanlarda hafif filmlerde rol aldığınızın söylenmesine sinir oluyor musunuz?
Zor Baba, *Zor Baba ve Dünür*, *Anlat Bakalım*, *Anlatamadım mı?* hep rol almaktan keyif aldığım filmlerdi. Onları yapmak da göründüğü gibi kolay değil. Ama bana öyle geliyor ki, *Taksi Şoförü*'nde de, *Mean Streets* ve *Kızgın Boğa*'da da mizah var. İnsan öğesini arayıp bulmaya çalışıyorsunuz çünkü. Hepsi de Marty ile yaptığım filmlerdi.

***Zor Baba* filmleri bugüne kadar en çok hasılat yapan filmleriniz. Ünlü olmakla nasıl baş ediyorsunuz?**
Bir sorunum yok. Eğer ailemle lokantada yemek yerken biri gelip de imza isterse, "Şimdi müsait değilim" diyorum.

Çocuklarınızla dışarı çıkabiliyor musunuz? Beş dakikada bir rahatsız eden olmuyor mu?
O kadar olmuyor. Parklara, müzelere gidiyoruz.

Oyunculuktan kalan vaktinizi öyle mi değerlendiriyorsunuz?
Evet, çocuklarımla ilgileniyorum. Bir aile hayatım var. Golf oynamaya falan vaktim yok yani (*sırıtıyor*).

Biraz önce *Mean Streets*'ten bahsettik. O zamanlardan beri oturduğunuz mahalle, New York ne ölçüde değişti?
Değişti. Londra da öyle değişmiş midir, bilmiyorum. Çok değişti. Birçok mahalle ortadan kayboldu.

Siz de onunla birlikte değiştiniz mi?
Evet.

Yumuşadınız mı?
Evet.

Son 10 yılda canlandırdıklarınız içinde, özellikle gurur duyduğunuz, ileride Travis Bickle gibi akıllara kazınacağını düşündüğünüz bir karakter var mı?
Buna ben karar veremem. Bunu hesaplayamam da. Karakter neyse, odur.

"Budur", diyorsunuz öyle mi?
Evet.

BÜYÜK HESAPLAŞMA 1995
Michael Mann'ın minimalist gerilim konusundaki yeteneği bu filmde nihayet hak ettiği yeri buldu. *Baba 2*'de baba ve oğulu oynadıktan sonra, ikisi de birer Metod üstadı olan De Niro ve Pacino bir kedi-fare oyununda yeniden bir araya gelmişlerdi. De Niro'nun hayat verdiği, tedbiri elden bırakmayan, duayen hırsız, 30 saniye içinde uzaklaşamayacağı hiçbir şeye bağlanmıyor. De Niro rolüne hazırlanırken, hırsızlarla konuşmaktan başka bir araştırma yapmadı. Hemen belirtelim, bu 1995'de dahil olduğu ikinci sağlam filmdi.

JACKIE BROWN 1997
Tarantino'nun, Elmore Leonard'dan yaptığı uyarlama Pam Grier ve Robert Forster'ın kariyerlerini küllerinden diriltti. De Niro'ya da, eski dolandırıcı Louis Gara rolüyle güzel bir yardımcı oyunculuk fırsatı verdi. Gerçi De Niro hapishane arkadaşı Samuel L. Jackson'la taklimak ve kafasını kızdırdığında Bridget Fonda'yı vurmak ["Ölmüş mü?", "Bayağı ölmüş"] dışında pek bir şey yapmadı, ama yine de parlak bir iş çıkardı. Rivayete göre De Niro *Mean Streets*'i hatırlayarak, Forster'ın oynadığı Max Cherry rolünü istemiş.

ZOR BABA 2000
De Niro, Ben Stiller'in gözünün yaşına bakmayan kayınpeder rolünde, yine hem kamera önünde, hem de kamera arkasında terör estirdi. Yönetmen Jay Roach, "Kendi öz babamı memnun etmeye çalışır gibi, onun gurur duyacağı bir film yapmak için uğraşıyordum" demişti. *Zor Dünür*, *Anlat Bakalım* ve *Rocky ve Bullwinkle*'a kıyasla, karizmatik De Niro'ya daha uygun bir filmdi. "Seni Çin Mahallesi'ne götürürüm" deyişi de akıllardan çıkacak gibi değil. Her zamanki gibi rolü için, CIA ajanlarıyla toplantılar yapmaktan tutun da, sette Stiller'la fazla yakınlaşmamaya kadar, yapmadığı şey kalmadı. De Niro bu, olacak o kadar...

Kirli Sırlar'ı yönetmek, oyunculuktan daha fazla heyecan verdi mi size? Bu kamera arkasındaki ikinci deneyiminiz...
Evet, yönetmenlik çok uğraştırıcı, zor bir şey.

Marty'den (Martin Scorsese) öğüt aldığınız oldu mu?
Evet, filmi ona birkaç kere izlettim. Bazı şeyleri de senelerdir sinema endüstrisinin içinde olduğum için biliyorum.

Bu sene Oscarlar'da, en iyi yönetmen kategorisinde, Scorsese ile karşı karşıya gelme olasılığınızı düşündünüz mü?
Marty artık bir Oscar almalı.

Doğru, ama ödülü, oyuncu-yönetmelere kaptırmak gibi bir adeti var...
Umarım bu sene ödülü alır, çok iyi olur. Almalı zaten.

***Kâstebek*'te, Jack Nicholson'ın rolünü siz canlandırmayacak mıydınız?**
Evet, öyleydi. Yapmak da istiyordum. Keşke yapabilseydim. Ancak *Kirli Sırlar*'a hazırlandığım için vakit ayıramazdım. İkisini bir arada yürütmenin bir yolunu bulmaya çalıştım, ama olmadı.

Scorsese ve DiCaprio ile birlikte bir projeniz olacak mı ileride?
Evet, büyük ihtimalle. Hatta, Eric Roth ve Marty ile bir senaryo üzerinde çalışıyoruz şu anda. Leo kendini işine adayan bir oyuncu. Marty'yi çok seviyor ve birlikte üç film yaptılar. Sanırım Marty'e karşı hisleri benimkilerle aynı, onun muhteşem bir yönetmen olduğunu düşünüyoruz.

TOTAL FILM EV EĞLENCESİ REHBERİ

LOCA

PEKİYİ ★★★★★ İYİ ★★★★ ORTA ★★★ GEÇER ★★ ZAYIF ★

BU AY

LOCA YENİ
3 Defin
A Scanner Darkly
13
Hiçbiryerde
Click
Oyun
Domino
Tüfek, Mikrop ve Çelik
Rent
Şeytan Marka Giyer
Canavar Ev
Sihirbaz
Nacho Libre
Dünya Ticaret Merkezi
2 Süper Film Birden
Talladega Nights
Venedik Taciri
Cehenneme Bir Adım
Sudaki Kız
Örümcek

LOCA ARŞİV
Yasak Gezegen
Stranger Than Paradise
Permanent Vacation
Kadınlar Kenti
Çıplak Gece
Peter Pan
Beyond the Valley of the Dolls
Swann'ın Aşkı
Ecinniler
Danton
Mavili Çocuk

LOCA KOLEKSİYON
Çarpışma

LOCA'NIN SEÇİMİ
Derinlik Sarhoşluğu

LOCA EFSANELER
Dustin Hoffman

LOCA TV
24

LOCA OYUN
Splinter Cell
God of War 2
Eragon

Aşkın Kanununu Yazsak Yeniden

Bakalım Ang Lee'nin "ezber bozan" başyapıtı zamana direnip klasik mertebesine ulaşabilecek mi...

BROKEBACK DAĞI
Brokeback Mountain

Film ★★★★★ **Ekstralar** ★★

Brokeback Dağı, iyi filmlerle klasiklerin birbirinden ayrıldığı o acımasız dönemeçte şimdi. Ödüller, kırmızı halılar, Oscar dedikoduları ve filmin etrafında oluşan o sansasyon haresi artık geride kaldı. Şimdi sakin sakin DVD oynatıcımızın karşısına oturup, *Brokeback* hakkındaki nihai kararımızı vermenin tam zamanı aslında... *Brokeback Dağı*, Ang Lee'nin, *Hulk*'la yaşadığı hayal kırıklığından sıyrılmak niyetiyle giriştiği mütevazı bir projeydi en başta. Düşünün ki E. Annie Proulx'un hikayesinden uyarlanan filmin bütçesi yalnızca 14 milyon dolar (*Hulk*'un iki 140 milyon dolardı diyelim de daha vurucu olsun). Focus Features stüdyosu sahip çıkmasa, belki de bu şahane filmi izleyemeyecektik bile. Neyse, yapımda-yayında emeği geçen herkese teşekkür edip lafı bağlayalım...

Filmden en karlı Heath Ledger çıktı: Bir adet Oscar adaylığı ve bir adet Michelle Williams!

Brokeback Dağı, "aşk doğadaki en büyük güçtür" tezi üzerine kurulmuş bir film. Eşcinsellikle ilgili büyük ve iddialı sözlerden özenle kaçındığı gibi, mevzusunu zerre kadar da sömürmüyor. Seks ve romantizm açısından her şey kararında. İlk izleyişimizin üzerinden geçen bunca zamandan sonra, Ang Lee'nin asıl derdinin yıllara ve yollara yayılmış bu destansı aşk hikayesini layığıyla anlatabilmek olduğunu daha rahat görebiliyoruz. "İki kovboyun aşk öyküsü" filmin temel amacı değil kesinlikle. Sakın yanlış anlamayın, *Brokeback*'i kavuşamama üzerine kurulu paçavra romantik komedilerden biri gibi değerlendirmek değil niyetimiz, sadece bunun aslında "eşcinsel" temalı bir film olmadığını vurgulamanın peşindeyiz. Yine benzer şekilde; sert kovboylar imajının altını oymak falan da Lee'nin öncelikleri arasında değil. Film bunların ikisini de yapıyor belki ama proje için yola çıkarken yönetmenin aklında bunların olmadığından emin olabilirsiniz. Bu klişeleri ters yüz etme durumu, projenin doğal akışı içinde ortaya çıkmış, en azından Lee bunu bize hissettirebiliyor, o kesin. Dolayısıyla yönetmeni filmin etrafında koparılan fırtınanın baş sorumlusu olarak göstermek çok anlamsız. *Brokeback*'inki biraz meyve veren ağacın taşlanması hadisesi.

Heath Ledger ve Jake Gyllenhaal, kariyer katili olabilecek bazı risklerle dolu bu filmde yer almanın karşılığını gayet iyi aldılar çok şükür. İkisi de Oscar'a aday oldu, üstelik aktörlüğü konusunda ciddi şüpheler bulunan Heath Ledger yeteneklerini kanıtlama fırsatını çok iyi değerlendirdi. Rol arkadaşı Michelle Williams'ı tavlaması da cabası! Sansasyonun böylesinden sıyrılmak, üstelik hem ücretini artırıp hem de gerçek bir aktör olarak kendini kabul ettirmek az şey değil doğrusu. Lakin Ledger'in performansı bunu hak ediyor, kesinlikle... *Brokeback* sayesinde kariyerinde benzer bir sıçrama yaşayan Anne Hathaway de, cesaretinin karşılığını gayet iyi aldı. Şaşkın prenses pozlarından sıyrılıp gerçek bir kadın (hem de ne kadın!) olduğunu cümle aleme kanıtladı, "Ben aslında oyuncuyum!" türküsünü yüksek sesle söyledi... Ang Lee'ye saygımız hala katlanmadıysa, hattan ayrılmayın! Güzide basınımız film henüz ülkemizde gösterime girmeden çok önce "eşcinsel kovboylar" namıyla *Brokeback*'in gönüllü tanıtım elçiliğini üstlenmişti, hatırlarsanız. Filmin gösterimi sırasında fuayelere kamp kurup "*Brokeback*'i kimler izledi" temalı haberler yapma çabasına girildi, o da fos çıktı çok şükür. Filmi izlemek isteyen izledi, kimse sinema salonu yakmaya kalkmadı, hatta film bir dolu homofobik bünyeye korkularıyla yüzleşmek için merhem oldu desek yeridir... Neyse lafı uzatık, gelelim DVD'ye: *Brokeback*'in ülkemizde çıkan bu ilk DVD paketi, 5.1 Türkçe dublaj seçeneği ve Türkçe altyazı sunuyor bizlere. Ekstralar da fena değil, orta karar bir yapım belgeseli ve ilgi çekici kamera arkası görüntüleri paket dahilinde. Elbette ilerleyen yıllarda türlü yeni baskılar piyasaya çıkacaktır, dolayısıyla sabrına güvenen okuyucularımızı fevri davranmamak konusunda uyaralım.

Talip Ertürk

EKSTRALAR
- Yapım belgeselleri
- Fragmanlar
- Söyleşiler

Şeytan ve Pabucu

Siz siz olun, bilmediğiniz işe girmeyin!

ŞEYTAN MARKA GİYER

The Devil Wears Prada

Film ★★★ **Ekstralar** ★★★

Çirkin ördek yavrusunun hikayesi, Hollywood tarafından en çok sömürülen hikayelerden biridir. Genelde gençlik komedileri, gözlükleri ve telleri olan bir kızı kuğuya dönüştürürken verdiği, "Bak isteyince nasıl da oluyormuş!" mesajı eşliğinde, tüm genç kızları aynaların başına geçmeye teşvik eder. "Bakımlı olalım, olmayanları da dışlayalım" şeklinde özetlenebilecek bu anlayış, *Şeytan Marka Giyer*'de de yer yer hissedilmesine rağmen, filmin temelini oluşturmadığı için, çok büyük bir sorun teşkil etmiyor.

Çünkü filmin daha başka dertleri var. Gösterişsiz gazeteci adayı Andy Sachs'e hayatının dersini vermek gibi...

Berbat kazakları, şekilsiz saç modeli, makyajsız suratı ve tüm paspallığıyla iş yerinde herkesin ağzına sakız olan Sachs'in ihtiyacı olan tek bir şey vardır: Sihirli bir değnek. Sektörde basamak atlamak için, hakkında hiçbir şey bilmediği ünlü bir moda dergisinde asistanlığa başlama hatası yaptığına göre, bunu hak etmiştir gerçi, ama dergide tam anlamıyla terör estiren editörü tarafından da sinek gibi ezilmemelidir. Yazıktır. Melek yüzlü Meryl Streep, şöyle ağız dolusu küfür edilesi bir karaktere dönüştürüldüğü için, Anne Hathaway tarafından canlandırılan Andy Sachs'i sevmek zorundayız. Her ne kadar başlangıçta bunda zorlansak da, zamanla senaryoya teslim oluyoruz.

Lauren Weisberger'in aynı adlı çok satan romanından uyarlanan film, tıpkı roman gibi, ilgi çekmekte pek zorlanmadı. Bunun en büyük sebebi, zamanında ünlü moda dergisi Vogue'da asistan olarak çalışmış ve editörü yüzünden hayatı zindan olmuş Weisberger'in romanını yazarken, deneyimlerinden faydalanmış olduğu teorisi. Kendisi bunu inkar ediyor, ama hem romanın hem de filmin hayranları, bu teoriye inanmayı tercih ediyorlar. Çünkü öyle düşünmek çok daha eğlenceli...

Selin Gürel

EKSTRALAR

- Yönetmen ve teknik ekip yorumları
- Yapım belgeselleri
- Çıkartılmış sahneler
- Çekim hataları
- Fragman

SİHİRBAZ

The Illusionist

Film ★★★ **Ekstralar** ★★★

İyi bir sihirbazlık gösterisi üç aşamadan oluşur; vaat, dönüş ve... durun durun, bu diğer sihirbazlık filmi *Prestij*'di... 1900'lerin Viyana'sında, Eisenheim (güzel sahne adı, eğreti sakal, Edward Norton) adlı genç, Düşes Sophie (perdeyi tutuşturan afet Jessica Biel) ile olan ilişkisi çevresi tarafından onaylanmayınca, alır başını gider. Gidişi suskun, ama 15 yıl sonra üstün bir sihirbaz olarak geri dönüyor. Seyirciyi filmin içine çeken anlatım, "aydınlanma ve olayları seyirciye açıklama" kısımlarıyla ve Biel ve Norton'ın uyumsuzluğuyla sendelese de, Paul Giamatti'nin varlığı, filmi kurtarıyor. *Sihirbaz* prestijli değil, ama eli yüzü düzgün (yine de sakal olmamış). Yönetmenin yorumları, kamera arkası ve röportajlar ekstralar arasında.

Mehmet Sarı

NACHO LIBRE

Film ★★ **Ekstralar** ★★★

"Tayt giyip güreşen, iyi yürekli manastır aşçısı" tamlaması kulağa garip gelse de, Jack Black böyle bir karakter can vermiş. Eğer *Napoleon Dynamite*'ı beğendiyseniz, tıknaz kahraman Nacho için umutlanabilirsiniz. Yalnız kazın ayağı öyle değil, yönetmen Jared Hess sanki hazırdan yemiş ve Jack Black'in beyazperde personasından destek alan bir yöne doğru seğirtmiş. Pedro, Kip, Rico Amca ayarında karakterler aramayın; Black, bıyık-tayt-göbek-adrenalin kombinasyonuyla tek başına filmi sırtlamaya çalışıyor. Şarkılarını şakıdığı, formasını gururla sergilediği anlarda izleyiciyi güldürmekten kündeye getirip, kafakola alabiliyor. Fakat filmin tamamı için aynı övgüleri dizmek zor. Röportajlar, silinmiş sahneler, fotoğraf galerisi gibi ekstralar mevcut.

Mehmet San

CANAVAR EV

Monster House

Film ★★★ **Ekstralar** ★★★

Eğer bir parça yaratıcı bir çocuksanız, mutlaka kapısını çalmaktan korktuğunuz bir komşunuz, o komşunuzun asla aralanmayan perdeleri ve o perdelerin gerisinde yaşadığını düşündüğünüz kılık bir canavar olmuştur. Muhtemel gerçek; ev sahibinin kambur ve köpeğiyle yaşayan bir kadıncağız olduğudur, ama herkes bilir ki, hayaller gerçeklerden daha eğlencelidir. O yaratıcı günlerinizi özlüyorsanız, *Canavar Ev*'i izlemeniz tavsiye edilir. Çocukların yetişkinlerden daha zeki oldukları bir dünyada, tam karşıda oturan korkunç ihtiyarın ve canlımış gibi görünen evinin sırrını vizyonda çözemediyseniz, şansınızı bir de DVD'de deneyin. Hem de bu kez film ekibinin sesli yorumları ve özel bölümlerden de yararlanabilirsiniz.

Selin Gürel

<< GELECEĞE DÖNÜŞ

"Kendinizi kariyerinize kaptırıp, ailenizi ve sevdiklerinizi ihmal etmeyin. Geçen yıllar geri gelmez!" mesajlı bu filmin ekstraları arasında, oyuncu ve yönetmen yorumları, dört çıkarılmış sahne ve yedi özel bölüm bulunuyor.

Adam Sandler'ın Click'te bir kumandayla hayatının istediği "sahne"sine atlayabilmesi, aklımıza sinemanın diğer ünlü karakterlerini getirdi. Ah keşke bu zavallıların elinde de böyle bir kumanda olsaydı... Hayat ne kadar farklı olurdu!

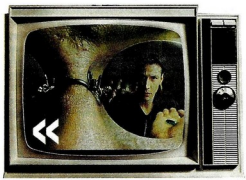

<< Thomas Neo Anderson (The Matrix)

100 tane Ajan Smith'le kapışıp, sonu gelmeyen Sentineller'le savaştıktan sonra, Neo başa sarıp bu defa mavi hapı yutar. İnsanlık makinaların emrindeymiş, şuymuş, buymuş... Amaan değer mi bunlara, daha Reloadad'daki savaş-dövüşlere gelmedik bile hem de...

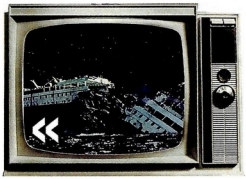

<< Rose DeWitt Bukater (Titanic)

"Dikkat buzdağı! Neyse, yanından geçtik..." Rose olayları başa sarıp, kaptanı uyarır. Böylece buzdağına çarpmadan huzurla okyanusta süzülmeye devam ederler. Sulara gömülen ise Celine Dion'un melodileri olur...

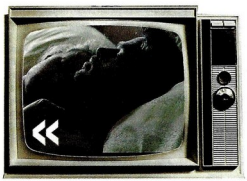

<< Detektif David Mills (Seven)

Brad bir düğmeyle başa sarıp, güzel karısıyla daha çok vakit geçirirdi. Böylece John Doe'nun planı suya düşer, Doe bunun üzerine kafayı yer, hem "kıskançlık" hem de "öfke" günahlarını işlediği için kendini vurur. David Fincher için daha etkisiz bir son olurdu kuşkusuz ama Gwyneth'in güzelim başı kurtulurdu.

<< Bond Serisi'ndeki Tüm Kötü Adamlar (Bond Serisi)

Yirmiden fazla Bond filminde rol aldıktan sonra, kötü adamlar sonunda bir gerçeği farkederler: "İşte Bay Bond, korkunç planım buydu!" temalı konuşmaları yaparken James'in ölümünü geciktirmeleri onlara pahalıya patlıyor. En iyisi kaçmasına izin vermeden başa sarıp, kurşunu sıkmak... Sonra da, hoş geldin 008!

<< Donnie Darko (Donnie Darko)

Donald zamanda geriye giderek kendini düşen uçaktan kurtarmayı başarır. Ama evren parçalanmaya başlayınca yine geri gider. Bu defa uçağın pilotudur ama uçak motoru bozulunca düşmeye başlar... Sonra tavşan gelir ve... ee, nerede kalmıştık?

<< Spartacus (Spartacus)

Yoldaşlarıyla çarmıha gerilmek üzereyken, idealist kölemiz Spartacus, "Spartacus benim!" diye haykırdığı o güne lanet ederek geri döner. Bu defa farklı bir şekilde haykırmaktadır: "Spartacus o! Karga burunlu olan! İşte orada!"

Pelin Esmer'in "Oyun" Havaları

Oyun'un yönetmeni, mucizevi filmini anlatıyor...

Oyun, ismi kulaktan kulağa yayılan mucizevi bir filmdi; aslında filmin kendisi değil anlattığı şeydi mucizevi olan. Bir grup köylü kadın, ömür törpüsü günlük işlerinin yanında bir tiyatro projesine gönül veriyo,; sahnesinden kostümüne her şeyiyle bizzat ilgilenip, kocalarına meydan okuyarak sahneye koyuyorlar. Pelin Esmer, yalnızca bu mucizevi olayın farkına varmasıyla bile övgüyü hak ediyor aslında ama *Oyun*, bir belgesel olarak da son derece başarılı bir eser. Filmin DVD'sinin piyasaya çıkmasının şerefine, Loca yönetmen Pelin Esmer'e sordu...

Herkesin merak ettiği bir şey var, filmde resmettiğiniz bu tiyatro projesinden nasıl haberdar oldunuz ve projelerine hangi aşamada dahil oldunuz?

Arslanköy'de tiyatro yapan bu kadınlardan bir gazete haberi aracılığıyla haberdar oldum. Köylerinde tiyatro yaptıklarını okuyunca onlarla tanışmak istedim ve köylerine gittim. Oradayken bana yeni projelerinden bahsettiler. Yeni oyunlarını kendi hayat hikayelerinden yola çıkarak yazmak istediklerini söylediler. Onlara destek olan ve kendisi de Arslanköylü olan lise müdürü Hüseyin Bey'e kendi hayat hikayelerini anlatacaklarını, kendilerinin de katılmıyla Hüseyin Bey'in onu oyunlaştıracağını ve oyunu köylerinde sahneleyeceklerini söylediler. Bu fikir tabii beni ilk heyecanlandırdı, bunun sadece bir oyun değil, bir de film olacağını hissettim. Onlar bu oyuna hazırlanırken ben de tüm bu süreci, hepsi birbirinden farklı bu dokuz kadını ve Hüseyin Bey'i konu alan bir film yapmaya karar verdim.Yani önce onlar o oyunu hazırlamaya karar verdiler, sonra ben onların filmini yapmaya.

Pelin Esmer

Filmin kahramanları kendilerince bir şey ortaya koymaya çalışırken, bir anda dünyanın dört bir yanında insanlar hikayelerine ortak oldu. Tepkileri nasıl oldu bu süreçte?

Çok mutlu oldular tabii olumlu tepkiler alıp, alkışlandıkça. İstanbul Film Festivali'nde Türkiye'deki seyircinin, İspanya'da katıldıkları bir festivalde de yabancı izleyicinin tepkilerini gördüler. Tepkilerin birbirine bu kadar yakın olduğunu görünce hem çok şaşırdılar hem çok mutlu oldular. Köylerindeki izleyicilerden yola çıkıp, Amerika'dan Şili'ye, İspanya'ya, Ruanda'ya pek çok ülkede yaşayan insanla hikayelerini paylaşmak çok beklemedikleri bir şeydi. Sanırım tiyatroya devam etmeleri için de hoş bir motivasyon oldu bu.

Film nasıl bir ekiple çekildi?

Çekimler beş buçuk hafta sürdü. Ekip ben dahil 3 kişiydi. Kameramı da kendim kullanıyordum; dolayısıyla sesçi arkadaşım Emrah, yapım sorumlusu arkadaşım Peri ve ben, az ve öz iyi bir ekip oluşturduk. Bu filmi; yaşanan olayı, heyecanı, doğallığı bozmadan ancak böyle küçük ve orada yaşanan olayın heyecanına kendini kaptırabilecek bir ekiple gerçekleştirebileceğime inanıyordum.

***Oyun*, geçen yıl festivallerin gözdesiydi. Kaç ödül aldınız ve özellikle yurt dışında nasıl karşılandı film?**

Biri ulusal (Altın Koza Yılmaz Güney Anı Ödülü), 12'si uluslararası toplam 13 ödül aldık. Bunların arasında New York Tribeca Film Festivali'nde aldığımız en iyi yeni belgesel yönetmeni ödülü, CMCA'in verdiği en iyi Akdeniz belgeseli ödülü ve Italya, İspanya, Almanya gibi farklı ülkelerden aldığımız farklı dallarda ödüller var.

Film gösterime de girdi ve izleyenlerin çoğunluğu da filmi çok beğendi. Ama bir parça gümbürtüye gittiğini kabul edelim. DVD'nin piyasaya çıkmasından sonra filmin daha çok kişiye ulaşmasını bekliyor musunuz?

Türkiye'de bir belgesel filmin vizyona çıkması yeni bir şey, aslında dünyada da çok yeni. *Oyun*'u illa bir kategoriye koymak isterseniz -ki pek çok festival kategorize etmeden en iyi film dalında aday gösterdi- kurmaca gibi bir belgesel diyebilirsiniz. Filmin festivallerden sonra Türkiye'de sinemalarda gösterilmesini çok istedik. Bu kadar küçük bir bütçeyle çekilmiş bir belgesel filmin vizyona girebilmesi bile benim için önemliydi, yedi bin civarı izleyiciyi de aslında hiç azımsamıyorum. DVD'yle daha çok kişiye ulaşacağımıza inanıyorum. Sonuçta sadece yedi kopyayla sinemada sınırlı bir kesime ulaşabildik, umarım DVD ile bu sınırlar genişleyecek, küçük bir kasabada, köyde, herhangi bir yerde filmi izleyen izleyicilerden de yorum alabileceğiz.

Filmin kahramanları şu an neler yapıyor? İletişiminiz sürüyor mu?

Tabii, telefonlaşıyoruz. Bir yandan hayatları eskisi gibi devam ediyor, tarlada, okulda, çeşitli işlerde çalışıyorlar, bir yandan da tiyatro çalışmalarına devam ediyorlar. Kiminin eşleri de tiyatroya katıldı. Birkaç şehir ve kasabada oyunlarını sergilediler ama ben oyunlarını sergilemeleri için daha çok destek ve davet almalarını istiyorum. Belki DVD ile farklı yerlere ulaşabilirsek bu da olur.

Talip Ertürk

OYUN

Film ★★★★ **Ekstralar** ★★

Toros dağlarındaki bir köyde yaşayan [Arslanköy] dokuz köylü kadını düşünün, günlük hayatları zaten gorucu, kocaları, çocukları... Dertleri başlarını aşmış. Ama onlar milyonlarca benzerlerinden farklı bir şey yapıyorlar; kendi hayatlarından yola çıkarı bir tiyatro oyunu sergilemeye karar veriyorlar. Enerjileri, neşeleri bitmek tükenmek bilmiyor, izlediğce insanın gözleri doluyor.. Yönetmen Pelin Esmer de ne yapıyor? Tüm bu süreci kameraya alıyor, Türk sinema tarihinin en çarpıcı belgesellerinden birine imza atıyor. Henüz proje aşamasında kamerasıyla olaya dahil olan yönetmen, dramatik bir kurguyla bağladığı filmde gerilimi gaia gecesine kadar yükseltiyor. Köylü kadınların aileleri [özellikle kocaları] ile ilişkileri de filmin alaka gösterdiği konular arasında. Elbette tiyatro gönüllülerinin kendi aralarında küçük tartışmaları da oluyor, lakin kahramanlarımız kişisel husumetleri fazla uzatmadan hedefe odaklanıp projenin başarısı için kenetleniyorlar... Filmin DVD paketinde, yönetmenin biyografisi ve filmografisini görebiliyor ve filme giremeyen bazı bölümlerle kamera arkası görüntülerini izleme şansı buluyoruz. Pakette ayrıca filmin hayli kabarık ödül listesine de ulaşmak mümkün. Filmin sınırlar ötesi şöhreti de düşünülerek diske İngilizce ve Fransızca altyazı da eklenmiş...

Şaşı Bak Şaşır

Madem çok hırslanmış, bırakın ödüller onun olsun...

DOMINO

Film ★★ Ekstralar ★★★

Görünen o ki, Tony Scott'ın üslubu evrimini tamamlamak üzere. *Domino*'da önceki filmlerinden miras kalan görsel numaraları bir üst seviyeye taşıyıp zenginleştiren Scott, artık dilediğini yapabilme özgürlüğüne sahip yönetmenlerden biri. O hevesle, kameranın bir an bile dinlenmediği, birbirinin üzerine binen görüntülerle dolu, video klip mantığında bir film çıkarmış ortaya. Zengin bir aileden gelen ve konforlu hayatından bunalıp, bir ödül avcısı olmaya karar veren Domino Harvey'nin gerçek yaşam öyküsünden uyarlanan film [aslında bu biyografik bir film değil, daha çok gerçek bir karakteri kullanan kurgusal bir macera gibi], hareketli görsel yapısı nedeniyle genel olarak izlemesi yorucu bir seyirlik. Richard Kelly'nin senaryosu, filmin süratli yapısının önüne geçmek için atılımlarda bulunuyor bulunmasına, ama kameranın hızına yetişmesi mümkün olmuyor.

Scott, neleri gözden kaçırdığını pek umursamadan, tüm dikkatini filminin görselliğine vermiş olduğu için, başrol için uygun görülen Keira Knightley, kimseler farkında olmasa da kötü bir seçim. "Şimarık bir kız ödül avcılığına soyundu diye, hayatı birdenbire filme çekilmeye değer mi oluyor?" gibi sorular aklınızı kurcalamasın. Çünkü her ge kadar ilk seferde kulağa bir parça tuhaf gelse de, özellikle *The Manchurian Candidate* adlı filmle hatırlanan aktör Laurence Harvey'nin kızı olan Domino'nun, yaşam stilini değiştirip, tehlikelerle dolu ödül avcılığına soyunması, film malzemesi olabilecek kadar ilginç bir hikaye. Tabii işin hikaye kısmının üzerine gidilseydi, elimizde daha sakin bir film olabilirdi. Olan olmuş... O halde yorulan gözlerimizi dinlendirip, yaşamımıza devam edelim.

Selin Gürel

EKSTRALAR
- Çıkarılmış ve alternatif sahneler
- Domino Harvey belgeseli: "Ben Bir Ödül Avcısıyım"
- Tony Scott'ın görselliği
- Fragman

TÜFEK, MİKROP VE ÇELİK

Guns, Germs And Steel

Film ★★★ Ekstralar ★★

Profesör Jared Diamond, yıllar önce bir Yeni Gineli'nin kendisine sorduğu, "Beyaz adamın bu kadar çok materyali varken, neden biz Yeni Gineliler'in bu kadar az?" sorusundan yola çıkarak uygarlık tarihini derinlemesine araştırır ve 1998 Pulitzer ödüllü kitabını yazar. Dünyamızdaki eşitsizliğin nedenlerini öğrenmek istiyorum ama 600 küsur sayfalık kitap okuyacak vaktim çok diyenler için, *Tüfek, Mikrop ve Çelik* belgesele dönüştürüldü. Belgeselde, fethedenleri fethedilenlerden aşıran temel şeyin "coğrafya" olduğu, coğrafi avantajlar ve dezavantajlar sayesinde ortaya çıkan "tüfek, mikrop ve çeliğin" dünyayı nasıl şekillendirdiği anlatılıyor. Haritalar, fotoğraf galerisi ve Diamond'ın biyografisi, yetersiz gelen ekstralar.

Mehmet Sarı

RENT

Film ★★★ Ekstralar ★★★

Aynı isimli Broadway oyunundan, yapımcı-yönetmen Chris Columbus'un önderliğinde sinemaya uyarlanan *Rent*, New York'un doğu yakasında yaşayan sekiz bohemin öyküsünü anlatan bir rock müzikali. Gençlerin post-it'lerinde yazanlar; kirayı öde, aşkını bul, uyuşturucuyu bırak, HIV virüsüyle savaş... Ama bohem dediğin post-it dinler mi? Zaten, 525.600 dakika tüm bunlara yeter mi? Columbus ortaya enerjik-trajik bir müzikal çıkarmış. Ne var ki, müziğin olmadığı anlar filmin ritmini sekteye uğratıyor. Rosario Dawson ve Anthony Rapp, performanslarıyla diğer oyuncuların birer adım önünde. Siz yine de, bir *Jesus Christ Superstar* ya da *Hair* beklemeyin. Ekstralar; oyuncular ve yönetmenin yorumuyla izleme seçeneği, silinmiş sahneler ve fragmanlar.

Mehmet Sarı

KISA KISA...

TONY TAKITANI ★★

Usta Haruki Murakami'nin romanından uyarlanan "fena halde minimalist" bir film karşımızdaki. Trajik düzeyde sıradan bir hayat süren Tony Takitani'nin hikayesi, yabancılaşma konulu birçok film gibi fena halde sıkıcı. Yine de kabul edelim, filmin başkahramanını canlandıran Issei Ogata, çok iyi. Kötü film, iyi performans diyebiliriz kısaca.

ATEŞKES ★★★

Joyeux Noël

Birinci Dünya Savaşı'nda yaşanmış gerçek bir olaydan yola çıkan *Ateşkes*, geçen sene Fransa'nın yabancı film dalındaki Oscar adayıydı. Diane Kruger ve Daniel Brühl gibi iki güzel insanı karşımıza getiren film, savaşmaktan bezmiş Alman, Fransız ve İskoç askerlerinin Noel'e özel barışını anlatıyor. Askerler ölülerini gömüyor, çıkınca eğlenip futbol oynuyor ve ertesi gün birbirlerini öldürmek için tüfeklerini temizliyor...

DREW İLE RANDEVUM ★★

My Date With Drew

Brian Herzlinger'in bu tuhaf belgeseli, sıradan bir adamın şahane insan Drew Barrymore'dan randevu koparabilme çabası üzerine kurulu. Brian Herzlinger, Brian Herzlinger'i, Drew Barrymore da dünyanın en güzel insanını canlandırıyor. Yani kendisini (gerçi ancak filmin sonunda görünüyor).

KIRMIZI BAŞLIKLI KIZ ★★★

Hoodwinked!

Kırmızı Başlıklı Kız, Rashomon'la buluşuyor. Dünyanın en meşhur masallarından birini karakterlerin bakış açısına göre yeniden yorumlayan bu animasyon, orijinal bir fikrin ürünü ve son derece eğlenceli. Anne Hathaway, Glenn Close, James Belushi ve Chazz Palminteri'li orijinal seslendirme kadrosunun nasıl bir iş çıkardığını DVD sayesinde keşfetme şansı buluyoruz.

İLK AŞK ★★

Dandelion

Mark Milgard imzalı bu bağımsız drama, Mason ve Danny adlı iki geniyetmenin sevdasını anlatıyor. Görsel güzelliği ile dikkat çekici, hikayesi ile pek klişe film, Tim Orr'un görüntü çalışması ile birkaç ödüle aday olmuş, başka da pek bir numarası yok zaten. Bir de Danny rolündeki Taryn Manning var, o da başlı başına bir numara.

JACKASS 2 ★★

MTV'nin ruh hastası ekibi yeniden bir arada. Johnny Knoxville ve şürekasının bu seferki maceraları arasında at spermi içmek, zehirli yılanla boğuşmak gibi sıradan şeyler var. Kahramanlarımızın ruh hastası olduğu gerçeğinin bir kez daha kanıtlandığı bu filmin ardından California Valisi'ne "Arnold uyuma, seçirciye sahip çık!" diye sesleniyoruz.

CONFETTI ★★

Düğünler hakkında kurmaca bir belgesel olan *Confetti*'yi Debbie Isitt yazmış ve yönetmiş. Evlilik arifesinde üç çift var, iddiaya tutuşuyorlar "en orijinal düğün bizimki olacak" diye. Debbie Isitt'in kamerası bu çiftlerin hazırlık dönemlerini belgesel ciddiyetinde inceliyor. Evlilik hazırlığında olan çiftler için bir rehber olabilir...

ONLAR ★★★

Ils

Kısa kısa bölümünün en dikkate değer eseri, David Moreau-Xavier Palud'un yönettiği *Onlar*. Olivia Bonamy ve Michael Cohen filmin yegane oyuncuları, yönetmenler iki oyunculu ve tek mekanlı hikayeden kallavi bir gerilim çıkarmayı başarıyorlar.

Mezarımı Derin Kaz

Tommy Lee Jones ilk mühim yönetmenlik denemesinde hedefi 12'den vuruyor...

ÜÇ DEFİN

The Three Burials of Melquiades Estrada
Film ★★★★ **Ekstralar** ★★

Senelerdir gözümüzün önünde şahane bir yönetmen varmış da farkında değilmişiz. Yılların aktörü Tommy Lee Jones ilk sinema filmi (1995'te yönettiği bir TV filmi mevcut) *Üç Defin*'de, Inarritu'nun kadrolu kalemşoru Guillermo Arriaga'nın senaryosunu perdeye aktararak büyük sükse yaptı. Altın Palmiye'ye aday olup en iyi senaryo ve erkek oyuncu (TJC) ödüllerini kazanan filmde, Arriaga'nın alametifarikası ölüm, gözyaşı ve trajedi girla gidiyor. Lakin Tommy Lee Jones'un Arriaga'nın metnini yorumlayışı nispeten daha sağlıklı, Jones trajediyi koşullarak seyircinin kalbine kaşık sokmak yerine, gözyaşını kışp hikayesine odaklanmayı tercih ediyor, dolayısıyla *Üç Defin* için "Inarritu'dan hoşlanmayanlar için bir Inarritu filmi" denilebilir pekala. Jones kamera arkasında olduğu kadar kamera önünde de başarılı üstelik. Filmin hikaye kurgusu Arriaga'dan alıştığımız üzere iki ileri bir geri hüviyetinde, lakin *Üç Defin*'in hazmı zor bir film olmadığını da söyleyelim. Tommy Lee Jones'un kamera önündeki başarısından dem vurmuştuk, usta aktöre Barry Pepper ve bilhassa January Jones'tan da büyük destek geliyor... *Üç Defin*, 2.35 geniş ekran formatında, tek disklik bir paketle ve 5.1 ses seçeneğiyle izlenebiliyor. Türkçe ve İngilizce dublaj ve aynı dillerde altyazılar da mevcut... Çekinmeden arşivinize koyabilir ve dosta düşmana rahatça izletebilirsiniz.

Talip Ertürk

EKSTRALAR
- Çıkarılmış sahneler
- Yapım belgeseli
- Fragmanlar

A SCANNER DARKLY

Film ★★★ **Ekstralar** ★

Richard Linklater bildiğini okumayı seviyor biliyorsunuz, gerçi ne yapsa bir şekilde altından kalkıyor aslında. *A Scanner Darkly*, yönetmenin Philip K. Dick'in romanından uyarladığı bir bilim kurgu, ancak hadise bununla bitmiyor. Önümüzdeki bir animasyon ama karakterler gerçek oyunculardan modellenmiş. Linklater, mimikleri sallamayan animasyon teknolojilerine karşılık, oyuncuların yüzlerini ayrıntılarıyla modelleyen bu tekniği karşımıza getiriyor. Peki filme yüz verenler kimler: Keanu Reeves, Robert Downey Jr., Winona Ryder, Woody Harrelson ve Rory Cochrane. Linklater'in filmi neden geleneksel yöntemlerle çekmediği belirsiz ama *A Scanner Darkly*, her halükarda ilgi çekici bir girişim. Filmin DVD'sinde yapım sürecine dair ilgi çekici detaylar bulmak mümkün.

Talip Ertürk

13

Film ★★★ **Ekstralar** ★

Sundance Jüri Özel Ödüllü sahibi *13*, temelde basit bir "fikir" üzerine kurulu, lakin Hollywood'daki muadillerinin aksine bu fikri sömürüp cılkını çıkarmıyor. Kısa ve etkili bir film, sadece bu bile ilk filmini çeken Géla Babluani'ye hürmet göstermek için yeterli sebep. Gürcü asıllı bir Fransız olan Babluani, mini minnacık bir bütçe ve siyah beyaz çektiği bu filminde, istemeden ölümcül bir oyunun ortasına düşen Sebastien'in öyküsünü anlatıyor. *13*, büyük oranda hedefini bulan bir film, özellikle giriş bölümünün ardından filmin gerilimine kapılmamak neredeyse imkansız. Genç yönetmen, sıradan bir adamın boyundan büyük bir hadisenin içine düşmesi üzerine kurulu bir Hitchcock hikayesi alıyor ve kan-gerilim oranını artırıp önümüze sürüyor. Çok başarılı olduğunu söylemek mümkün.

Talip Ertürk

HİÇBİRYERDE

Film ★★★ **Ekstralar** Yok

Şu sıralar ikinci filmi *Rıza*'yla (projenin ilk adı *Hayat Palas*'tı) mesgul olan yönetmen Tayfun Pirselimoğlu, bu ilk uzun metrajında kendisine güvenenleri hayal kırıklığına uğratmamıştı... *Hiçbiryerde*, Haydarpaşa garında gişe görevlisi olarak çalışan Şükran'ın kayıp oğlunu bulma mücadelesini anlatıyor. Şükran ne yapsa faydasız, zira oğlu Veysel yine bildiğini okuyor... Kabul, önümüzdeki orijinal bir hikaye değil belki ama Pirselimoğlu'nun nitelikli rejisi ve elbette Zuhal Olcay'ın ödüle boğulan müthiş oyunu filmi kayda değer bir seviyeye taşıyor. Yan rollerde Devin Özgür Çınar ve Meral Okay da gayet iyiler. Pirselimoğlu birçok taze yönetmenin aksine filminin her alanında sadelikten yana tavır koyuyor. DVD paketinde ne yazık ki fragmanlar haricinde ekstra yok.

Talip Ertürk

“Panik ve histeri ile, 11 Eylül’ü canavar haline getirdik”

Eleştiriler, Bush ve Irak... Loca, Oliver Stone ile 11 Eylül 2001 gününü anlattığı filmi Dünya Ticaret Merkezi üzerine konuştu...

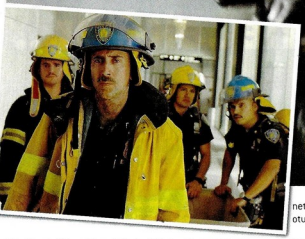

Bir süredir *Dünya Ticaret Merkezi*’nin tanıtımını yapıyorsunuz tüm dünyada. Ne gibi tepkiler aldınız?
Bütün ülkelerden berbat eleştiriler aldık. İngiltere’deki entelektüel basın, filmden nefret etti. En kötü eleştiriler Almanya’dan geldi, sonra da İspanya’dan. Hatta Rusya’dan. Tüm dünya, George Bush’un Irak politikasından şikayetçi. Bunu hissedebiliyorsunuz. Amerika karşıtlığı hat safhada. Dolayısıyla, böyle bir film yapmak için oldukça tehlikeli bir zamandı.

Peki Amerika’nın tepkisi nasıl oldu?
Amerika’da da film politik bir boyuta taşındı. Filmin belge değeri göreceğini ummuştum, ama öyle olmadı. Bunun yerine, “Bu film 11 Eylül üzerine ne söylüyor ki?” sorusu gündemdeydi. Oysa amacım 11 Eylül üzerine bir şeyler söylemek değildi. Şunu demek istiyordum: “İşte o gün bunları hissetmiştik ve filmimiz de o güne saygı duruşunda bulunuyor. O zaman hangi noktada durduğumuzu ve bugün ne durumda olduğumuzu düşünün.” Şu anda çok daha kötü durumdayız. Tarihi bir olayı alıp, panik ve histeriyle bir canavar haline getirdik. Bir komplo söz konusu. Medya yoluyla insanları ikna ve manipüle eden son dönem politikaları yüzünden, güpegündüz bir savaşa sürüklendik. *JFK*’de de bundan bahsediyordum. Elimizde o kadar çok kanıt var ki: 2000 seçimlerindeki sahtekarlık, Vietnam Savaşı. Asıl soru şu: Ne kadarını unutabildik? Ne kadarını hatırlıyoruz?

Bu sözlerinizi okuyanlar, bu bahsettiğiniz konuyu ele alan Oliver Stone filminin neden çekilmediğini soracaklar.
Bu eleştiriyi anlıyorum, ama bunun adil bir soru olduğunu düşünmüyorum. Bu olayın arkasındakileri öğrenmeden, öyle bir film yapamam. *JFK*’i, Kennedy cinayetinden 30 yıl sonra yapmıştım. Dolayısıyla 20 yıllık araştırmaların sonuçlarından yararlanmıştım. Eğer aynı yöntemle bir 11 Eylül filmi çekseydim, şimdi yüzüme yumurta fırlatıyor olurlardı. Gelecekte yapacağım 11 Eylül filmi, kafamda yavaş yavaş netlik kazanıyor. Ama başkan koltuğunda hala Bush oturuyor. İşler daha da kötüye gidebilir.

Eleştiriler canınızı yaktı mı?
Dünya Ticaret Merkezi ile ilgili ne düşünürseniz düşünün, o olay gerçekten yaşandı işte! Film, zamanın tanıklığını yapıyor. Eğer 15 yıl sonra, çocuğunuz 11 Eylül ile ilgili hiçbir şey bilmiyorsa, anlatmaya nereden başlayacaksınız? Belgesellerden mi? O da olabilir. Ama belki de ona bir dram izletirsiniz ve bu şekilde olayın dışarıdan ve içeriden nasıl göründüğünü, neler hissedildiğini kavrayabilir.

11 Eylül üzerine daha çok film çekilecek mi?
Evet, ama çok iyi olma zorunlulukları var. Çünkü internet gibi bir rakipleri var. Vietnam sırasında öyle bir derdimiz yoktu. Irak’ta, çocuklar evlerinde kendi filmlerini çekiyorlar. Ama bunların hepsi günlük hayata dair ayrıntılar. İnsanların işin iççüzünü görebilmeleri için, daha derinlere inmeliyiz. Birileri meselenin köküne kadar uzanıp, olanları ışığa irdelemeli. Irak çok etli bir kemik, ama bu, ne benim ne de benim neslimin bulaşabileceği bir konu.

Bizim de 7 Temmuz’umuz var. Bu, hiç Amerikalıların aklına geliyor mu?
Evet, ama bu konuda sizin kadar duyarlı değiller elbette.

Peki ya Dünya Ticaret Merkezi anıtı? Teröristler için, bir hedef noktası olabilir mi?
Bence çok güzel bir anıt yapılmalı. Böyle bir anıtın yapılma sebebi, saldırının ardından yaralarımızı sardığımızı kanıtlamak. İnsanların bununla duygusal bir bağları var. Eğer teröristler uykarsa, yenisini inşa etmeliler. (Uzun bir sessizlik) Derginizin adı *Total Film*, ama filmden çok politikadan bahsettik.

Ama bu politik bir film...
Alın işte!

Jamie Russell

DÜNYA TİCARET MERKEZİ

World Trade Center
Film ★★ **Ekstralar** ★★★

Yakın bir zamana kadar muhalif kimliğiyle tanınan Oliver Stone, *Dünya Ticaret Merkezi*’ni yaptığında, verdiğimiz ilk tepki şaşırmak oldu. Şaşırmıştık, çünkü olayın politik boyutunu analiz edeceğini düşündüğümüz Stone, iki saati aşkın süre boyunca Nicolas Cage’in burun deliklerini dışında bir şey göstermemişti. Yıkıntıların altında kalan insanlar ya da onların endişe içindeki aileleriydi izlediğimiz. Oysa, olayın politik boyutunu analiz eden herhangi bir film çekse, bundan daha memnun olabilirdik. Ancak kendisi, yandaki röportajda da açıkladığı üzere, bu suçlamaların haksız olduğunu düşünüyor. Hayal ettiğimiz gibi bir film çekmesi için, uzun yıllar geçmesi gerekiyormuş. Bir seferliğine de olsa, sadece olayın kendisiyle ilgilenmek istemiş, etrafında dönen dolaplarla değil. Haliyle gözyaşı var, toz var, İsa bile var, ama politika ş-o-k. Dolayısıyla, kaderimize razı olup, öylesine pek rastlamıyor olsak da, ağır tempolu, herhangi bir felaket filmi izliyormuş gibi davranarak, sinir harbinden sıyrılabiliriz. Bundan işitsi can sağlığı.
Filmi; Oliver Stone, Will Jimeno, Scott Strauss, John Busching ve Paddy McGee’nin yorumları eşliğinde izleyebilirsiniz. DVD’de ayrıca, silinmiş ve uzatılmış sahneler de mevcut.
Selin Gürel

"Bağımsız"larda İnecek Var...

Benim de çekilmiş bir filmim olsun!

2 SÜPER FİLM BİRDEN

Film ★★ Ekstralar ★★

2 Süper Film Birden, Türkiye gibi bir ülkede, arkasında ne bir stüdyo, ne de önemli bağlantılar olmadan film çekmeye kalkan, sinemaya gönül vermiş bir adamın, bu süreçte yaşadığı yanlışlıklar komedyası olarak özetlenebilir. Sözü geçen sinemaya gönül verme işi, hem Türk hem de dünya sinemasında izleye izleye aşina olduğumuz ve nedense her seferinde aynı sempati duygusunu uyandıran bir yöntem olageldi. Ancak bu sempati tek başına yeterli olmuyor, filmin seyirciyi saatine bakmaktan alıkoyacak bir numaraya ihtiyacı var. Her ne kadar bu kontenjan, trajikomik mafya manzaralarıyla doldurulmuş olsa da, ortada gerçek anlamda bir "numara" olduğunu söyleyemeyiz. Nitekim Tim Seyfi'nin tüm çabalarına rağmen, bütün bunlar bir noktadan sonra göze batmaya, koltuk dar gelmeye başlıyor. Yönetmenin hedefinin ise bu olmadığı kesin. Ortada kalmış, hayatta dikiş tutturamamış bir neslin naçizane hayallerini mercek altına almayı amaçlayan film, bu temayı işliyormuş gibi görünüp, sadece teğet geçmekle yetiniyor. Dolayısıyla elimizde kalan, kenarları kalınca, ama içi boş, şekilsiz bir nesne.

Film, tıpkı hikayede sözü geçen film gibi, bağımsız olarak çekilmiştir, bu yüzden fazla iğnelemeye gönlümüz el vermiyor. Ancak bu hisse karşı koymak kolay değil. Uzun lafın kısası, sulu bir komedi olmadığı gibi, ciddiye almanın da pek mümkün olmadığı film, bünye üzerinde hemen unutulmaya müsait bir etki oluşturmakta.

Selin Gürel

EKSTRALAR
- Yönetmenin sesli yorumu
- Kamera arkası
- Fragmanlar

VENEDİK TACİRİ

The Merchant of Venice

Film ★★★ Ekstralar ★

Il Postino'nun yönetmeni Michael Radford, Al Pacino ve Jeremy Irons gibi iki ustayla bir araya gelince yapılan filmin, teoride kusursuz olması beklenir. Ancak kağıt üstünde güzel duran her şey, pratikte aynı mükemmeliyete ulaşamıyor bazen. Shakespeare'in ünlü eserlerinden biri olan *Venedik Taciri*, arkadaşı Bassanio'ya istediği parayı verebilmek için, tiksindiği Yahudi tefeciden borç alan Antonio'nun öyküsünü anlatıyor. Elimizde kalanlar şunlar: Oyuncuları dışında diğer *Venedik Taciri* uyarlamalarından pek farkı olmayan, eli yüzü düzgün bir film ve Pacino'nun suratına tüküren bir Jeremy Irons imgesi. Sonuncusunu, başka bir yerde bulamayacağımız kesin. Ekstralar ise, fragmanlardan ibaret.

Selin Gürel

TALLADEGA NIGHTS

Film ★★★★ Ekstralar ★★

Ron Burgundy'e kardeş geldi. Adı, Ricky Bobby, bir NASCAR yarışçısı, Amerikan magandası, güney aksanlı, hırslı, cahil, naif ve içli bir adam. "Birinci değilsen, sonuncusundur" ilkesinden yola çıkan Ricky, kankası Cal ile yarışlarda başarıdan başarıya koşarken, karşısına, "Formula Öğnn" yarışçısı, Fransız Jean Girard çıkıyor. Ricky, alt üst olan hayatını düzene sokmak için, korkularıyla yüzleşmek ve babasından yardım almak zorunda kalıyor. Ferrell, Reilly ve Cohen'in müthiş uyumlu kimyası, filmi görmek için yeterli bir sebep. Ferrell'in alametifarikası "doğaçlama sahneler" ise filmin doruk noktalarını oluşturuyor. Klişe virajlara sahip senaryoya rağmen vitesi beşlemiş bir karakter komedisi. Sıradaki McKay-Ferrell ortaklığı gelsin...

Mehmet Sarı

CEHENNEME BİR ADIM

The Descent

Film ★★★ Ekstralar ★★

Altı kız arkadaş, mağara tırmanışı yapmak üzere bir araya gelirler. Ancak girdikleri mağarada büyük bir kayanın düşmesiyle çıkış yolları kapanır. Tünellerde kaybolurlar, kavga ederler, yaralanırlar ve en önemlisi yalnız olmadıklarını fark ederler. Bu arada hepsinin esas kişiliği ortaya çıkar. Yönetmen-senarist Neil Marshall, *Dog Soldiers*'da altı erkeğin macerasını anlatıyordu. *Cehenneme Bir Adım*'da ise dişi egemen, bol kanlı, kalp sıkıştıran bir korku filmi ortaya çıkarmış. Suyu çıkmış, "ani ses efektleriyle korkutma" formülü yerine, karanlığın ve yaratıkların kudretinden yararlanılan filmde, minimal müzik kullanımıyla gerilim kıvamını bulmuş. Fragmanlar ve silinmiş sahnelerden başka ekstra olmaması üzücü.

Mehmet Sarı

Birliğe Çağıran Masal

Shyamalan hangi sularda dolaşıyor?

SUDAKİ KIZ

Lady In The Water

Film ★★★★ Ekstralar ★★★★

Kötülük dolu bir dünya, yolunu kaybetmiş insanlar ve onlara hayattaki amaçlarını hatırlatmaya gelen bir su perisi... Shyamalan, ruhsal uyanışa dair mesajlarını giderek daha açık bir şekilde ifade edip, *Sudaki Kız* ile eteğindeki tüm taşları döküyor. *Ölümsüz*, *Köy* gibi önceki filmlerinde de yönetmenin metafiziğe olan ilgisi seziliyordu. Artık her şey tüm netliğiyle ortada. Hikaye açık bir şekilde insanlığın yaşadığı ruhsal çöküntüyü konu alıyor ve bunun "bi"lik ile nasıl tedavi edilebileceğini anlatıyor. Filmin öyküsü, Shyamalan'ın çocuklarına uyumadan önce anlattığı bir masaldan geliyor. Beyazperdeye uyarlarken hikayenin toplumsal ve evrensel mesajının altı çizilmiş, ancak saflığı bir çocuk masalına yaraşır ölçüde korunmuş. Shyamalan, çocukluğa özgü hayret ve merak duygularını yitirenleri harekete geçirmek istiyor. Gözleriyle görebildiklerinin,ötesine inanmayanları uyandırmaya çalışıyor. Bunu da daha "inanılabilir" bir hikaye ile değil de, sitenin havuzundan bir perinin çıktığı uç bir öyküyle yapmayı tercih ediyor. Masallar çocuklara korkularıyla yüzleşebilecekleri, korunaklı bir dünya sağlarlar. Bu masal ise büyük çocukların ruhsal gelişimlerine katkıda bulunacak ve farkındalıklarını artıracak bir dünya yaratıyor. Shyamalan, hangi konuyu seçerse seçsin, çok iyi bir hikaye anlatıcısı. Klostrofobik mekanlarda gerilimli anlar yaratmak, sürpriz bir sonla seyirciyi şaşırtmak, karakterlerine ruhsal dönüşümler yaşatmak onun olmazsa olmazları. Fakat *Sudaki Kız*'dan *Altıncı His* türü bir sürpriz bekleyenler, büyük ihtimalle aradıklarını bulamayacaklar. Burada amaç beklentilerle oynamak değil çünkü. Ancak kamera ile unutamayacağınız kareler yaratılıyor yine. Kamera, lavabonun arkası, havuz sularının altı gibi tuhaf açılarda yerini alıyor. Film boyunca varlığını hissettiren mizah duygusu da özellikle Paul Giamatti'nin mükemmel oyunculuğuyla güçleniyor. Gözlerindeki derinlikte acı, umut, iyilik ve büyümeyi hissedebiliyorsunuz. Evrendeki yerini bulmak için, masallara ve gözle görünenden fazlasına inanmaya ihtiyaç duyanlara göre umut dolu bir film bu. En basit haliyle inanç üzerine, hepimizin tek bir "hikaye"nin parçası olduğumuz inancı üzerine bir film *Sudaki Kız*.

DVD'deki özel seçenekler oldukça zengin. Filmin mekanı, yaratıklar, senaryo ve karakterlerin tanıtıldığı bir bölüm, çekim hataları, çıkarılmış sahneler ve deneme çekimleri, filmin yanında ekstra olarak bulabileceklerimiz.

Burcu Aykar Şirin

EKSTRALAR
- Çıkarılmış sahneler
- Yapım belgeseli
- Fragman
- Çekim hataları
- Deneme çekimleri

Geçmişin Gölgesinde

Bunalımın Cronenberg hali...

ÖRÜMCEK

Spider

Film ★★★★ Ekstralar ★★

David Cronenberg, sorunlu kişiliklere her zaman ilgi duymuştur. Karakterleri, [yönetmen tarafından zevkle dengelenı alt üst edilmiş olan] beyinlerinin içinde olup bitenlere anlam veremezken, o bir köşede sessizce tanıklık etmekle yetinir. Böyle eğilimleri olan bir yönetmenin, bunca zamandır şizofren bir karakter edinememesi ilginçti aslında. Görünen o ki, o günün gelişi geç olmuş, ama güç olmamıştır. Nedense ülkemizde gösterime girmeyen *Örümcek*'i, bir film festivali programında yakalayabildiyseniz, kendinizi şanslı sayabilirsiniz. İzlemeyenlerdenseniz, çok da dert edilecek bir şey yok, nitekim beş senelik bir gecikmeyle de olsa, DVD'si karşınızda.

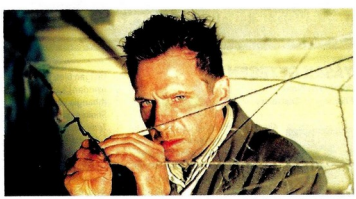

Evet, daha önce de, Ralph Fiennes'ı ruhsal çalkantılar içinde boğuşurken izlemiştik. Hatta kendisinin en son hangi filminde şöyle dolu dolu bir kahkaha attığını hatırlamıyoruz (Muhtemelen başrollerini Jennifer Lopez ile paylaştığı *Aşk Masalı*'nda bir parça gülümsemiştir). Ancak "Örümcek" karakteri, daha önce görmüşlüklerinizle kıyaslanamaz bile. Ralph Fiennes'ın Örümcek portresi, Lord Voldemort ve benzerlerinin gölgesinde kalmış olabilir, ama yakın gelecekte Fiennes'ın en büyük başarılarından biri sayılacak. Dolayısıyla Fiennes cepte, elde bir. Elimizin gerçek ası ise, üç karakteri birden canlandıran Miranda Richardson. Bu üç karakter, her birini farklı bir aktrisin canlandırdığını düşündürtecek kadar, birbirine zıt görünüyor. Tüm bunların üstüne, filmin görüntü yönetmeni, Cronenberg'in demirbaşı (*Ölü İkizler*, *Çarpışma*, *Varoluş*, *Çıplak Şölen* ve son olarak *Şiddetin Tarihçesi*) Peter Suschitzky'nin tüm marifetlerini bu filmde gösterdiğini eklemek gerek.

Uzun yıllar akıl hastanesinde kaldıktan sonra, çocukluğunun karanlık günlerini geçirdiği evin yakınlarındaki bir yerleşim bölgesine gönderilen Örümcek, bu sayede annesinin cinayeti ile ilgili eksik parçaları tamamlamaya başlıyor. Geçmişe dönmek için, örümcek ağları misali beyninin her köşesine yayılmış olan çocukluk anılarını deşmeye koyulan şizofren karakterimiz, bizleri de depresif bir yolculuğa çıkarıyor. Filmin pek konuşkan olmayan bir ana karakteri, büyük bir çoğunluğa ağır geleceği muhtemel bir temposu ve şimdiki zamandan çok, geriye dönüşler halinde devam eden bir öyküsü olduğu için, her bünyenin hazmedemeyeceği bir altyapısı olduğunu kabul ediyoruz, ama seven de tam sevecek, bizden söylemesi.

Selin Gürel

EKSTRALAR
- Yapım belgeselleri
- Fragmanlar
- Filmografiler

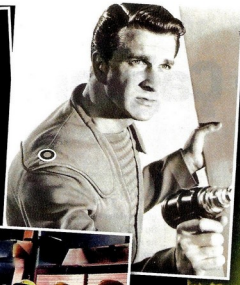

Bilim Kurgunun "Abece"si

Leslie Nielsen'dan uzay gemisi kaptanı olur mu? 50 yıl önce oluyormuş... Yarım yüzyıl sonra bilim kurgu sinemasının en ünlü klasiklerinden Yasak Gezegen'le tanışmayan kalmasın...

YASAK GEZEGEN

Forbidden Planet 1956
Film ★★★ **Ekstralar** ★★★★★

Kişilerin yaratıldığı yere hoş geldiniz. Bugün burun kıvrdığımız, yüzlerce kez önümüze gelmiş birçok şey, bir zamanlar orijinal ve şaşırtıcıydı. Yasak Gezegen, bugün ne kadar ucuz, bayağı ve "komik" görünüyorsa gözümüze, 15 Mart 1956'da gösterime girdiğinde o kadar yeni, görkemli ve etkileyiciydi, kabul edelim. Bugünün çocuklarının eline alıp beş saniye incelemeye tahammül etmeyeceği Robot Robby mesela, dönemin çocukları için mucizevi bir şeydi. Kurt kocayınca çoluk çocuğa maskara oluyor tabii ama *Yasak Gezegen*'in maskaralık bir tarafı yok, en azından bizim için.

Bugün üzerinden 50 yıl geçmişken, bilim kurgu klasikleri arasındaki yerini çoktan almış *Yasak Gezegen*, aynı zamanda türün en büyük kültlerinden biri. 50'li yıllar, ABD'deki paranoya ortamından beslenen bilim kurgu sinemasının altın çağına tekabül ediyor, önümüzdeki film de bu verimli çağın en önemli ürünlerinden biri. Az ve öz film yapmış (ömrü vefa etmemiş ne yazık ki) yönetmen Fred McLeod Wilcox'ın imzasını taşıyan film, (en azından) karakterleri itibarıyla William Shakespeare'in *The Tempest / Fırtına* (yazarın son eseri olarak kabul ediliyor) adlı oyunundan esinlenmiş. Başrollerde dönemin umut vaadeden genç aktörü (bugünün şebeği) Leslie Nielsen, Walter Pidgeon, Anne Francis ve Warren Stevens yer alıyorlar.

Yıl olmuş 2200, insanlık artık galaksinin uzak köşelerine yayılmış. Birleşmiş Gezegenler Kruvazörü C57D, sıradan bir görev için Altair gezegenine gidiyor. Yaklaşık 20 yıl önce koloni kurmak üzere gezegene giden yerleşimcilerden ses seda yok zira. Mürettebat bir yıldır yollarda sefil olmuş, "gezegene inelim de bir insan yüzü görelim"in derdindeler. "D.C. ayarlandı", "3896 ışık hızına düştük" ve benzeri zırvaların ardından Altair'e iniyorlar, lakin ortada kimsecikler yok. Gezegenin tekinliğinden emin olmaya çalışırken, tozu dumana katarak bir robot çıkageliyor; başta kaptan herkes bu büyük teknoloji karşısında şaşkın. Robot Robby, kafasındaki daktilo benzeri aletle komutları algılayan,

EKSTRALAR

- MGM Parade TV dizilerinden alıntılar
- Dönemin bilim kurgu filmlerinden fragmanlar
- Thin Man-Robot Client bölümü
- The Invisible Boy filmi
- Silinmiş sahneler

"Michelin Adamı" benzeri kas yapısına sahip hantal bir arkadaş, ama Allah için iş görüyor. Bir parça viski veriyorsunuz mesela, bünyesindeki minik kimya laboratuvarında içkinin muhteviyatını çözüp size şişelerce viski üretiyor kısa sürede... Robby, Kaptan John Adams ve iki subayını, sahibi Dr. Edward Morbius'un evine götürüyor. Morbius kısa sürede gezegen tarihine dair bir özet geçiyor; bilinmeyen bir güç kendisi ile birlikte gelenlerin tamamını öldürmüş, yalnız kendisi ve kanısı sağ kurtulabilmiş. Sonradan kanısı "doğal sebepler"den ölünce Altair'de doğan kızıyla yapayalnız kalmışlar. Şikayetçi değiller, kendi yağlarında kavrulup gidiyorlar aslında. Morbius önce kızını bu cevval askere göstermek istemiyor, sebebi de sonra anlaşılıyor. Genç Altaira badem gibi bir kız, giyinmeyi de pek sevmiyor üstelik... Bu sıcak karşılamanın ardından Kaptan John ve adamları bilinmeyen bir yaratığın saldırısına uğruyorlar ve bu saldırı vesilesiyle Dr. Morbius'un bazı sırları misafirlerinden sakladığı ortaya çıkıyor...

Star Trek / Uzay Yolu, *The Invisible Boy*, *From the Earth to the Moon*, *Lost in Space*, *Thin Man*... *Yasak Gezegen*, türün kendinden sonra gelen bir dolu önemli eserini etkilemiş bir yapım. Daha sonra bir dolu dizi ve filmde görünecek Robot Robby'nin ilk kez perdede görünmesi bile önemli olmasına yeter. Lakin filmi önemli kılan yalnızca bu değil. Louis Barron ve Bebe Baron tarafından yaratılmış soundtrack çalışması, bugün erken dönem elektronik albümlerden biri olarak kabul görüyor mesela. *Yasak Gezegen* ses kuşağında orkestrasyona yer vermeyen, tamamıyla elektronik müzikle bezenmiş ilk film aynı zamanda. Diğer yandan döneminin çok ilerisindeki özel efekt çalışması ve ses kuşağındaki ince işçilikle de dikkat çekici. Filmin, dönemin izleyicisinin aklını başından alan bir başka sürprizi, salonlarda dağıtılan özel kırmızı gözlükler olmuş. Filmde kahramanlarımızın göremediği acımasız canavarı, seyirciler malum sahnelerde bu gözlükleri takmak suretiyle görebilmiş, yaşanan şaşkınlığı siz düşünün artık...

Muadili filmlerin birçoğu gibi, türe özgü bazı izleme kuralları içinde değerlendirildiğinde eğlenceli bulunabilecek bir film *Yasak Gezegen*. 50'nci yılı şerefine çıkarılan iki disklik DVD paketi mutluluktan halay çektirecek zenginlikte. Uzman ellerde yapılmış tertemiz bir dijital transferin üzerine, 5.1 ses kuşağı eklenmiş. Özel seçenekler ise rüya gibi: Silinmiş sahneler ve bilim kurgu filmleri fragmanlarından oluşan nostalji galerisinin yanında, filmi inceleyen üç ayrı belgesel var (Bilim Kurgu, 1950'ler ve Biz, Forbidden Planet'e Ulaşmak ve Robot Robby: Bilim Kurgu İkon Çalışması). Bonus diskin asıl bombaları ise başrolünü yine Robot Robby'nin oynadığı 85 dakikalık *The Invisible Boy* filmi ile *Thin Man* dizisinin Robby'nin konuk oyuncu olduğu *Robot Client* adlı bölümü.

Talip Ertürk

UCUZ ZEVKLER

DÜNYANIN DURDUĞU GÜN 1951
The Day the Earth Stood Still

Tüm zamanların en büyük kült bilim kurgularından biri olan film, usta yönetmen Robert Wise imzalı. "Ya barış içinde yaşayın ya da sizi yok edeceğiz" diyebilmek için gezegeninden kalkıp Dünya'ya gelen Klaatu'nun öyküsünü anlatan film, bilhassa demokrasiyi ve dünya barışını faşizan biçimde dikte eden final konuşmasıyla ünlü.

BEAST FROM 20.000 FANTOMS 1953

Nükleer denemeler çığırından çıkınca, ABD koca bir canavarla yüzleşmek durumunda kalıyor. Soğuk savaş döneminde "bu nükleer denemeler başımıza iş açacak" deme cesaretini gösteren ilk yönetmen olarak Eugene Lourie'ye *Loca* olarak sevgilerimizi yolluyoruz. Dünyanın en kötü filmini yapman umrumuzda bile değil, seni seviyoruz Eugene!

GWANGHI VADİSİ 1969
The Valley of Gwangi

Adamımız kovboy James Franciscus altın arayken tarih öncesinden kalma bir Tyrannosaurus Rex bulur, olaylar gelişir. Ucuz zevkler köşemizin bu en ucuz parçası, stop motion tekniğinin başarısız kullanımına dair de önemli ipuçları veriyor.

DÜNYAYI KURTARAN ADAM 1981

Öyle ya da böyle Türk sinema tarihinin yurt dışında en çok bilinen bu filmi, şu sıralar adına halel getiren sevimsiz devam bölümü ile gündemde olsa da, hayranları onu sonsuza kadar terk etmeyecek kesinlikle. Çetin İnanç'ın "şaka gibi" bu filminin başrolünde Cüneyt Arkın, Aytekin Akkaya, bir düzine peluş ayı ve bir kova soba boyası yer alıyor.

Cennetin Çocukları

Bağımsızların medarıiftiharının ilham verici başyapıtı sonunda raflarda...

STRANGER THAN PARADISE 1984

Film ★★★★★ **Ekstralar** YOK

"Yaşamda olay örgüsü yoktur, filmlerde neden olsun ki?" diyen Jim Jarmusch, 23 yıl önce çektiği, düşük bütçeli, siyah beyaz, iddiasız filminin, kariyerinin *Yarttaş Kane*'i olacağını bilmiyordu. *Cennetten de Garip* adlı bu film, olaylardan ziyade karakterleri önemseyen, durağan ama sıkmayan, soğuk ama içli, minimalist bir başyapıt. Hikayenin anlatılacak pek bir yanı yok. Eva Macaristan'dan "Yeni Dünya"ya (New York) gelir, kuzeni Willie'nin evinde 10 gün kalır. Canı sıkılır. Bir yıl sonra Willie ile arkadaşı Eddie, Eva'nın yanına, Cleveland'a yol alırlar. Canları sıkılır. Eva'yı da alıp "Cennet" Florida'ya giderler. Olaylar gelişmez. Kasvetli Amerikan şehirleri birbirine benzer, aynen Eddie'nin dediği gibi: "Yeni bir yeri geziyorsun ve her şey aynı". Bira içmek, televizyon izlemek, sinemaya gitmek, bahis oynamak şu fani dünyada yapılan belki de en yaşamaya / kayda değer eylemlerdir. Willie'nin Eva'ya fıkranın tamamını anlatması gerekmez, o fıkra yine de komiktir. Ve bir noktada kesişen üç hayat, bir diğer noktada birbirinden ayrılır, bağlar çözülür.

Jarmusch, yarıştaki atlardan birinin ismini *Tokyo Story* koyarak, Yasujiro Ozu'ya bir selam çakar. Onun filmlerindeki dinginlik, minimal anlatım burada da vardır ama Jarmusch, Ozu'nun hikayelerine öykünmez. Görüntünün gücüne vurgu yapmayı tercih eder. Film, adeta siyah beyaz fotoğraf karelerinden oluşmuş gibidir. (Donmuş göle bakan üç gencin fotoğrafı kimin aklına kazınmaz ki?) Nuri Bilge Ceylan'ın *Uzak*'ı ile de yakın akraba olan film, görücüye çıktığında büyük yankı uyandırır, Cannes'da Altın Kamera'yı kapar. Bağımsız sinemacılar minimalizmi yeniden keşfeder, filmin etkisi 90'larda iyice belirginleşir. Bu başarıda filmin başrol oyuncusu ve müziklerinden sorumlu John Lurie ile görüntü yönetmeni Tom DiCillo'nun büyük payı var elbette.

Sıkıntıyı, yavaşlığı anlatmak için seyirciyi sıkmanın gerekli olmadığını gösteren Jarmusch, kimilerine göre bu filmle kariyerinin zirvesine çıktı, ardından çektiği filmler bu başarının gölgesinde kaldı. Ülkemizde çıkan DVD'lerinin içeriği ve kapakları Jarmusch'un onayından geçiyor. Herhangi bir ekstra ve dublaj seçeneği bulunmuyor, zaten karşımızda böyle bir film varken ekstra bir şeye lüzum yok.

PERMANENT VACATION 1980

Film ★★★ **Ekstralar** YOK

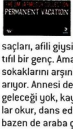

Jim Jarmusch, bir kısım meduganın filmlerinden bahsederken kullandığı "tuhaf" sıfatından hiç hazzetmez. Kusura bakmasın ama ilk filmi *Permanent Vacation* oldukça "tuhaf" bir film. Jarmusch bu ilk filminde bize Allie'yi anlatıyor. Kendisini kısaca tanıtalım; jöleli saçları, afili giysileriyle, mütemadiyen klark çeken tıfıl bir genç. Amaçsızca ve fütursuzca Manhattan sokaklarını arşınlıyor, şuursuzca hayatının anlamını arıyor. Annesi delirmiş, babasını Çinliler öldürmüş, geleceği yok, kaygısı yok. Sevgilisine kitaptan pasajlar okur, dans eder, çatlarda uyur, uyanınca aşıklar, bazen de araba çalar. Jazz sever, Charlie Parker hayranıdır. Kendi deyimiyle "hayattaki bir turist"tir. Öncelikli hedefi Paris, sonrası muamma...

Wim Wenders ile Nicholas Ray, 1980 yılında *Lightning Over Water* filmini çekerken, asistanları Jarmusch'a bitirme tezi için yardım ederler (Wenders daha sonrasında *Cenneten de Garip* için de maddi ve manevi desteğini sakınmaz.). Yönetmen, Allie'nin

hikayesini filme alır ancak çok bilmiş hocaları filmi beğenmez ve diplomasını vermezler. Yıllar sonra verdiği bir röportajda bundan bahsedince, diplomayı paşa paşa kendisine yollarlar. Jarmusch, ilk uzun metrajında Wenders'in filmlerindeki ruhu yakalamaya çalışmıştır. Sonraki filmlerin cazibesinden yoksun olsa da, yönetmenin özgün stilinin ilk adımlarını, orijinal karakterlerinin öncü örneklerini görmek için izlemek lazım gelir. Ufak bir not; en az Allie kadar tuhaf olan yan karakterlerden birisi de John Lurie'nin canlandırdığı sokak çalgıcısıdır, kendisini sanatını icra ederken izleme şansı yakalarız.

Mehmet Sarı

SATIŞTAKİ DİĞER FİLMLERİ

DOWN BY LAW 1986

Film ★★★★

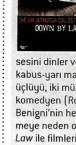

Kadın satıcısı Jack, işsiz radyo DJ'i Zack ve ne idiği belirsiz Roberto, aynı hücreye düşerse ne olur? Film için Jarmusch, "neo-kara-komedi" tanımını kullanmış. Nitekim Jarmusch, farklı unsurları bir araya getirirken hem aklının hem de kalbinin sesini dinler ve ortaya (yine kendi deyimiyle) "yarı kabus-yarı masal" bir film çıkar. Yolları kesişen üçlüyü, iki müzisyen (Lurie ve Tom Waits) ve bir komedyen (Roberto Benigni) canlandırıyor. Benigni'nin her repliği yüze yapışan bir gülümsemeye neden olmakta. Keza Jarmusch, *Down By Law* ile filmlerinde mizah duygusunun yoğun bir şekilde kullanmaya başlıyor.

MYSTERY TRAIN 1989

Film ★★★★

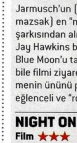

Rock'n'Roll'un anavatanı Memphis'ten üç farklı hikaye, eşine az rastlanır bir anlatımla perikülde. Bağımsız gelişen hikayeler bir otelde birbirlerine teğet geçiyor. Otelin müşterileri; biri Elvis, diğeri Carl Perkins hayranı Japon çift, aynı odayı paylaşan Romalı bir dul ile kaçak bir kadın ve terk edilmiş bir koca ile onun kayınbiraderi. *Mystery Train*, Jarmusch'un (*Year of the Horse* belgeselini saymazsak) en "müzikli" filmidir. Adını Elvis'in bir şarkısından almıştır; Joe Strummer ve Screamin' Jay Hawkins bizzat rol alırlar, Tom Waits radyoda Blue Moon'u takdim eder, hatta Elvis'in haşaleti bile filmi izlerken etmektedir. *Mystery Train*, yönetmenin ününü perçinlediği, kendine has, şaşırtıcı, eğlenceli ve "rock ruhu"na sahip filmi.

NIGHT ON EARTH 1991

Film ★★★

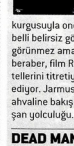

Dünyada sıradan bir gecede, beş şehirde, beş farklı taksi, *Mystery Train*'in raylarına paralel yolda gidiyor. Sıradışı şoförler ve yolcular, şehrin boş sokaklarında dolu dolu diyalog ve monologlarla seyahat ediyorlar. *Mystery Train* gibi renkli çekilen film, hızlı kurgusuyla ondan ayrılmakta, ana akım sinemaya belli belirsiz göz kırpmaktadır. Öyküler arasında görünmez ama hissedilebilir bir bağ bulunmakla beraber, film Roma'da gıdıklayıp, Helsinki'de gönül tellerini titretiyor; insanı çeşitli duygulara gark ediyor. Jarmusch'un dikiz aynasından insanlığın ahvaline bakış attığı, trajikomik hikayelerden oluşan yolculuğu.

DEAD MAN 1995

Film ★★★★

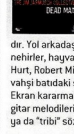

Jarmusch'un siyah beyaza geri dönüşü: Bu defa kontrast düşük ve Johnny Depp gibi bir koz bulunuyor. İlk filmlerindeki yolculuk teması, bu filmde de tekrarlanmakta. *Permanent Vacation*'ın Allie'si gibi, William Blake de münzevi bir kahramandır. Yol arkadaşı "hiç kimse", arka planda ağaçlar, nehirler, hayvanlar ve ruhlar; yan rollerde John Hurt, Robert Mitchum gibi dev isimlerle, Blake'in vahşi batıdaki şiirsel yolculuğu, ustalıkla sunulur. Ekran kararmaları arasında, Neil Young'ın ekolu gitar melodileri eşliğinde bir western güzellemesi ya da "tribi" söz konusudur.

Fellini'nin Sürrealizmle İmtihanı

İtalyan usta bu "rüya gibi" filminde başrolü yine has adamı Marcello Mastroianni'ye veriyor.

KADINLAR KENTİ 1980

La Citta Delle Donne

Film ★★★ Ekstralar ★★★

Kadınlar Kenti, Fellini'nin en iyi filmi değil belki, ama en şenlikli filmlerinden biri olabilir. Gösterime girdiği dönemde Fellini'nin "sapık ihtiyar" olarak damgalanmasına sebep olmuş, başrolünde ise yönetmenin fetiş oyuncusu Marcello Mastroianni yer alıyor. *Kadınlar Kenti*, yönetmenin "sürrealizm"e adanmış son dönem filmlerinden biri olarak, müthiş bir görsel deneyim sunuyor ve seyircisini dipsiz bir göndermeler kuyusunda merdivensiz bırakmaktan da çekinmiyor. Freud'dan feminizme, Dante'den Hitchcock'a, Fellini her şeye ucundan kıyından dokunduruyor, hepsini yakalayabilene aşk olsun... Mastroianni, kadın düşkünü kart zampara olarak başladığı filmi, ürkek bir kılıbık olarak bitiriyor, gerçi başına gelenler sizin de başınıza gelse farklı olmazdı sanıyoruz. Kahramanımız Snaporaz önce, bir kadının peşinden gittiği otelde kendini feminizm temalı bir kongrenin içinde buluyor. "Öteki" olma durumunu en acı şekilde deneyimliyor ve gitgide işler çığrından çıkıyor; tecavüze yeltenenler mi istersiniz, tacizler mi, gırla... Filmin DVD'sinde görüntü VCD'den hallice, aktarımda sorunlar olduğu kolayca anlaşılıyor. Lakin böyle az bulunur bir filmi izleme şansına erişmişken, çokbilmişlik etmek de istemiyoruz. Ekstralarda ise üç dakikalık küçük bir kamera arkası klibinin yanında, 20 dakikalık "Fellini ile Kadınlar Kenti Yolculuğu" adlı bir bölüm var. Bu ekstrada İtalyan sinema tarihçisi Peter Brunette, yönetmen Paul Mazursky ve İtalyan sinemasına hakim bir dizi uzman, Fellini sinemasını ve *Kadınlar Kenti*'ni anlatıyor, göndermeleri çözümlüyor...

Talip Ertürk

EKSTRALAR

- Filmografiler ve ödüller
- Fellini ile Kadınlar Kenti Yolculuğu
- Kamera arkası klibi

BEYOND THE VALLEY OF THE DOLLS 1970

Film ★★★ Ekstralar ★★★★

Valley of the Dolls'un devam filmi olarak tasarlanmış, ancak senaryosu kabul görmeyince, onun parodisi olarak çekilmiş olan ve bilinçli bir bayağılık sergileyen *Beyond the Valley of the Dolls*'un en ilginç özelliği, senaryosunda ünlü sinema eleştirmeni Rogert Ebert'ın da imzasının olması. *Valley of the Dolls*, Jacqueline Susann'ın aynı adlı eserinden uyarlanmıştı. *Beyond the Valley of the Dolls* ise, o filmin parodisi olarak, temelde aynı öyküyü, yani kızlardan oluşan bir rock grubunun Hollywood maceralarını, erotik dozu hayli yükseltilmiş bir şekilde anlatıyor. Seyirciler tarafından beğenilerek kült statüsüne yükseltilmiş filmin çılgın erotizminin tadına varmak isteyenler, iki disklik bu özel DVD ile kendilerinden geçebilir.

Selin Gürel

PETER PAN 1953

Film ★★★★ Ekstralar ★★★★

Çocukken odamızın penceresinde belirivermesini en çok istediğimiz kahramanlardan biri olan Peter Pan, 1953 yapımı Disney versiyonuyla, odamıza olmasa da, salonlarımıza konuk oluyor. Peter Pan'in kendini bu kadar sevdirmesinin nedeni, büyümeyi reddedip, hep 12 yaşında kalacak olma şansına sahip olmasıdır muhtemelen. Birçok değişik *Peter Pan* filmi yapıldı, ama bu versiyonun yeri bir başka. Çünkü hepimizin hiç büyümeyen bir erkek çocuğu olarak tanıdığı Peter Pan, bu filmden önceki uyarlamalarda bir kız çocuğuydu. Walt Disney'in müdahalesiyle, Peter Pan hanımefendinin cinsiyeti kalıcı olarak değiştirildi. Yapım belgeselleri, oyunlar, şarkılar ve alternatif sahnelerle desteklenmiş olan iki disklik DVD, hayallerine sahip çıkmak isteyenleri bekliyor.

Selin Gürel

ÇIPLAK GECELER 1953

The Naked Night

Film ★★★★ Ekstralar YOK

Festivallerde ağzımız bir karış açık şekilde izlediğimiz ve evimizde izlemenin hayal olduğu o kadar Bergman filmi varken, *Çıplak Geceler*'i DVD raflarında göreceğimiz, hayatta aklımıza gelmezdi. İngilizce adı, DVD kapağında gördüğünüzün aksine *Naked Nights* değil, *The Naked Night* olan film, aslında Bergman'ın çıkış filmi sayıldığından, üslubunun köklerine inmek isteyenlerin ilgisini çekebilir. Ailesinin yaşadığı kente yolunun düşmesiyle, kaprisli metresi ve öfkeli karısı arasında kalan bir sirk sahibinin öyküsünü anlatan film, Bergman'ın favori oyuncularından Harriet Andersson'u en genç haliyle izleme fırsatını da bizlerden esirgemiyor. DVD'si çıkan bir Bergman filmine karşı boynumuz kıldan ince. Devamını bekliyoruz.

Selin Gürel

Bir Kız Sevdim Gül Gibi...

Proust'un Kayıp Zamanın İzinde'sinin bu uyarlaması, işin erbabının elinden çıkma...

SWANN'IN AŞKI 1984

Un Amour de Swann
Film ★★★ Ekstralar ★

Wim Wenders, Rainer Werner Fassbinder ve Werner Herzog ile birlikte Alman sinemasının kare asındaki yerini alan Altın Palmiyeli yönetmen Volker Schlöndorff, Marcel Proust'un yedi ciltlik üstün eseri *Kayıp Zamanın İzinde*'den yola çıkan bu filminde başrolü Jeremy Irons ve Ornella Muti'ye veriyor. Jeremy Irons 20 yıl önce de bugün olduğu kadar iyi, Ornella Muti ise güzelliğinin zirvesinde, maşallah badem gibi. İkilinin yanında usta Alain Delon ve Fanny Ardant'ı da izlemek mümkün oluyor. Karigerini roman uyarlamaları üzerine bina etmiş Schlöndorff'un bu draması, zaman zaman erotizme de göz kırpıyor (DVD 13 yaş altına sakıncalı ibaresi taşıyor zira).

Mevzu şöyle; Odette eski bir hayat kadını, şimdi sınıf atlama telaşına düşmüş ve ağına düşürdüğü erkekleri bu uğurda kullanmaktan çekinmiyor. Etrafındaki tüm erkekler de ağına düşmek için çırpınıyorlar zira. Pervane-ateş misali. Son kurban orta karar bir aristokrat olan Charles Swann oluyor. Charles, çevresindekilerin "bak bu hatun seni yakar" türü uyarılarına aldırmıyor ve sonunda kendini Odette'in büyüsüne kapılmış buluyor. Ondan sonra kurtul kurtulabilirsen artık...

Swann'ın Aşkı, kostümlü dramalardan hoşlanan izleyicileri... neyse, dünyanın en klişe cümlesinin kıyısından geçip söyleyebiliriz ki, Swann boş bir film değil, rahat izlenüyor, üstelik öyle büsbütün sıkıcı da değil. Düzgün film velhasıl. Hatta fazla düzgün...

Talip Ertürk

EKSTRALAR
Fotoğraf galerisi
Filmografiler

MAVİLİ ÇOCUK 1986

The Boy in Blue
Film ★★ Ekstralar ★★

Filmin adına bakıp aldanmayın, bahsedilen kişi bir polis değil. Kanadalı ünlü kürek yarışçısı Ned Hanlan'ın hayat hikayesini konu alan filmin başrolünde Nicolas Cage bulunmakta. *Birdy*'den hemen sonra, henüz 22 yaşındayken aldığı başrol, bugün bakışlı aktörümüzün kariyerinde kilit bir noktada duruyor. Kendisi bundan sonraki filmlerine "esas adam"lıkla devam edecek çünkü. Filmde Ned Hanlan'ın, 19. yüzyılın son yıllarında, kumarbaz Bill'in elinden tutmasıyla dünya şampiyonluğuna gitmesi anlatılıyor. Hanlan'a mavili çocuk denilme nedeni ise kilosundan kaynaklanmakta, bir nevi tüy sıklet yani. Film, *Chariots of Fire / Ateş Arabaları* sonrasında artan spor filmleri furyasına Kanada'nın çelimsiz cevabı.

Mehmet Sarı

DANTON 1983

Film ★★★ Ekstralar ★

Tarihte, devrimlerin kalıcılığı için her zaman bir takım kafaların feda edilmesi gerekmiştir. Fransız Devriminin önderleri arasında olan Georges Danton da, devrimden beş yıl sonra giyotinle muhatap olmuştur (tarihi filmlerin sonları sürpriz sayılmaz). Leh yönetmen Andrzej Wajda'nın bu tartışma yaratan filminde, Gérard Depardieu beyazperdenin en başarılı Danton performansını sergilerken, Wojciech Pszoniak, Robespierre rolünde ondan geri kalmıyor. Zayıf senaryoya rağmen, devrim sonrası Fransa'sının kaotik ortamı ustaca resmedilmiş. Çekildiği tarihteki Polonya'nın siyasi gündemine de göndermelerde bulunan filmi, tarihi drama sevenler kaçırmayacaktır. Pudralı, peruklu adamlar görmekten hoşlanmıyorum diyenleri ise ciddiyete davet ediyoruz, lütfen.

Mehmet Sarı

ECİNNİLER 1988

Les Possédés
Film ★★ Ekstralar ★

Dostoyevski'nin eşsiz eserlerinin sinemaya uyarlanma projeleri heyecanla başlayıp, genellikle hüsranla sonuçlanmıştır. Sayfalar arasında gezinirken duyulan kuvvetli hissiyat, pelikülde yerini bir tatminsizlik duygusuna bırakır. A. Wajda gibi usta bir yönetmen dahi bu hüsran yaratan gruba dahil olmuş. *Ecinniler*, 1870 Rusya'sının çalkantılı döneminde bir grup genç devrimcinin hayatlarına odaklanıyor. Din, nihilizm gibi yazarın işlediği derin konuların, karakterlerin karmaşık ruh halleri ve yaşadıkları buhranların filme yansıtılmasını beklemeyin, hayal kırıklığına uğrarsınız. Bir de kapağa aldanmayın, Isabelle Huppert ve Ömer Şerif topu topu 10-15 dakika gözüküyorlar. Fotoğraf galerisi ve filmografiler, filmle gelen ekstralar.

Mehmet Sarı

9 ana merkezde Lig Radyo adıyla, 16 ilde ise "Yeniden İletim" kapsamındaki ortak yayınıyla Lig Radyo, toplam 25 merkezde futbolun sesi.

*"Yeniden İletim" anlaşmalı radyoların Lig Radyo yayını. Turkcell Süper Lig maçlarını, Maraton ve haftaiçi her gün 12.00-13.00 saatleri arası yayınlanan iddaa programlarını içermektedir.
Yayınımızı Digiturk 404. kanaldan da takip edebilirsiniz. Yayın ortaklarımızın listesi için **www.ligradyo.net**

Çarpışma

Bu ay size hediyemiz, geçen senenin Oscar'lı yapıtı Crash / Çarpışma. DVD koleksiyonunuzu genişletmek için bizi izlemeye devam edin...

"Dokunma duygusu... Şehirde yürürsün, insanlara değerek geçersin, onlar da sana çarpar. Los Angeles'ta kimse sana dokunmaz. Metal ve camın ardındayız. (Kaza yapmış arabanın içinde polis karakterimiz konuşuyor.) O dokunma hissini çok özlediğimizi düşünüyorum. Bir şeyler hissedebilmek için birbirimize çarpıyoruz." Ve yanındaki partneri ona cevap verir: "Sanırım arkadan çarptılar, iki defa döndük, başını vurdun. Birimiz aklını kaybetmiş..."

Geçen senenin en iyi film Oscar'ını alan vurucu yapıtı *Çarpışma*, bütün öyküyü hatta belki de metropolde yaşayan insanların vardığı ağlanacak noktayı bir çırpıda özetleyiveren bu sözlerle açılıyor. Teşhisi doğru koyan, üüreğe hançer gibi saplanan bir "ağıt" izleyeceğimizi daha birinci dakikada anlıyoruz böylece. Hem de meşhur filme gönderme yaparsak "bir rüya için ağıt" bu, artık kabusa dönüşmüş Amerikan rüyasına ağıt!

"Çarpışma" ismi minimal ölçekte otomobil kazasını temsil ediyorsa da, aslında 11 Eylül'de uçakların İkiz Kuleler'e "çarpmasını" simgeliyor büyük oranda... Öyle bir "çarpışma" ki, o andan itibaren ne dünya ne de insanlar, asla eskisi gibi olamıyor. Doğudan, Amerikalı olmayanlardan gelen bu saldırı, zaten çeyrek yüzyıldır bireyselliğin ve yalnızlığın girdabında debelenen müreffeh Amerikalı'yı tümden korkak, yabani ve son aşamada "ruh hastası" haline getirmiş durumda. Michael Moore'un *Benim Cici Silahım*'da apaçık gösterdiği gibi, herkes herkesten korkar halde. Komşusuna, sokaktaki insana, polise, kısacası birbirine güvenmeyen, bu yüzden de çılgınlar gibi silahlanan bir ülke halkının, paranoyalarıyla vardığı yerdeyiz. Orası artık aklın, izanın ve mantığın iflas ettiği, korku filmlerini andıran sizoid bir atmosferin hüküm sürdüğü, insani olan her şeyin tükendiği bir ülke... Sorulacak tek bir soru kalıyor; "Umudun ve yarının olmadığı bu ülke, bundan sonra nereye evrilecek?"

Filmin karakterleri, mikrokozmos oluşturacak şekilde seçilmiş. Yolda silahlı iki zenci tarafından tehdit edilip cipleri kaçırılan "beyaz Amerikalı" bir kadın ve zencilere sempatik gözükmeye çalışan kocası... Ekmek teknesi saydıkları dükkanlarına sürekli hırsız giren İranlı bir adam, karısı ve kızı... Bu saydığımız iki farklı ailenin kapı kilidini değiştirmek için gelen ama durmadan hakaretlere maruz kalan Meksikalı bir anahtarcı... Dibe vurmuş, hasta babasıyla uğraşan, psikolojik sorunları olan bir polis ve çaylak yardımcısı... Bu sefil polisin üst araması yaparken cinsel tacizde bulunduğu zenci bir kadın ve TV yöneticisi kocası... Melekler Şehri olarak da anılan ama artık meleklerin pek uğramadığı Los Angeles'ta yaşıyorlar ve iki gün içerisinde hepsinin de hayatları bir şekilde kesişiyor. İranlılar'ı Araplar ile karıştıracak kadar "öteki"ne kayıtsız, kendinden olmayanı tanımayan, bilmeyen Amerikalılar'ın adeta röntgenini çekiyor film.

Yazının başına dönüp, o dokunma duygusuyla ilgili sözleri hatırlarsak; aslında bu davranışın en çok doğu toplumlarına özgü olduğunu da biliyoruz. Bir düşünün, sürekli el ele, kol kola, omuzlardan sarılarak dolaşan arkadaşlar, kardeşler, sevgililer başka hangi

topraklarda var? Buna zaman zaman tipik Akdeniz insanı sıcaklığı, şarklı davranış biçimi dense de, bedensel temasın nesi kötü? Yalnızca bu filmde değil, batı ülkelerinin çoğunda en çok eksikliği duyulan şey bedensel temas olmalı. Bunu gidermek için de, insanların arabalarıyla birbirlerine çarptıklarını söylüyor film. (Ülkemizdeki kazalarla buradaki tezi bağdaştırmayalım lütfen!) Hem kendilerine görünmez bir zırh ören, hem de yalnızlıklarının sebebini çözmeye çalışan bu insanlar, belki bilinçaltından gelen bir davranışla kazaya sebebiyet vererek, bir diğerine çarpıyor, böylelikle beden teması kurmuş oluyorlar. Böyle bir düşüncenin dile gelmesi bile, caresizliğin ve yalıtılmışlığın mahşeri boyutta olduğunu göstermiyor mu? İzlerken zaten sizin de bu türden onlarca sorular üreteceğiniz, seyircinin zekasına saygılı ve ona düşünme payı bırakan bir yapıt *Çarpışma... Milyonluk Bebek*, *Casino Royale*, *Atalarımızın Bayrakları* gibi sağlam filmlerin senaryolarında imzası olan Paul Haggis'in yazıp yönettiği *Çarpışma*, geçen seneki Oscarlara altı dalda aday oldu. Herkes *Brokeback Dağı* ile eşcinsel kovboylara şapka çıkarılacak zannederken, *Çarpışma*'nın en iyi film, senaryo ve kurgu Oscarlarını alması herkesi şaşırttı. Oscar adaşı şarkısı *In the Deep* başta olmak üzere, müziklerıyle de seyredeni çarpan *Crash*'te Sandra Bullock, gerçekten "sinir" bir kadını oynuyor. Aklınızdan çıkmayacak en iyi performanslarsa, zaman zaman yumruk gibi rollerle bizi şaşırtan Matt Dillon (ki Oscar'a aday oldu)... Onun çaylak yardımcısı rolündeki Ryan Phillippe ve Meksikalı çilingir Michael Pena... Bildiğiniz Oscar'lı filmlere benzemeyen, üç-beş yılda bir çıkagelen, biraz zorlarsanız "fantastik-fütüristik" bir gerilim olarak da algılanabilecek, gerçekten "çarpan" bir yapıt.

Okan Arpaç

ÇARPIŞAN HAYATLAR

Farklı hayatlar süren insanların yolunun, kaderin cilvesi sonucu kesişmesi...

ŞEHRİN KALBİ 1991

Los Angeles'tayız. Yönetmen Lawrence Kasdan, öyle sağlam bir olay örgüsü kuruyor ki, Kevin Kline, Danny Glover, Steve Martin ve Alfred Woodard gibi oyuncular da bu büyüye kendilerini kaptırmış, döktürüyorlar.

SOSYETEDEN İNSAN MANZARALARI 1991

Tesadüfe bakın, yine Los Angeles'tayız. Bu kez usta Robert Altman rejisör koltuğunda. Ortada pek sosyete yok ama Türkçe isim azizliği işte! Kadro zengin; Andie MacDowell, Jack Lemmon, Julianne Moore, Jennifer Jason Leigh ve daha kimler kimler kimler...

MANOLYA 1999

Paul Thomas Anderson'ı "usta yönetmen" kategorisine sokan yapıt, 1999'un en çarpıcı filmlerinden biriydi. Zengin karakterler galerisinde Tom Cruise, Julianne Moore, Philip Seymour Hoffman, Jason Robards gibi devler vardı. Ha, bir de kurbağaları unutmamalı!

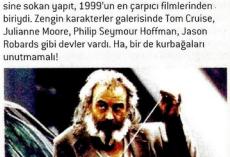

PARAMPARÇA AŞKLAR KÖPEKLER 2000

Alejandro González İñárritu'nun başşapıtı, saat gibi işleyen senaryosuyla karakterlerini korkunç bir araba kazasında çarpıştırıyor. Yönetmen İñárritu bu anlatım tarzını sonraki filmleri *21 Gram* ve *Babil*'de de sürdürdü.

LOST 2004

Sinema filmi değil dizi, zaten biliyorsunuz. Ama her biri ayrı telden çalan bir sürü insanın uçak kazasıyla issız adaya düşerek ayrı kaderi paylaşması, tarifimize uyuyor. Çoktan 2000'lerin fenomeni, en çok merak edilen dizisi haline geldi bile... Bitişi 2009'u bulacak gibi.

EKSTRALAR

- Paul Haggis'le DVD'ye giriş
- Paul Haggis ve senaryo uyarı Bobby Moresco'dan film boyunca sesli yorumlar
- Kamera arkası
- Röportajlar
- Kansacalı müzik videosu

Derinlik Sarhoşluğu

Bizim sevdiğimiz, sizin de sevdiğiniz tatmin ettiğimiz filmler serisinin ilki Le Grand Bleu / Derinlik Sarhoşluğu...

Hayatta bir yerlere gelmek, başarılı olmak hep "büyümek" ile bir tutulur. "Adam ol" derler, "bırak bu çocukça hayalleri" diye tembihlerler... "Birisi olmak" çoğu kişinin zihninde çocukluktan yetişkinliğe evrilmekle özdeşleşmiştir. Elbette bu değişimin sadece bedenen gerçekleşmesi yeterli değildir, nasıl acıma duygusuyla bakılır yetişkin bedenine hapsolmuş çocuklara... Acaba Luc Besson da film çekmeye başlamadan önce böyle nasihatlar alıyor muydu, bilemeyeceğiz. Fakat kendisinin acımaktan ziyade imrenme duygusu uyandıran çocuk yetişkinlerden olduğu, yani bir istisna teşkil ettiği şüphesiz.

Her ne kadar son yıllarda gerek yapımcılığını üstlendiği vasat aksiyonlar, gerekse artık uzun aralıklarla yönettiği kendi filmleri nedeniyle biraz gözden düşmüş olsa bile, Besson geç 80'ler ve erken 90'larda el üstünde tutulurdu. Israrla hayalperest ve uçuk kaçık filmleriyle Fransız sinemasının yeni harika çocuğu, çoğu genç sinemaseverin de favori yönetmeniydi. Stili içeriğin üzerinde tutan ve dönemin yükselen değeri video klip estetiğini benimseyen "Yeni Yeni Dalga" ("La nouvelle Nouvelle Vague" akımının ötesine geçerek kısa zamanda bir markaya dönüşmüştü.

Besson'un filmlerini farklı ve geniş kitleler için cazip kılan öncelikli etken hiç kuşkusuz naifliklerioydi. Apaçık çocukça filmler çekmekteydi ve bu filmlerin bitmek tükenmek bilmeyen enerjileri de buradan kaynaklanıyordu. Tıpkı yönetmenleri gibi, bu filmler de ciddi ve ağırbaşlı olmayı, başkarakterlerinize büyümeyi reddediyordu. *Metro*'nun Fred'i veya *Nikita*'ya adını veren güzeller güzeli punk, konformizmin uzağından yakınından geçmeyen, uyumsuz, adeta masal kahramanı gibi karakterlerdi, tıpkı *Derinlik Sarhoşluğu / Le Grand Bleu*'nün Jacques Mayol'ü gibi.

Masal kahramanı gibi dediğimize bakmayın, aslında *Derinlik Sarhoşluğu* gerçek bir hayat hikayesinden esinleniyor, hatta filmin başkarakteri için ilham kaynağı olmanın ötesinde ona adını da veren Jacques Mayol senaryo yazarları arasında yer alıyordu. Fakat Besson'un Mayol ve filmin diğer insanüstü dalgıcı Enzo Molinari'nin hayatlarını gerçeğe uygun şekilde yansıtmak gibi bir derdi yoktu. Anlaşıldığı üzere Mayol de durumdan şikayetçi değildi. Onun gerçek hayata uyum sağlamayı reddeden, inatçı halinde belli ki kendi evrenine yakın bir şeyler bulmuştu Fransız sinemasının harika çocuğu. Dolayısıyla ünlü dalgıcın hayat hikayesi hayalperest yönetmenin ellerinde tipik bir Luc Besson filmine dönüşmüştü.

Luc Besson'un filmlerinin naif halinden daha önce de bahsetmiştik. Yönetmen *Derinlik Sarhoşluğu*'nda da Mayol'ün çocukluğundan başlıyor hikâyesini anlatmaya. Yunanistan'da geçen uzun bir açılış bölümünde daha o yaşta denize, dalmaya ve su altındaki evrene duyduğu hayranlığa tanıklık ediyoruz. Sonra bir iddia vesilesiyle ileride en yakın arkadaşı, aynı zamanda en dişli rakibi olacak Molinari ile tanışıyor Mayol. Yine bir dalgıç olan babasını trajik bir kaza sonucu kaybetmesiyle ise giriş bölümü sona eriyor ve şimdiki zamana geçiliyor.

Besson *Derinlik Sarhoşluğu*'na bir çocukluk hatırasıyla (bu uzun açılış bölümünün siyah beyaz çekilmiş olması, söz konusu hatıra hissini güçlendiriyor) başlayarak, bir bakıma filmin tonunu da ilk dakikalardan belirlemiş oluyor. Mayol'ün ısrarcı ve saplantılı halini çocukça bulabilecek "olgun"lara dilini çıkartıyor adeta.

Zaten filmin başkarakteri de, sık sık etrafındaki diğer kişiler tarafından dile getirildiği üzere, asla bir yetişkin gibi davranmıyor. Hatta yetişkin olmak nedir bilmiyor. Mayol'ü canlandıran Jean-Marc Barr da karakterin bu halini başarıyla perdeye taşıyor. Tam da bu filmin ihtiyacı olduğu şekilde, hem sempatik hem de karizmatik gözükmeyi beceriyor.

Aslında *Derinlik Sarhoşluğu*'nun son derece zayıf bir dramatik yapısı var, aksini iddia etmek ne gazik ki pek mümkün değil. Jacques Mayol karakteri ne kadar ilginç, öykü de bir o kadar etkileyici olursa olsun, esasında olay örgüsü pek sıkı değil. Bütün film boyunca bir yandan Mayol ve Molinari'nin (Jean Reno) çeşitli müsabakalarda kapışmalarını, diğer yandan da çocuksu Johana (Rosanna Arquette) ile yaşadığı gelgitli aşkı izliyoruz. Fakat Besson'un da çok müthiş bir hikaye anlatıcı olma iddiası taşıdığını söyleyemeyiz. Belki de bilinçli bir tercihle esnek tutulan olay örgüsü *Derinlik Sarhoşluğu*'nun esas derdini öne çıkartmak konusunda fazlasıyla işe yarıyor. Yönetmenin amacının atmosfer yaratmak olduğunu su altında geçen ilk sahnelerde hemen anlıyorsunuz.

Her ne kadar 1988 yılında ilk gösterime girdiği haliyle de büyük ilgi görmüş olsa bile, Besson'un atmosfer yaratmak konusundaki derdi filmin sonraki yıllarda seyirci karşısına çıkan "yönetmenin kurgusu" versiyonunda kendisini daha açık şekilde belli ediyor. *Derinlik Sarhoşluğu*'nun süresi 3 saate yaklaşırken, Carlo Varini'nin imzasını taşıyan görüntüler de ilişken ilişiğe bir rüyaya aitmiş gibi duruyorlar. Neredeyse 20 yıl önce olduğu gibi, özellikle dalış sahnelerinde, filmin olağanüstü görüntü yönetimi hala seyirciyi büyülüyor. Eric Serra'nın bestelediği müzikler de söz konusu atmosfere büyük bir katkıda bulunuyorlar. Özellikle Mayol'ün gerçek ve hayali karıştırdığı, kendisini su altında düşlediği sahnelerde film doruk noktasına ulaşıyor. Son derece duygusal final sekansının yeri ayrı olsa bile, dalgaların Mayol'u çağırdıkları rüya sahnesi belki de *Derinlik Sarhoşluğu*'nun en unutulmaz anı olarak hafızalarda-ki yerini koruyor.

Kusursuz olduğunu iddia etmek güç ancak yıllar yılı etrafında saçısız hayran toplamış bir film *Derinlik Sarhoşluğu*. Besson'a özgü naifliği kabullendiğiniz takdirde, bırkaç kusura göz yumabiliyor, filmi olduğu gibi benimseyebiliyorsunuz. Evet, yönetmenin *Angel-A* gibi yakın tarihli filmlerinde aynı naiflik tahammülfersa bir hal alabiliyor. Fakat *Derinlik Sarhoşluğu* çekildiği sırada dünya daha farklı bir yerdi, 80'lerin pamuk şeker kıvamında popüler kültürü üzerimizdeki hakimiyetini hala sürdürüyordu. Belki de henüz büyümediğimiz için sevmiştik Jacques Mayol'ün hikayesini. Aradan geçen zaman zarfında Besson'ün filmleriyle bir tavlaşamasa da, içleri içinizdeki çocuğa teslim ettiğinizde *Derinlik Sarhoşluğu* aynı etkiyi yakalıyor, neredeyse ufaklık günlerinden kalma eski bir resme bakıyormuş hissi uyandırıyor. Sırf bu nostalji duygusu bile, en azından bir jenerasyon için, *Derinlik Sarhoşluğu*'nu unutulmaz kılıyor.

Engin Ertan

YARDIMCI ROLLERDEN ESAS ADAMLIĞA

Besson'un ilk dönem filmlerinin hepsinde rol alan Jean Reno'nun, yönetmenin filmografisindeki yolculuğuna bakmaya ne dersiniz?

LE DERNIER COMBAT 1983
Rol: *Vahşi*
Besson'un siyah beyaz ve diyalogsuz bilim kurgusunda vahşi bir şövalye rolünde seyirci karşısındaydı Reno. Filmin yapısına uygun şekilde ağzını bıçak açmayan haliyle bir bakıma ileride canlandıracağı "cool" karakterlerin alıştırmasını yapıyordu. Ufak bir not, *Le Dernier Combat* Besson'un 1981 yapımı kısa metrajı *L'Avant Dernier* esas alınarak çekilmişti ve Reno o filmde de rol almaktaydı.

SUBWAY 1985
Rol: *Baterist*
Besson ve Reno'nun bir sonraki işbirliğinde oyuncunun şansına yine konuşmayı sevmeyen bir karakter çıkmıştı. İletişim kurmak için ağzından ziyade bagetleri sallayan kollarını kullandığı bu rolde Jean Reno az ama öz gözüküyor, perdede belirdiği anlarda filmin mizah duygusunu yukarıya çekiyordu.

LE GRAND BLUE 1988
Rol: *Enzo Molinari*
Besson'un üçüncü uzun metrajında Reno nihayet öne çıkma fırsatını yakaladı ve bu sefer ismi olan bir karakter canlandırmakla kalmadı, filmin en önemli yardımcı rolünü üstlenmiş oldu. Yönetmenin önceki filmlerinde konuşmayan Reno'nun çenesi bu sefer bir dilüştü pir düştü. Gözüktüğü her sahnede susmak bilmeyen Enzo rolüyle geniş kitleler tarafından tanınır hale geldi.

NIKITA 1990
Rol: *"Temizlikçi" Victor*
Kısa ama akılda kalıcı bir rol. Aynı zamanda bir sonraki Besson-Reno işbirliğinin de provası. Zor anlarda çağırılan ve iş bitiren kiralık katil Victor tiplemesiyle Jean Reno "cool" imajını pekiştirdi ve bir bakıma sonraki yıllarda üzerine kalacak benzer rollerin de önünü açmış oldu.

LÉON 1994
Rol: *Léon*
Nihayet Besson favori oyuncusu için bir başrol yazdı. *Nikita*'nın unutulmaz kiralık katili Victor'dan yola çıkan yönetmen, belki de Jean Reno'dan başkasının asla canlandıramayacağı bir karakter yarattı. *Léon*, Besson ve Reno'nun yönetmen ve oyuncu olarak son işbirliği olduğu gibi, akıllarda en çok yer edineni de oldu. Oyuncu bu rolden sonra yıldızlığa terfi etti.

DVD'Sİ SATIŞTA

Filmin uzun yıllardır beklenen DVD'si, çift disklik metal paketle AE Film tarafından satışa sunuldu. Son derece zengin bir içerikle ve temiz bir transferle karşımıza gelen film, koleksiyoncular için biçilmiş kaftan...

Dustin Hoffman

Total Film Efsaneler 1
Bu ay Hoffman'ın etkileyici kariyerine göz atıyoruz..

AŞK MEVSİMİ 1967

Herkese böyle ilk film nasip olmaz. Mike Nichols'ın yönetmenlik dersi niteliğindeki bu nadide eserinin kadrosuna televizyon yıldızı olarak katılan Dustin Hoffman, hayattan ne istediğini bilmeyen "mezun" Benjamin Braddock rolünde harikalar yaratmıştı. En etkileyici iltifatı "Annemin arkadaşları arasında en güzeli sizsiniz" olan bir adamı oynamak zor olabilir, ama Dustin Hoffman henüz ilk filminde bunu pekala başardı işte. Oscar adaylığı da cabası.

KELEBEK 1973

İnsan hapisten kaçacak olsa yanına Dustin Hoffman'ı almaz. *Total Film*'in tercihi Djimon Hounsou olabilirdi mesela. Ama sonuçta bu Henri Charrière uyarlamasında Steve McQueen'in şansına Dustin Hoffman düşmüştü. Çaylak Hoffman, Hollywood'un rol çalma ustasından iyi bir ders almıştı; diğer yandan erken gelen tatlı şöhretin ve "başyapıtlar dönemi"nin rehavetini yaşadığı da söylenebilir. Kalpazan Louis Dega'nın ilham kaynağı filmin senaryo yazarı Dalton Trumbo'ydu, ekleyelim.

VAHŞİ KOŞU 1976

Hoffman 67'de "mezun" olduktan sonra, sokak serserisi, hapishane kaçağı, usta gazeteci ve dahi matematikçi olup, 76'da yeniden "mezun" olabilecek, bukalemun gibi bir aktör. 39 yaşında doktora öğrencisi bir kolejliyi oynayabiliyor (çekimlerden önce 10 kilo verivermiş), üstüne üstlük seyirciyi buna inandırabiliyor. Pes. *Vahşi Koşu* aktörün, karakterinin uykusuz halini canlandırmak için sete gece gözünü kırpmadan geldiği ve rol arkadaşı Sir Laurence Olivier'den, "Rol yapmayı denesene, daha kolay" tavsiyesini aldığı film olarak da hatırlanabilir.

KRAMER KRAMER'E KARŞI 1979

Gözyaşının sel gibi aktığı bu Hoffman filmi, bir ailenin parçalanışını anatomik bir titizlikle incelesen, bu cerrah tavrına karşılık samimi ve çarpıcı da olabilmiş, iç kıyıcı bir eser. Robert Benton'ın, Avery Corman'ın romanından uyarladığı film, gözyaşı potansiyelli her drama gibi Oscar gecesinden mutlu döndü ve en iyi film başta olmak üzere beş ödül kazandı. Buna Dustin Hoffman'ın ilk Oscar'ı da dahil... Aktörün performansı, proje sırasında ilk eşinden boşanma arifesinde olmasıyla da bağlantılı olabilir, hatta Hoffman rolüne hazırlanmak için eşinden boşanmış bile olabilir. Bu metod oyuncularından her şey beklenir doğrusu.

TOOTSIE 1982

Dustin Hoffman'ın alametifarikalarından *Tootsie*, "kadın kılığına giren erkekler" temalı listelerde kendine daima üst sıralarda yer bulan leziz bir komedi, üzerinden geçen 25 yıla rağmen üstelik. *Tootsie*, izinden giden muadili filmler için aşılamamış bir psikolojik eşik aynı zamanda. İşsiz bir aktör olan Michael Dorsey, kadın kılığına girince tozu dumana katıyor falan filan, mevzuyu zaten biliyorsunuz.

YAĞMUR ADAM 1988

Hoffman'ın filmin asıl yıldızı Tom Cruise'u denize dökmesinden mi dem vursak, yoksa Barry Levinson'ın tüm itirazlarına rağmen karakteri sağından solundan çekiştirip kendi istediği hale getirmesinden mi? Sonuç; sinema tarihinin en unutulmaz performanslarından biri, başta Oscar olmak üzere bir dolu ödül ve Quantas Havayolları hisselerinde esaslı bir yükseliş. Tabii böyle performanslar öyle ha deyince çıkmıyor; Hoffman, her "metod"cu aktör gibi hadiseyi yerinde incelemiş, otistik hastalarla birlikte haftalar geçirmiş.

ÇILGIN ŞEHİR 1997

Costa Gavras'ın *Dog Day Afternoon / Köpeklerin Günü* olmaya çalışıp yarı yolda nefesi kesilen filmi *Çılgın Şehir*, Hoffman'ın henüz yan rollere itibar etmediği günlerden kalma. Akıl kıt bir güvenlik görevlisi (Travolta), işten atılınca pompalı tüfeğini kapar ve iş arkadaşlarını rehin alır. Dustin, olayın üzerine şeker bulmuş sinek gibi üşüşen habercilerden biri, filmi Travolta'nın elinden alması bir yana, Mia Kirshner'a da ince ince yazıyor utanmadan.

BAŞKANIN ADAMLARI 1997

Hoffman'lı bir başka medya eleştirisi, bu seferki Amerikan hükümeti üzerinden. Başrol rüya gibi; Robert De Niro ve Dustin Hoffman yan yana. Amerikan Başkanı'nın seks skandalını gündemden düşürmek için sahte bir savaş çıkaran Hollywood yapımcısı Stanley Motss, Hoffman'ın en iyi performanslarından biri değil ama aktörün ustalık dönemi işleri arasında en iyilerden. Barry Levinson'in filmi de Başkan Clinton'ın seks skandalına gönderme yapan iki filmden biri olarak (diğeri *Primary Colors / Kirli Yanş*) takdire şayan.

ZOR BABA VE DÜNÜR 2004

Robert ve Dustin bir kez daha karşı karşıya! Ancak bu kez güçlerini birleştirmiyorlar, birbirlerine hayatı zehir ediyorlar; dünür kontenjanından. Üşede iyi iş yapan *Zor Baba*'nın devam filminde, Gaylord Focker'ın babasını canlandıran Hoffman, sekiz yıl sonra setlere dönen Barbra Streisand'la hoş bir ikili oluşturmuştu. Üstanın performansı, MTV Sinema Ödülleri'nde "en iyi komedi performansı" olarak değerlendirildi ama bizim için önemli olan çocuğuna Gaylord adını koyan ve soyad olarak Focker'ı seçen adamla tanışmış olmaktı.

Talip Ertürk

SKY TURK

www.skyturkonline.com

EUROLEAGUE BASKETBALL TOP 16

AVRUPANIN EN İYİ 16 TAKIMI
ŞAMPİYONLUK İÇİN MÜCADELEYE DEVAM EDİYOR!

EUROLEAGUE TOP16 HEYECANI
TÜRKİYE'NİN BİR NUMARALI BASKETBOL EKRANI
SKYTURK'TE!

Digiturk 43. Kanal - Kablolu TV - Turksat 2A

"Bana bir testere lazım!"

KATİL UŞAK!

Vuruyor, öldürüyor, hatta bazen de ölüyor... O, ailemizin ajanı Jack Bauer. 5. sezon DVD'si şerefine, tüm sezonları tarayıp, 24'ün en heyecanlı saatlerini seçtik.

YAZI **CERI THOMAS**

1 NINA TERI'Yİ ÖLDÜRÜR...
1. SEZON, 23:00–00:00

İlk sezonun köstebeği Nina Myers, yakalandığında Jack'e sadece işini yaptığını söyler. Jack ise "Sen işini yaparken kaç kişi hayatını kaybetti biliyor musun?" diyerek çıkışır. Biz söyleyelim, Jack'in zannettiğinden daha fazla kişi. Birazdan içeri gittiğinde, karısı Teri'yi ölü bulacaktır nitekim. Bu öylesine şok edici bir finaldir ki, yapımcılar Teri'nin ölmediği alternatif bir son çekme zorunluluğunu hissedeler.

2 TESTERE LAZIM!
2. SEZON, 08:00–09:00

Sorguya çektiği bir şüpheliyi gözünü kırpmadan vuran Jack, gözü dönmüş bir şekilde haykırır: "Bana bir testere lazım!" Eh, bir terör örgütüne sızmak istiyorsanız eğer, gammazın kesilmiş başından daha geçerli bir pasaportunuz olamaz!

3 NÜKLEER BAŞLIKLI GEORGE
2. SEZON, 22:00–23:00

Birinin nükleer bomba taşıyan uçağı çölün ortasına düşürmesi gerekmektedir. Jack görev için gönüllü olmuşken, George Mason kendisinin yapması için Jack'i ikna eder: "Hala yaşayacak bir hayatın var Jack. Gerçek bir kahraman olmak istiyorsan, geri dön ve suçluların peşine düş. Karına olanlar için kendini affetmenin bir yolunu bul. Kızınla aranı düzelt ve ülkene hizmet etmeye devam et. İşte bu gerçek bir cesaret göstergesi olur." Ühüü...

4 JACK ÖLÜR MÜ?
2. SEZON, 02:00–03:00

Stark'ın adamlarının yaptıkları onca işkenceden sonra, Jack'in kalbi pes eder. Her şey biter mi? Elbette hayır. Elektroşok ve adrenalin iğnesiyle yeniden ayağa kalkar. Sonuç olarak, Jack Bauer'ı öldürmek, onu sadece kızdırmaya yaramıştır.

5 JACK'İN KARANLIK TARAFI
1. SEZON, 10:00–11:00

Jack'in sorgulama sahnelerinin ilki ve belki de en iyisi. "Muhtemelen bu havluyu boğazından aşağı sokamayacağımı düşünüyorsun, ama inan yapabilirim. Hepsini sokup, sadece ucunu dışarıda bırakırım. Böylece miden havluyu sindirmeye başladığında, çekip mideni de alırım. İnsanın bu durumda ölmesi bir hafta alır. Dehşetli acılar içinde kıvranırsın." Oldukça korkutucu...

6 CHASE ELİNİ UZATIR...
3. SEZON, 12:00–13:00

Bu kez ölümcül virüs içeren zaman ayarlı bir bombayla karşı karşıyayız. Bomba, Chase'in eline kelepçelenmiş durumda ve zaman daralıyor. İki CTU (Counter Terrorist Unit / Anti Terör Birimi) ajanı önce duvardaki baltaya, sonra birbirlerine bakarlar. Kirli iş sine Jack'e kalmıştır. Jack bombayı etkisiz hale getirir, ama Chase bir daha piyano çalamayacaktır.

7 ELVEDA CHAPPELLE
3. SEZON, 06:00–07:00

Jack patronu Ryan Chappelle'i öldürmezse, eski ajan Saunders ölümcül virüsü Los Angeles'a yayacaktır. Tetiği çekerken ağzından "Tanrım beni affet" kelimeleri döküldür. Chappelle'in cansız bedeni yere yığılır. Saniyeler ilerler, ama tik taklar duyulmamaktadır. Ekran, sessizce kararır.

8 SÜREN DOLDU NİNA...
3. SEZON, 02:00–03:00

"Elinde başka işe yarar bir bilgi yok, değil mi Nina?" Jack ülkesinin menfaati için, iki sezon önce kanısını öldüren bu cadıya uzun süre tahammül etmiştir zaten. Nina "Var" dese de, Jack bu numarayı yemez: "Hayır, yok." Nina nallan dikerken derin bir oh çekeriz. Bir odada Hitler, Stalin ve Nina Myers olsaydı, Jack Bauer kurşunlarının hepsini kesinlikle Nina'nın üzerine boşaltırdı.

9 PATLAYAN UÇAK
1. SEZON, 00:00–01:00

Pek çok film ve dizi infilak eden uçak sahnesiyle bitebilir, ama *24* için bu sadece bir başlangıçtır. Ofiste geçen bir açılış bölümünün sonunda acar terörist Mandy (ki kendisi sonraki sezonlarda yine can yakacaktır), sırf bir fotoğrafçının kimliğini aşırmak için koca bir uçağı ve içindeki yolcuları harcar. Zalimce, değil mi?

10 KALP ÇARPINTISI
2. SEZON, 07:00–08:00

Dört saat önce Jack'in bir ayağı çukurdaydı. Yeniden hayata dönen Jack'e, düzensiz kalp atışlarının engel oluşturacağını düşünenler şanılır ve Jack bir düzine teröriste karşı verdiği savaşı kazanır.

11 VİRÜS YAYILIYOR
3. SEZON, 03:00–04:00

Ölümcül virüs, otelin havalandırmasının hemen altına yerleştirilmiştir. CTU ajanı Gael Ortega elini dikkatlice içeri uzatır, tam alacakken... Puf! Geçmiş olsun. Gael'in tüm hücreleri virüsle bütünleşirken, etelerdeki insanların neredeyse hepsi ölmeye mahkum olmuştur.

12 MEKSİKA RULETİ
3. SEZON, 20:00–21:00

Bir uşaşturucu kuralına sadakatinizi nasıl kanıtlarsınız? Çok basit: Elinize verilen silahı ortağınızın kafasına dayayın ve tetiği çekin. Oysa Jack bunu yapmaz, değil mi? Yoksa yapar mı? "Asla buraya gelmemeliydin Chase. Beni dinlemeliydin." Klik!

13 ÖL! ÖL! ÖL!
1. SEZON, 23:00–00:00

Jack, kızını öldürdüklerini düşünerek Drazen çetesinin bulunduğu yere kamyonetiyle dalar. Hareket eden her şeyi vurarak ilerleyen Jack, en sonunda (yaşlı kurt Dennis Hopper'ın canlandırdığı) Victor Drazen ile karşı karşıya kalır. Silahsız kalan Drazen umutsuzca ellerini havaya kaldırır. Jack tek kelime etmeden infazı gerçekleştirir, öyle öfkelidir ki, kurşunu bittikten sonra bile tetiği çekmeye devam eder.

14 SARIŞIN KÖTÜ KADIN
2. SEZON, 17:00–18:00

Kime güveneceğiniz asla bilemezsiniz. Sürekli aptal aptal sıntan müstakbel gelin Marie'nin, eli silah tutan, azılı bir terörist olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Pembe panjurlu ev hayali kuran nişanlısını diğer tarafa gönderirken eli bile titremez.

15 BÜYÜK KAYIP
5. SEZON, 18:00–19:00

Ölümcül sinir gazı, havalandırma sisteminden tüm CTU'ya yayılırken, bir grup ajan hava geçirmez bir odaya kapağı atar. Arkadaşını aramaya çıkan gürbüz bilgisayar dehisi Edgar geri döndüğünde, her şey için çok geçtir. Şaşkına dönmüş olan Edgar, ancak "Chloe!" diyebilecek kadar hayatta kalır. Beş sezon boyunca ikinci kez, akan saniyelerin tik takları duyulmaz.

16 BAUER HAVAYOLLARI
5. SEZON, 03:00–04:00

Jack bagaj bölmesinden gizlice girdiği uçağı kaçırır ve yardımcı pilotu en yakın alana inmeye zorlar. Aksi takdirde kısa süre içinde bir savaş uçağı tarafından vurulacaklardır. "Bu uçağı otoyola indirmeyi ya sen denersin, ya da ben." Bizi tercih ettiğiniz için teşekkür eder, yine bekleriz.

17 TOP GUN!
3. SEZON, 10:00–11:00

Kötü adam Saunders sözde her şeyi planlamıştır; silahlı adamlarla dolu bir helikoptere atlayıp, kaygılara karışacaktır. Jack helikopteri görür görmez, hava desteği biriminden iki adet jet ister. Saunders amacına ulaşamadan, helikopter parçalara ayrılır.

18 YETİŞ TONY!
4. SEZON, 13:00–14:00

CTU'dan dışarıya bilgi sızdığını fark eden Jack, güvenebileceği tek kişiyi arar, yani Tony'i. Jack ve Audrey garajda kapana kısılmışken, dürüst ajan Tony Almeida tam zamanında yetişir, kötü adamları haklar ve ikiliyi kurtarır.

19 SHERRY'NİN SON NEFESİ
3. SEZON, 11:00–12:00

Julia Milliken merhum eşi, kodaman politikacı Alan Milliken'in ölümü almak için Sherry Palmer'in karşısındadır. "Hayatın boyunca yalan söyledin, ama bu işten kurtulmak için yalan söyleyemeyeceksin." Julia Sherry'yi öldürür, ardından silahı kafasına dayar ve kendi beynini dağıtır.

24 5. SEZON
Dizi ★★★★ Ekstralar ★★★★

Zeki, çevik ve ahlaklı ajan Jack Bauer yine görev başında. Dördüncü sezonun sonunda resmi olarak ölen (!) Jack, yaşadığı ortaya çıkıp da, sevdiklerinin hayatı tehlikeye girince, kötü adamlarla savaşına geri dönmek zorunda kalıyor.

İler beş dakikada içeri bir kütünün ortaya çıktığı bu başıncı günde, Los Angeles'sinir gazı tehdidi altında. CTU tüm gücüyle çalışırken, köstebekler de geri kalmıyor. Esas kötü bu sefer çok sert bir kaya, bizden uyarması. Geçen sezonda Türklerin terörist olarak gösterilmesine laf edenler bu defa ne diyecekler acaba? Karakterler önceki sezonlara göre biraz zayıf kalmış: Olaylar karşısındaki sakinliğiyle sinir bozan, Mason ve Chappelle'in karizmasından uzak Bill Buchanan, çatık kaşları ve ezik duruşuyla ortalıkta gezinip boş zamanında stand-up yapan Chloe. Chloe'ye platonik aşık, üzgün bakışlı Edgar... Daha fazla Jack Bauer görsek olmaz mıydı?

Bunun yanında babayiğit ajanlar Aaron Peirce ve Curtis Manning; Tony Almeida gibi Han Solo etkisi yaratamasalar da, ekranda pozüktükleri her anda *24* ruhunu hissettiriyorlar. En iyi sezon mu? Daha iyilerini görmüştük. Aksiyon var mı? Dibine kadar.

Mehmet Sarı

EKSTRALAR
- Yönetmen, yapımcı, senarist ve oyuncuların yorumları
- Yapım belgeselleri
- Silinmiş sahneler
- Set fotoğrafları

20 BU BİR SOYGUNDUR!
4. SEZON, 10:00–11:00

Chloe uydu takibi işini ayarlayıncaya kadar, benzin istasyonundaki şüpheliyi nasıl oyalarsınız? Çok kolay. Bir kar maskesi giyip, sahte bir soygun düzenleyerek. Eller yukarı dostum!

21 ESKİ BAŞKAN
5. SEZON, 07:00–08:00

Hiç bir *24* sezonu bu kadar hızlı başlamamıştı. Saatler 07:02'yi gösterdiğinde (evet, sadece 2 dakika içinde) gönüllerin başkanı David Palmer bir keskin nişancının kurşununa kurban gider. İşte bu Jack'i çok kızdıracak!

22 İNEK DEYİP GEÇME
4. SEZON, 01:00–02:00

Chloe'nin sadece asosyal bir bilgisayar dahisi olduğunu düşünebilirsiniz. Bunu bir de tüfeğiyle öbür dünyaya yolladığı teröriste söyleyin istersenız. CTU'da herkes sürprizlerle doludur.

23 ORADA RAHAT MISIN?
3. SEZON, 23:00-00:00

Nina, Jack'i sandalyeye zincirlemiştir. Yani Jack oldukça aciz durumda olmalıdır, değil mi? Hayır, bizim Jack'imiz değil. Kafasını kullanır; Nina'ya kafa atar, sandalyesini parçalar ve zincirlerini kırar. Nina'nın boğazına sarılır. Amma velakin, onunla iş birliği yapması gerektiği için intikamını ertelemek durumundadır.

24 MACERA ADAMI AARON
5. SEZON, 16:00-17:00

Birinci sezondan bu yana Gizli Servis elemanı olarak tanıdığımız sadık, disiplinli ve ağırbaşlı ajan Aaron Pierce ilk kez çatışmaya girer. İçinde Rusya başkanının bulunduğu araca yapılan saldırıda yaralanır, ama hiç istifini bozmaz, iki teröristin de hakkından gelir. Başkan, eşi ve First Lady kurtulmuştur. Yürü be Aaron!

Ajan Olmak Zor İş

Ajanımızın en zor görevi şimdi başlıyor...

SPLINTER CELL: DOUBLE AGENT

PC, Xbox 360 ★★★★

Serinin her yeni bölümünde oyun severlerin adrenalin seviyesini bir kat yukarı çıkarmayı başaran *Splinter Cell*, yeni gözdesi *Double Agent*'ı zirveye taşımaya kararlı. Belki de serinin en önemli özelliği tepeden tırnağa yükselen bir grafik çizmesi. Çıktığı ilk yıldan (2003) bu yana *Splinter Cell* doğası gereği aksiyonunda, grafiklerinde ve gerekse oynanış bakımından yenilikleriyle hep çıtayı yükselten bir oyun olmayı başardı.

Bu kez Xbox 360 konsolunun tüm teknolojik nimetlerini kullanarak kendi sınırlarını da aşan *Splinter Cell* sevenlerini şaşkına çevirdi. Oynanışındaki radikal değişikliklerle Xbox'in pilot oyunu olarak tüm maharetlerini sergilediği oyun, diğer platformlarda da adına yakışır bir performans sağladı. Bu performansın altında yatan ana sebeplerden biri de yapımın ardında duran ismin Ubisoft olması.

Ajanımızın başı bu kez büyük belada. Teşkilatın yetki sınırlarını zorlayarak ondan istenen görevde ikili oynaması ve bu bilginin teşkilatta kimse tarafından bilinmemesi emrediliyor. Zira bu sisli ortamda kimin av, kimin avcı olduğu bilinmiyor. Üst düzey yetkililere kadar uzanan bir şoluszluk kumpasının sorumlusu James Brown's Armış çetesi artık tüm teşkilatın varlığını tehdit etmektedir. Ajanımızın görevi ise kılık değiştirip, tüm teşkilattan saklanan bir kimlikle çeteye sızmak ve çeteyi içeriden çökertmek. Oyunun isminde vurgulanmak istenen bu kez ajanımızın çifte tehlike altında olduğu. Teşkilatın üst düzey yetkililerinden bile saklanan bu operasyonda ajanımızın kimliğinin açığa çıkmaması hayati bir rol oynuyor. Ajanımız çete içerisinde yükselmek için kanun dışı hareket etmek zorunda ama bir yandan da hem sivillere hem de kanun güçlerine zarar vermemeli. Oyunun kurgusu da bunun üzerine kurulu. Çete liderinin gözüne girmek için onun tüm isteklerini yerine getirmek zorunda ama aynı zamanda kanun güçleri ile karşı karşıya gelmemeli. İşte bu anda sizin kıvrak zekanız ve *Splinter Cell*'in inanılmaz akrobatik yetenekleri devreye giriyor. Yakın zamanda filmi için radikal kararlar alınması beklenen serinin son hali de adından söz ettireceğe benziyor.

GOD OF WAR II

PS2 ★★★★★

Bundan birkaç yıl önce oyun dünyasında bir kasırga esti. Kratos isminde bir Spartalı asker bu kasırganın baş aktörüydü. Yunan mitolojisinin Karanlıklar Tanrısı Hades'e hizmet ederken, bir anda kendini Hades'in baş düşmanı olarak bulan bu katil asker, hayatındaki en büyük ölüm kalım savaşına hazırdı. Evet, hepiniz çoktan hangi oyundan bahsettiğimizi anladınız. Tabii ki *God of War*'dan bahsediyoruz. Serinin ilk bölümü çıktığında kimse bir oyundan bu kadar bol aksiyon beklemiyordu. Ama satış rakamları (4 milyon satışla Platinium ödülünü aldı) *God of War*'ın bir efsane olduğunu kanıtlar gibiydi.

Herkes Kratos'un elde ettiği bu muhteşem zaferin ardından ikinci bölümü bekler oldu. Uzun bir aradan sonra beklenen tarih nihayet geldi çattı. Yeni bölüm Şubat ayında çıkıyor.

Gelelim ölümcül rakibi Hades'i yenip tanrısal güçlere ulaşan Kratos'u savaşa sürükleyen sebeplere. Akıl almaz bir nefretle Kratos'un elindeki tüm güçleri alan Hades, içindeki kin ve nefretle Kratos'u cezalandırır ve uçsuz bucaksız bir zindana hapseder. Tüm güçleri elinden alından Kratos'un bu kez işi oldukça zordur. Yapması gereken, tüm gücüyle nefretini birleştirip Hades'in karşısına çıkmaktır. PlayStation 3'ün Amerika ve Uzakdoğu'da nam saldığı şu günlerde, PlayStation 2 için raflardaki yerini alacak oyun, ilerleyen günlerde PlayStation 2'nin en büyük kozu olacak gibi görünüyor.

ERAGON

Xbox 360 ★★★

Tolkien efsanesinden bu yana *Yüzüklerin Efendisi* gibi bir yapım beklemek birçok sinemaseverin saplantısı oldu. Bunun farkına varan yapımcılar yepyeni maceralarla beyazperdemizi renklendiriller. Buna son örnek olarak *Eragon* gösterilebilir. *Eragon*'un *Yüzüklerin Efendisi*'nden farkı, aynı zamanda oyun dünyasına da el atmış durumda olması. Filmiyle hemen hemen aynı zaman zarfında oyun dünyasına giren yapım *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesinin gölgesinde kalmış durumda.

Maceramız bilinmeyen bir zamanda ve bilinmeyen bir mekanda geçiyor. Bu bilinmezlerle dolu fantastik dünyada kahramanımız Eragon bulduğu ejder yumurtası ile hayatının tamamen değiştiğinin farkında değildir. Bu çelimsiz çiftçi çocuğu elindeki ejderha ile en iyi ejderha binicisi olma yolunda hayatına devam edecektir. Seçilmiş kişi Eragon, Alagaesia Dünyasını özgürlüğüne kavuşturmak adına ejderhası ile büyük savaşa doğru yol alır.

Oyunumuz bu kurgusal senaryonun etrafında şekillenirken, filme nazaran oyunun aksiyondan uzak oluşu ve yazık ki oyun severleri hayal kırıklığına uğratıyor. Oyun boşunca birkaç platform aksiyonu ve verilen, çok kısa düşünülmüş, görevlerden ibaret etaplar bizleri bekliyor. Oyunun aksiyondan söz edilen en önemli anı, ejderhamıza binip düşmanlarımıza büyü ve ateş ile ölüm saçtığımız anlar. Fakat ne yazık ki bu sahneler de *Eragon*'un puanını zirveye taşıyamıyor.

SKYTURK İLE GENÇLERE BİR IŞIK DA SİZ YAKIN!

SKYTURK ile Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği "Bir Işık Da Siz Yakın" projesiyle üniversiteli gençlere burs olanağı sağlıyor. Bu projeyle, üniversitede okuyan yaklaşık **14.000** öğrencinin eğitimine destek olunması bekleniyor.

SKYTURK, bu öğrencilerin çağdaş bireyler olmalarına katkıda bulunmak için **Şubat 2007** içerisinde bir bağış gecesi düzenleyecektir. Bu projeye destek vermek isteyen kamuoyu önderleri, canlı yayında yardımsever kişi ve kurumlarla irtibata geçerek bağış toplayacaklardır. Üniversiteli gençlere yardımda bulunarak, kuruluşunuzun ya da şahsınızın, **sosyal sorumluluk** görevini yerine getirmek üzere bu bağış gecesine destek vermeniz için size çağrıda bulunuyoruz!

SKYTURK ile GENÇLERE BİR IŞIK DA SİZ YAKIN!

ÇYDD Hesap Bilgileri

Yapı Kredi Bankası / Etiler Şb.
YTL: 80075299
EURO: 80075287
USD: 80075281

İrtibat Bilgileri

Nihal TOROS: 0(212)4490794
nihal.toros@skyturk.tv
Selin S. ERON: 0(212)4490785
selin.eron@skyturk.tv

SKY TURK

www.skyturkonline.com / Digiturk 43.Kanal - Kablolu TV - Turksat 2A

Çağdaş Türkiye'nin Gelecek Güvencesi

Senaryonun Aslı

Total Film sizi filmi izleme zahmetinden kurtarıyor...

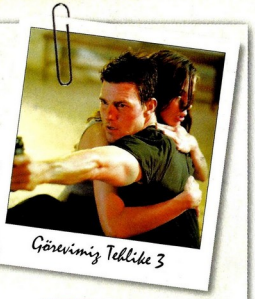

KATİL UŞAK!

TOM CRUISE bir sandalyede elleri bağlı halde oturmaktadır. Kötü adam PHILIP SEYMOUR HOFFMAN elindeki silahı, TOM'un sevgilisi MICHELLE'in kafasına dayamıştır.

PHILIP
Tavşanın Ayağı'nı getir! Yoksa sevgilin ölür!

TOM
Noluyo ya, daha ilk saniyeden?! Ödüm koptu!

PHILIP
Bizim yönetmen televizyoncu ya, hani Lost'un yaratıcısı. Damardan girmeyi sever. Hele 3. sezonu görsen...

TOM
Sus! Ben daha 2'deyim!

PHILIP
O zaman sevgilini öldürücem.

Birkaç gün öncesine geri dönüş: TOM evinde sevgilisi MICHELLE'le parti vermektedir.

TOM
Oh acayip mutluyum! Güzel bir sevgilim, huzurlu bir hayatım var. CIA, MİA geride bıraktım.

SEYİRCİ
Abi, sinemada bu çok denendi. Olmuyor. Kahraman mutlaka işine geri dönmek zorunda kalıyor.

Telefon çalar. Tom'un şefi aramaktadır.

ŞEF
Tom, bir iş çıktı. Hemen gelmen lazım.

SEYİRCİ
Ben demiştim.

Tom eski öğrencisi LINDSAY'i kötü adamlardan kurtarırken sırt sırta verip ateş ederler.

LINDSAY
Niye böyle sırt sırta veriyoruz? Zor oluyor.

TOM
İşte, birbirimizden güç alıyoruz. Yönetmen aramızdaki dostluğu böyle bir benzetmeyle...

LINDSAY
Başlıycam benzetmesine! Herifler dan dun ateş ediyor!

TOM
Aah, John Woo olsa çok iyi çekerdi bu sahneyi.

TOM, PHILIP'i yakalamak üzere Vatikan'a gider.

TOM
Verin maskemi.

JONATHAN
Al.

TOM
Bu değil. Bu Çinli bir adam.

JONATHAN
Al.

TOM
Bu da değil. Bu genç bir kız.

JONATHAN
Al.

TOM
Adamı delirtmeyin! Philip kılığına giricem!

JONATHAN
Abi, şart mı? Direk vuralım kafasına bayılsın.

TOM ikna olmaz. Maske takıp PHILIP'i kaçırır. Bir köprüde saldırıya uğrayınca TOM atılan füzenin etkisiyle uçup arabaya çarpar.

SEYİRCİ
Çok iyi sahne ya! Özel efektlere bak!

TOM
Ne özel efekti?! Dublör bile değil, kendim oynadım! Ufff, başım... Aaah ah, Brian De Palma olsa çok iyi çekerdi bu sahneyi.

TOM patronu LAURENCE FISHBURNE'le görüşür.

TOM
Vaaay Morpheus, naber?

LAURENCE
Oğlum, sus! O rolü unutturmaya çalışıyorum.

TOM
Kusura bakma, unutturmaya çalışıyorsan "her şeyi bilen ve hipnotize edici bir tonlamayla konuşan cool adam" olarak karşımıza çıkma.

LAURENCE
Tamam, uzatma. Mavi hapı mı alıcan, kırmızı hapı mı? (Bir an durur.) Hay...

TOM
He he he! Morpheuuus, Morpheuuus!

İyi adam sandıklarımızın kötü, kötü adam sandıklarımızın iyi, MICHELLE sandığımızın da... İşte, herkes başka bir şeymiş. Finalde Tom yaralanınca MICHELLE onun hayatını kurtarır.

TOM
İyi ki hemşiresin. Çok işimize yaradı.

MICHELLE
Senaristlerin bir bildiği var herhalde.

Sarılıp öpüşürler. Fakat Tom'un yüzünde yine de düşünceli bir ifade vardır.

TOM
Dördüncü filmi kime çektiricez yahu?

SON

MEHMET KURTULUŞ NİDA ŞAFAK SELÇUK YÖNTEM MURAT DALTABAN PELİN BATU HALUK PİYES DUYGU ŞEN UĞUR POLAT

VE UDO KIER

BİR OSMAN SINAV FİLMİ

PARS

KİRAZ OPERASYONU

MART 2007'DE SİNEMALARDA

SİNEGRAF SUNAR BİR OSMAN SINAV FILMİ "PARS - KİRAZ OPERASYONU" MEHMET KURTULUŞ - NİDA ŞAFAK - SELÇUK YÖNTEM - MURAT DALTABAN - UĞUR POLAT - PELİN BATU - HALUK PİYES - DUYGU ŞEN VE UDO KIER

ERDAL CİNDORUK - KORAY ERGUN - ZUHAL GENCER - DAMLA ÜZEN - TURGUT TUNÇALP - BARIŞ BAĞCI - ERAY DEMİRKOL - İBRAHİM KENDİRCİ - TEVFİK POLAT KONUNDAN ENGİN ACUNER DİYALOG AYDOĞAN YILDIZ DİZİ HAKKI YAZICI GÜNÜMÜZ PAVEL BEZDEK - JAN PETRINA

DİZİ ÖNER ÖDDÜRÜĞLU - MURAT ŞENGÜL SİNEMATİK ÜRÜNÜ JEREMY PAUL BRABEN KOSTÜM GÜLÜMSER GÜRTUNCA DİYALOG KAAN KARLIK ÜRÜNÜ TOLGAY ZİYAL - AYHAN ÜZEN SİZ SİZ ÜRÜNÜ BURAK TOPALANÇI DİZİ PATRICK DODD ÜRÜNÜ SIMA BRADLEY KONU KEMALETTİN OSMANLI

sinegraf www.sinegraf.com

MÜZİK SOLJAN KURPJEL SİNEMATİK ÜRÜNÜ TORBEN FORSBERG OFF HASAN ALİ EROL - TANER ÖZBEL SİNEMATİK OSMAN SINAV - AYBARS BORA KAHYAOĞLU YÖNETİM ÜRÜNÜ OSMAN SINAV

DOLBY DIGITAL

united international pictures www.uip.com.tr

www.parskirazoperasyonu.com

HYSEK

ABYSS

EXPLORER

SWITZERLAND

empire

MERKEZ OFİS : Abdi İpekçi Caddesi No : 2/8, 80200 Nişantaşı / İSTANBUL Tel : (0212) 231 35 42
ATATÜRK HAVALİMANI : Empire Duty Free, Gidiş Katı No : 11, 34800 Yeşilköy Tel : (0212) 465 42 82